

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 52

Izlazi subotom

Zagreb, 4. travnja 2009.

Sadržaj

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Dobročinstva	4
Odličja	5
Uskrsnuće	13
Javna riječ	14
Hrvatska knjižara	16
Vrijeme za pravdu	18
Žuč	19
Herceg-Bosna	21
Besjeda	22
Manifest	23
Memorandum	25
Sveta misa	26
Za dug spremni	35
Svijet	32
Jugoistočna Europa	35
Izložba	37
Bosno moja	39
Zgodopis	44
Protiv korupcije	47
Osvrti	48
Predstavljamo izborne kandidate	52
Živjeti NDH	53
Hrvatski jezik	55
Podlistak	56
Roman	57
Bog nas je stvorio	58
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Uživali su koljući Hrvate

PISMO POČASNOG BLEIBURŠKOG VODA MLADENU BAJIĆU

Diana Majhen:

PUHOVSKI PROTIV SLOBODNOG INTERNETA

Akademik Mirko Vidović:

USKRSNUTI U SAMOM SEBI

TKO JE ZAPRAVO USPJEŠNA BIANCA MATKOVIĆ?

UDBAŠKI JARANI NA ČELU REPUBLIKE HRVATSKE

U idućem broju:

PRVO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I
DRŽAVOTVORNIH HRVATA

ZAGREB - TUŠKANAC - 25. SVIBNJA 2009.

UBOJSTVO GENERALA BLAŽA KRALJEVIĆ I NJEGOVE PRATNJE

(izvadci iz poeme)

Zlata Pavlović, Hercegovina

Gusle moje, moram zapjevati,
Sve ću vama u pjesmi kazati,
Stvari koje trebaju se znati,
'Ko je krivac taj treba da plati.

Domovinu branit od tuđina,
Za mojega i tvogega sina,
Neka bude ponosna nam Mati,
Uvijek nek' su složni svi Hrvati.

Zato gusle tužno mi gudite,
U Hrvata srce probudite,
Braćo moja, slušajte stihove,
Što vam pjevam uz guslice ove.

Opomena neka bude svima,
Izdajice još Hrvatska ima,
Što su spremni Hrvata ubiti,
I užasnu odluku doniti.

Dragi Bože, nedaj nikad više,
Povjest takva da nam se zapiše,
Pa da Hrvat ubija sam svoga,
Nemisleći kada će prid Boga.

Tko napravi kažnjeničko djelo,
Sve se treba izvesti na bjelo,
I osudu treba njima dati,
Ne trebaju takvi nam Hrvati.

Zato reci; dosta nam je toga,
Vjerujemo mi u našeg Boga,
Koji uvijek čuva sve Hrvate,
A krvnici Bogu će da plate.

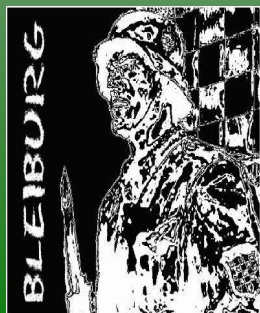
Za Dom Spremni još vam želim reći,
Zapamtite ove moje riječi,
Uvijek svoga poštivaj i voli,
Majki svojoj ublažimo boli.

Kada Hrvat, Hrvata ubije,
Kad Hrvatska krv nam se prolije,
Dragi Bože, žalosno je ovo,
I odluku tko je takvu kovo.

Zapalimo svijeće za sve naše,
Što živote za grudu nam daše,
Laka zemlja njima neka bude,
Pokoj vječni za sve naše ljude.

Trebali bi takve osuditi,
A ne redom sve ih zatajiti,
Još i danas oni zemljom hode,
I još piju Hrvatske nam vode.

Sada ću vam ja poruku dati,
Nikad svoga ubijati i klati,
Dokle budu živili Hrvati,
Jedan drugog kao brata
zvati.

PISMA

Bojim se gospodine, da je vaše pravo ime tavorišć Dragun...

To je ona osoba, koja na potpuno makijavelistički način (cilj opravdava svako sredstvo) u pravom smislu te riječi i te mračne ideologije - utjelovljuje komunizam. Tobož se borite protiv njega, a prema suradnicima primjenjujete komunističke, čak štoviše otvorene staljinističke metode.

Kažete riječ je o „povijesnoj važnosti“... Svakako tavorišć, za povijest vaše partije, to je od svemirske važnosti (pa i šire)...

I vi se žestoko borite na hrvatskim sudovima, u tako nebrojeno mnogo slučajeva, za pravdu?? Koju, ovu vašu komunističku?!

Zbogom, tavorišć Dragun.

Javor Novak

Cijenjeni g. Novak,

Kako se vremena brzo mijenjaju. Prije nekoliko dana bio sam za Vas još uvijek ustaša, urednik ustašoidnog tjednika, iako to za sebe nikada nisam rekao. Zaključili ste za mene Vi, u ime mene! Hvala.

Sad sam odjednom tavorišć, dakle boljševik, nešto kao otac Stjepana Mesića. Njega su, općenito je znano, također tako zvali. Vjerojatno iz nekih drugih razloga. Hvala Vam i na tomu, iako ne znam kako se to ja uklapam u ona tri Lenjinova temeljna načela (parafraziram): 1) Pobuna, ustanak, nije posljedica osjećaja za promjenom na bolje, nego vještina potrebna za preuzimanje vlasti, 2) Državom treba upravljati iz drugog plana, preko sovjeta, dakako u ime naroda, 3) Protivnike treba označiti, uzeti im imovinu, a onda ih kazniti. Imate li i jednu činjenicu, i jedan argument za to?

Možda to što sam tužio Republiku Hrvatsku, jer je u kuponskoj privatizaciji opljačkano 230.000 hrvatskih branitelja i prognanika, za (s kamatama) za 34 milijarde kuna, a njena tijela (Hrvatski fond za privatizaciju) skrivaju o tome dokumentaciju, jer je „poslovna tajna“. Upravni sud RH to sa svoje stra-

ne smatra ispravnim. Ili možda ...

Ako, dakle, za Vas vrijedi jednadžba: ISTINA = USTASTVO, onda sam ja nedvojbeno ustaša, jer, bilo u obiteljskom, bilo u javnom nastupu, uvijek nastojim promicati ono što jeste, a ne ono što bi netko, zbog osobne koristi i vlastitog probitka, htio da je jeste. Posebno kad se taj netko nalazi na ili blizu vlasti. Često zločinačke, odnosno kriminalne.

Ako, pak, za Vas vrijedi načelo: ZLODJELNICI = USTASE, onda ja, dakako, ne pristajem biti ustašom, posebno ne na ovom oduvijek hrvatskom tlu. Mnoga zlodjela, naime, pripisivana su ustašama, iako su ih počinili partizani (jako dobro razlikujem komuniste, antifašiste i partizane) ili četnici. A spominjanje ustaštva samo je pokrivač za prikrivanje vlastite zločinačke prošlosti (malo je reći: Huda Jama), dotično očuvanje odatle proizišla prava na vlast.

Vaša pisma su provokatorska. Niti jednog trenutka to nisam dvojio. Ta, često, svakodnevno, primam slične savjete, a – hvala Bogu – nije mi niti malo godina, a da ne bih prepoznao o čemu se tu radi. Posebno kad se radi o savjetodavateljima iz državnih ili dodržavnih institucija. Baš institucija. Razlogom je to i za objavu sadržaja Vaših pisama, ali bez Vašeg potpisa. Zar je uopće Važno tko ih je pisao?

Čak Vam je i to smetalo. Zašto, ako već smatrate da su Vaša stajališta ispravna?

Vidite, ja ću uskoro sa zadovoljstvom i ponosom objaviti jedan svoj tekst tiskan u „Telegramu“ tamo daleke 1962. godine, usred komunizma. Rado ću pročitati Vaše kritike na njegov račun.

Uvijek onako kako jeste, i „u bebu“.

Odatle moja potreba za objaviti ovo Vaše pismo, ovaj put, s punim imenom i prezimenom auktora, ako ono to zaista već jeste, ali bez e-mail adrese s kojega ste mi ga poslali. Ne želim Vas pritom dodatno uznemiravati. Imate pravo na svoja stajališta, ali ne i na njihov plasman „ispod žita“, iza leđa onih na koje se stvarno cilja. Jer, jako dobro znam, da sam u svemu tome ja samo „prolazni račun“.

S poštovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun

KORIZMENA AKCIJA 2009.

CROATIA LIBERTAS
NEVLADINA ORGANIZACIJA

Dr. Ante Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina

NON BENE PRO TOTO LIBERTAS VENDITUR AURO

NVO Croatia Libertas je nepolitička, nevladina organizacija, udruga građana u BiH koja promiče kulturne, obrazovne, jezične, socijalne i tradicijske vrijednosti u medijima, glasilima, sredstvima javnog priopćavanja u zemlji i svijetu sa sjedištem u Mostaru. Intenzivno radimo na zaštiti i promicanju kulture, identiteta i jezika u BiH usprkos vrlo teškim i nemoćnim uvjetima. Djelujemo i na području očuvanja spomenika hrvatske kulture i pisane riječi u BiH.

Molimo sve pojedince i organizacije, sponzore i sve ljude dobre volje da svojom skromnom pomoći potpomognu našim socijalnim programima zaštite od nasilja u obitelji. Sredstva su nam izuzetno neophodna za tekuću 2009. godinu kako bismo mogli uspješno djelovati, a bez čega smo osuđeni na zastoje u djelovanju jer smo zbog krize i financijskog sloma Federacije BiH, potpuno ostali bez sredstava neophodnih za socijalne programe NVO Croatia Libertasa.

Sigurna kuća Croatia Libertasa je stambeni objekt sa svim sadržajima dostatnim za normalan život namijenjen ženama s djecom koji traže „utočište“ od nasilja u obitelji. U ovom trenutku imamo 7 štíćenika koji su privremeno utočište pronašli u Sigurnoj kući: 3 žene i 4 djece. Ovaj projekt nam je ujedno i najveći problem jer nam je mjesečno neophodno oko 2.500 KM (10.000 kuna) za troškove životne košarice i sve režije. Zbog nedostatka novca, ovom projektu prijeti gašenje, a štíćenike ćemo nažalost morati prepustiti njihovim sudbinama, odnosno državnim Centrima za skrb i zaštitu koji su neuvjetni.

Unaprijed Vam se zahvaljujem svim ljudima dobre volje koji su se u vremenu korizme odrekli nečega i darovali naše štíćenike Sigurne kuće kojima je Vaša pomoć najpotrebnija. Molim, primite iskaze našeg osobitog poštovanja. Lijep pozdrav!

Račun na koji možete izvršiti uplate iz bilo kojeg dijela svijeta je:

HYPO-ALPE-ADRIA BANK 3060010000661073

BIC: HAABBA 22 IBAN: BA39 3060 2037 6068 2006

U Mostaru,

3. ožujka 2009. godine

Leo Pločkinić,
predsjednik
NVO Croatia Libertas

POČASNI BLEIBURŠKI VOD (PBV)

BLEIBURGER EHRENZUG ♦ HONORARY BLEIBURG GUARD

Siebenhügelstr. 106, 9020 Klagenfurt, Austria; Tel/fax: 0043-463-210 682; ZVR-Zahl: 85119541

Predstavništvo u Republici Hrvatskoj: Savska 56 a, 10000 Zagreb SBS: 3408800171504
 Tel.: 00385-1-5545 040; tel/fax: 00385-1-2371 467; fax: 00385-1-5545 047 e-mail: pbv@zg.t-com.hr

Zagreb, 31. ožujka 2009.

**DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
 REPUBLIKE HRVATSKE
 N./r. Glavnog državnog odvjetnika Mladena Bajića
 Gajeva 30 a
 10000 Zagreb**

PREDMET: *Istražni postupak protiv osumnjičenog zločinca Sime Dubajića*

Vrlo štovani gospodine Bajiću!

Najprije želimo izraziti podršku odlukama Državnog odvjetništva Republike Hrvatske (DORH) za otvaranjem istrage protiv osumnjičenog zločinca Sime Dubajića i raspisivanjem međunarodne tjeralice za istim.

Istodobno Vas želimo podsjetiti na neke činjenice o djelovanju Počasnog bleiburškog voda (PBV) na upoznavanju državnih tijela Republike Hrvatske o zločinima protiv čovječnosti i međunarodnog ratnog prava, te Vas zamoliti za objašnjenje nekih postupaka DORH-a u svezi s tim - kao i za obavijest o daljnjim aktivnostima DORH-a vezanim uz dostavljene podatke od strane PBV-a državnim tijelima Republike Hrvatske.

Vodstvo slovenske državne komisije za otkrivanje prikrivenih masovnih grobnica, pozvalo je predstavnike PBV-a u kolovozu 2007. da budu nazočni sondažnim ispitivanjima nekadašnjih protutenkovskih rovova u Tezanskoj šumi kod Maribora zbog pretpostavke da se u njima u velikom postotku nalaze posmrtni ostaci hrvatskih zarobljenika ubijenih u svibnju i lipnju 1945. godine.

Tom prilikom nam je gospodin Želimir Kužatko, naš član i najvažniji suradnik u istraživanjima u Sloveniji, uručio snimku emisije na prvom programu TV Slovenije od 21. siječnja 2005., u kojoj je emitiran razgovor sa Simom Dubajićem. Razgovor s Dubajićem, koji je trajao desetak minuta, vodio je beogradski novinar Miomir Marić.

PBV je tu snimku ustupio uredništvu emisije „Istraga“ na Novoj TV, pa su dijelovi Dubajićeve izjave 26. lipnja 2008., dakle prije više od devet mjeseci, javno emitirani u Republici Hrvatskoj.

U kolovozu 2007. vodstvo PBV-a također je pribavilo knjigu Sime Dubajića „Život, greh i kajanje – od Kistanja do Kočevskog Roga“, tiskanu na 398 stranica u Beogradu 2006. godine.

Snimku prije navedene emisije i spomenutu knjigu, u kojima je Simo Dubajić eksplicitno priznao sudjelovanje u masovnom zločinu u svibnju 1945. u Kočevskom Rogu u Sloveniji, predali smo krajem kolovoza 2007. mjerodavnim redarstvenim tijelima Republike Hrvatske. Ubrzo smo dobili povratnu obavijest da su isti proslijeđeni DORH-u.

Vrlo štovani gospodine Bajiću, nas u PBV-u zanima, a sigurno i veliki dio hrvatske javnosti, zbog čega je DORH-u bilo potrebno preko godinu i pol dana da pregleda navedenu televizijsku snimku i pročita Dubajićevu knjigu.

Nadalje, od općeg bi interesa bilo znati što je DORH poduzelo protiv još živućih osoba koje Simo Dubajić u svojim televizijskim i knjiškim svjedočanstvima spominje kao direktne suučesnike u tim masovnim zločinima: Milke Planinc i Maksa Baće iz Hrvatske te Jove Kapičića iz Srbije.

Napominjemo da se Dubajićeve izjave, suprotno javno iznesenim tvrdnjama Milke Planinc i Jove Kapičića, logički i činjenično podudaraju s podacima objavljenim za vrijeme Jugoslavije u raznim knjigama o partizanskim jedinicama koje su sudjelovale u tzv. *završnim operacijama* Drugog svjetskog rata na području Slovenije.

Te knjige, kao i usporedbenu analizu u njima iznesenih podataka, također smo prije više od godinu dana predali mjerodavnim državnim tijelima RH i od njih dobili povratnu obavijest da su iste proslijeđene DORH-u. Štoviše, većina tih podataka u međuvremenu je objavljena u raznim hrvatskim tiskanim i elektroničkim medijima.

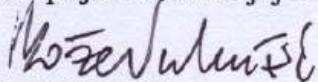
Iz navedenih podataka nedvosmisleno proizlazi – ako ne sumnja u krivicu navedenih osoba kao sudionitvo sa Simom Dubajićem u zločinu u Kočevskom Rogu, onda svakako njihova uloga kao vrlo važnih svjedoka o inkriminiranim zbivanjima i njihovim protagonistima.

Kako bi se razjasnila sumnja koja odavno postoji da neke hrvatske državne strukture štite pojedine osumnjičenike za ratne i poratne zločine (primjeri: Josip Boljkovac i Josip Perković), hrvatsku javnost bi svakako zanimalo hoće li Milka Planinc, Maks Baće i Jovo Kapičić biti pozvani na obavijesne razgovore u kojima bi iznijeli svoja saznanja.

To se posebno odnosi na Milku Planinc koja je proteklih godina izbjegla dva poziva za svjedočenje u sudskim postupcima za ubojstva hrvatskih političkih emigranata: 1999. u Zagrebu na suđenju Vinku Sindičiću zbog sumnje da je u listopadu 1978. ubio Brunu Bušića i 2008. u Münchenu na suđenju Krunoslavu Pratesu zbog sumnje da je u srpnju 1983. sudjelovao u ubojstvu Stjepana Đurekovića. Milka Planinc je pozivana kao svjedok zbog uloge u *Saveznom savjetu za zaštitu ustavnog poretka* u Beogradu, koji je -prema izjavama relevantnih svjedokadavao konačno odobrenje za likvidacije hrvatskih političkih emigranata.

Prije deset godina je vijeće Županijskog suda u Zagrebu odbilo prijedlog za njezinim svjedočenjem, jer da isto ne bi bilo značajno za utvrđivanje činjenica u dokaznom postupku. Prošle godine Milka Planinc se izgovorila „zdravstvenim razlozima“ za nedolazak pred Viši županijski sud u München, premda za zdravlje nije marila nekoliko tjedana kasnije, 11. listopada 2008., kad se je uputila u Split na proslavu 65-te obljetnice *Osmog (dalmatinskog) korpusa* takozvane *Narodno oslobodilačke vojske Jugoslavije*, čije su postrojbe među ostalim počinile i stravičan zločin u Kočevskom Rogu.

Unaprijed se zahvaljujemo na odgovoru i najsrdačnije Vas pozdravljamo,

Bože Vukušić,
tajnik-glasnogovornik PBV-a
i voditelj predstavništva u RH

Na znanje: - svim hrvatskim medijima

SIMO DUBAJIĆ: "ŽIVOT, GREH I KAJANJE - OD KISTANJA DO KOČEVSKOG ROGA"

Ante Žanetić, Australija

Simo Dubajić, Josip Manolić i Josip Perković - Najveća sramota za takozvanu "pravnu i demokratsku Hrvatsku", kao i za takozvani "demokratski humani zapad!

Svojedobni javni pohod Sime Dubajića u Frankfurt sa svojim remek djelom "Život, greh i kajanje – od Kistanja do Kočevskog Roga" nije nikoga uzbudio u "pravnoj i demokratskoj Hrvatskoj". Ovo remek djelo o jednom od najvećih zločina u povijesti čovječanstva, također nikoga nije uzbudio niti u antifašističkoj Hrvatskoj.

Građanin "predsednik" srpski zet mudro šuti, Sanader mudro šuti, njega samo interesira, kako će Hrvatsku rasprodati i provizije na tu rasprodaju. Mora da su provizije iz Verone, sa svojim pajdašem Mio mirom Žužulom o rasprodaji "Plive" bile vrlo unosne. Sanadera samo interesira, kako će Hrvatsku uvući u EU, gdje će Hrvatskoj biti gore, nego u bivšoj komunističkoj Jugoslaviji.

Hrvatski tisak isto mudro šuti, pa oni su tisak hrvatske pete kolone. U srcu Evrope, Simo Dubajić veliča klanje preko 35 tisuća nevinih civila i na prevaru razoružanih pripadnika Hrvatske vojske poslije Drugog svjetskog rata. Ti silni borci za ljudska prava, i lovci na ratne zločince, niti da pisnu. Zapad mudro šuti.

Simo Dubajić Titov ljubimac, kao poseban znak povjerenja, naredio je ovaj pokolj. "Titova naredba": Pokupi sve i goni u Kočevski Rog i

pokolji". Simo Dubajić u knjizi kaže: "Napravio sam mitološku stvar". Tamo sam poklao sve Hrvate i Ustaše. Simo je bio Titov miljenik. Simo Dubajić dijeli slavu o pokolju 35 tisuća razoružanih hrvatskih vojnika, kada je već Drugi svjetski rat završio s Milkom Planinac, kao i s drugaricom Milkom Kufrin. Nije ni čudo da se Mesićeva žena zove Milka.

Zamislite ta slavna veličanja "NOB", KOJU SAM JA UVIDEK NAZIVAO „NARODNA ZAROBLJENIČKA BORBA"

Dok je Evropa slavila završetak Drugog svjetskog rata, u Hrvatskoj je počela najveća kalvarija i klanje, koje je trajalo sve do 1995.

Poslije drugog svjetskog rata po francuskom povjesničaru "Bernard Georgeu" Hrvatsku je napustilo 6-10. svibnja 1945. preko 400 tisuća Hrvata, koji su se predali Englezima. Iako je NDH bila potpisnica "Ženevske konvencije" Englezi su ove razoružane hrvatske vojnike i civile predali Titovim koljačima, ala Simo Dubajić. Od ovih 400 tisuća Hrvata, malo je tko od njih preživio Bleiburg i Križne putove. Samo u dvije sedmice specijalne jedinice Titovih koljača oko Maribora ubile su 50 tisuća Hrvata i zakopale ih u protivtenkovske jame, koje su Nijemci iskopali pred ruskim tenkovskim jedinicama.

Za ove strašne zločine od Bleiburga i križnih putova u komunističkoj Jugoslaviji postojala je smrtna šunja. Sada je knjiga Sime Dubajića "Život, greh i kajanje – od Kistanja do Kočevskog Roga" otkrila hrvatskoj javnosti pravu sliku Titovog genocida nad Hrvatima. Oni koji sada veličaju Tita, rade isto ono

kao kad u Kambodži veličali Pol Pota, jer nema razlike između Tita i Pol Pota, oba su kriva za milijunska stradanja nevinih ljudi.

Josip Manolić, Mesićev pajdaš, isto se je proslavio klanjem razoružanih hrvatskih vojnika i civila kod Bjelovara poslije 1945. Morao bi isto Josip Manolić, glavni OZNAŠ u to vrijeme napisati knjigu o tom klanju. U antifašističkoj Hrvatskoj sva klanja Hrvata bila su dozvoljena. Nemojte misliti da će bradati glavni hrvatski pravobranitelj Mladen Bajić voditi brigu o ovim zločincima. Simo Dubajiću spavaj slatki sanak u majčici Srbiji. U novoj "Balkanijadi" sastat će se opet sa svojim antifašistima i partizanskim borcima tipa Josipa Manolića i Josipa Boljkovca.

Mora da je Simo Dubajić bio zadovoljan s radom profesionalca Josipa Perkovića, koji je eto sve do 1995. bio zadužen za likvidaciju najboljih hrvatskih sinova na metropolama "takozvanog slobodnog zapada". Kako kaže „naš predsednik Mesić" zločin nikada ne zastarijeva, samo ako se radi u ubojstvima Hrvata. Trebalo je stvoriti "Mit" o Jasenovcu da se uveličavaju brojke, po nekima 1 milijun i 500 tisuća, nekada 500 tisuća. Koja je prava brojka? Po pokojnom prvom hrvatskom predsjedniku Dr Franji Tuđmanu u svim logorima u Hrvatskoj za vrijeme Drugog svjetskog rata ubijeno je do 60 tisuća ljudi. Pa više je Simo Dubajić pobio u dvije sedmice, kada je Drugi svjetski rat već bio završio. Nikada Slavko Goldstein i njegov pajdaš Žarko Puhovski nisu reagirali na laži s webstranica u New Yorku o Jasenovcu.

Nismo čuli komentare Slavka Goldsteina, Žarka Puhovskog, „građanina predsednika" ili nekoga iz hrvatske vlade o knjizi Simi Dubajića,

Kad će hrvatska vlada zatražiti izručenje Sime Dubajića i suditi mu za strasni zločin izveden nad razoružanim hrvatskim vojnicima i civilima? Ne treba nikakav dokaz, njegova knjiga kaže sve što su naši antifašisti napravili nad hrvatskim narodom.

Narod koji ne poštuje svoje mučnike i mrtve, nema nikakve budućnosti. Ugladajmo se u Židove. Za-

mislite da je Simo Dubajić ubio 30 tisuća Židova, što bi mu se dogodilo?

Simo Dubajić napravio je "mitološko klanje" Hrvata, a ova nehrvatska vlada i "predsednik" mudro šute, jer o tome govoriti, ne bi bilo dobro za naš ulazak u EU, ali tamo ćemo tek kad se fomira "Nova Balkanijada" u kojoj smo sve do grla. Zamislite da Koštunica i

radikali formiraju novu vladu u Srbiji, Mesić i Sanader bi odmah prihvatiti „novu realnost“ na Balkanu.

Srbljanje hrvatskih gusaka u maglu se nastavlja. Tko kaže da veliki učitelj hrvatskog naroda Stjepan Radić nije bio dalekovidan.

Quo vadis Croatia!

TKO JE NAREDIO POKOLJ?

prof. dr. sc. Josip Grbelja, Zagreb

Povijest u rukama (ili pod perom) površnjaka, onih koji ništa ne provjeravaju, koji olako nasjedaju, pa guslaju i guslaju ono što su prvi put izgovorili (ili napisali), te zlonamjernih ili tendencijski usmjerenih osoba, opasan je otrov za određeni narod, osobito kad se sumnja ili zna da je neprovjerena ili neistinita „činjenica“ stigla iz sumnjiva, čak protivničkog tabora, koji je od glave do pete indoktriniran mržnjom, odnosno iz „kuhinje“ kojoj nije vjerovati ni koliko traje kompotna para iz lonca.

To kažemo zato što se i ovih dana, kao u ciklusima prošlih godina ili desetljeća, pojavljuju osobe koje u hrvatskim novinama ili knjigama optužuju Josipa Broza Tita i za ono što nije učinio, niti je mogao učiniti, prenoseći sadržaje iz nekih beogradskih novina ili knjiga.

U Vjesniku od 21. kolovoza 2003. objavljen je tekst pod naslovom „Titova naredba od 14. svibnja 1945.“, u kojoj je istaknuta Titova naredba o sprječavanju pokolja zarobljenika u Kočevskom rogu i na Bleiburgu.

Odmah su se javili protivnici, a jedan od njih je 12. rujna 2003. objavio: „U posljednje vrijeme u nekim tiskovinama objavljeni su tekstovi u kojima se 'pronalaze' dokazi koji amnestiraju Tita za zločine počinjene u Bleiburgu i Križnom putu u svibnju 1945. godine“. Dodao je: „Radi cjelovitijeg sagledavanja tih najtragičnijih događaja u povijesti hrvatskoga naroda želio bih navesti neke činjenice...“

I „činjenice“ su mu: knjiga „Bleiburški pokolj - hrvatski holokaust, Križni putovi - putovi smrti hrvatskoga naroda (1945. - 15. svibnja 2002.)“, u kojoj, kaže, „stoji da je Tito naredio ubijanje hrvatskih civila i razoružanih hrvatskih domobrana i ustaša, nakon što su ih razoružane Englezi predali partizanima 15. svibnja 1945...“

Nisu, dakako, navedeni: ni autor knjige, izdavač, datum izdavanja, niti izvor „činjenica“, te se to može smatrati dijelom tajnovite „kuhinje“ za pripremanje recepta od ššmiševih krila ili kozjih papaka.

Druga „činjenica“ jest - knjiga Marka Lopušine „Krvavo proljeće“, iz ciklusa „Ubij bližnjeg

svog“ („Narodna knjiga“, Beograd 2002.), u kojoj je „malo zakasnijela ispovijed oznaša egzekutora, jednog od šefova izvršenja zločina“, gle - Sime Dubajića, koji je „prvi put za javnost“ (naglasio J. G.) izjavio u listu Svet (srpanj 1990.) da je on (Simo Dubajić) 25. svibnja 1945. u Kočevskom rogu (Slovenija) zapovijedao likvidacijom oko 30 tisuća Hrvata, te da je prvo u rukama, kao i ostali partizanski komandanti, imao Titovu depešu od 13. svibnja „da nitko ne smije dirati nijednog zarobljenika“, a onda su mu (Dubajiću) Ivan Matija-Maček, Maks Baće i Jovo Kapičić, „sve Rankovićeve pomoćnici, naložili da pobije tih 30 tisuća domaćih izdajnika u Kočevskom rogu...“.

Dubajić je, prema tom navodu, istakao: „Takvu odluku nitko nije mogao donijeti, osim Tita! Samo je on mogao opozvati svoju raniju depešu...“.

Taj masakr je, konkretizirao je Dubajić, počinila XI. dalmatinska brigada.

Tita se, dakle, na temelju tih „činjenica“, kažu sadašnji cirkusanti, „ne može amnestirati od zapovjedne (ne)odgovornosti za stravični zločin“.

Svako malo, doista ciklički, gotovo dirigrano, pojavljuju se „činjenice“ o Titovoj krivnji za Bleiburg i križne putove, o nesporno najvećem i

najkrvavijem pokolju Hrvata, a prešućuju stvarni naredbodavci.

U početku devedesetih godina ciklus je otvoren nakon objavljivanja knjige Mitje Ribičića i njegova intervjua u Slobodnoj Dalmaciji, zatim je, unatoč demantijima, nastavio Vladimir Velebit, te još neki koji nisu jeli Titov kruh nego pogače. I ovaj autor im je odgovorio - još dok je bilo „vruće“, osobito u zagrebačkom magazinu Start br. 574 od 19. siječnja 1991., odnosno petnaest dana poslije (u drugom nastavku), u kojem je (na četrdesetak stranica) izneseno što je koji od jugoslavenskih generala i političara referirao 23. na 24. svibnja 1985. u Beogradu, na simpoziju pod nazivom „Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije“.

Tom simpoziju, održanom pod pokroviteljstvom Predsjedništva SFRJ, bili su prisutni najviši državni, politički i vojni rukovodioci, brojni ratni vojni rukovodioci - članovi Generalštaba JA, komandanti i komesari armija, korpusa i divizija JA, te neki znanstvenici. Da sve ne ponavljamo, navodim ono o čemu je referirao general pukovnik Rade Hamović, načelnik, Generalštaba JA:

„Veliki je broj dokumenata koji su upućeni iz Vrhovnog štaba, odnosno Generalštaba, a koji nemaju Titov potpis. Međutim, među njima nema nijednog važnog dokumenta koji je upućen bez Titova znanja, odnosno njegova naknadnog obavještenja. Svi takvi dokumenti Vrhovnog štaba bili su u duhu Titovih općih odluka i zamisli.

Tako se, na primjer, dogodilo da drug Tito nije potpisao jedan važan dokument - zapovijed za proboj fronte u Srijemu i za početak završnih operacija za konačno oslobođenje naše zemlje. Tu zapovijed Tito nije mogao potpisati, jer je u to vrijeme bio u posjetu Sovjetskom Savezu. Međutim, nedos-

tanjanje njegova potpisa na toj zapovijedi formalno je pitanje i samo je rezultat spomenutih okolnosti“ (Vojno delo br. 4, Beograd 1985., str. 167.-178.).

Dalje je Hamović iznio: „Za Vrhovni štab NOV i POJ, odnosno Generalštab JA, može se reći da je, pogotovo u završnoj fazi rata, veoma operativno rukovodio i surađivao sa štabovima armija. U pripremi važnijih odluka on je obvezno konzultirao štabove armija. I ako je bilo neslaganja, o tome je informiran Tito.

Naravno, i drug Tito se povremeno konzultirao s komandantima armija, a gotovo obavezno u značajnijim situacijama... U završnoj fazi rata Tito je bio veoma zauzet raznim društvenim, državnim, političkim, ekonomskim i drugim problemima zemlje, naročito međunarodnim položajem i priznavanjem nove Jugoslavije, tako da se morao osloboditi, izvjesnih, manje važnih problema i obaveza iz domene vojnog rukovođenja. Stoga je te obaveze preuzimao Vrhovni štab, odnosno Generalštab“.

Nakon što je Hamović dalje opisao „bezizlaznu situaciju oko 450 tisuća pripadnika Wermachta i više od 200 tisuća pripadnika kvislinških formacija“, otkrio je i tko je stvarno odlučio o završnim operacijama: „Stoga sam zamolio komandante Prve, Druge i Treće armije (Koču Popovića, Peku Dapčevića i Kostu Nađa, op. J.G.) da se hitno sastanemo u Zagrebu, dan poslije njegova oslobođenja. **Cilj sastanka bio je - kako što prije i uspješnije likvidirati tu neprijateljsku grupaciju.** Za izvršenje toga zadatka stajale su nam na raspolaganju sve snage Prve, Druge i Treće armije i 14. operativne zone, **dok je Četvrta armija već izvršila svoj zadatak.** Pošto je vrijeme bilo krajnje kritično, naša rasprava bila je veoma kratka. (Odlučeno je), radi olakšanja izvršenja zadatka snagama u Poljana-

ma i Dravogradu, i **konačnog uništenja neprijatelja**, da se najprije ispriesjeca neprijateljeva grupacija, a tek potom **ostatak zarobi ili uništi.** Armije su odmah postupile prema dogovoru...“.

Tito je u to vrijeme bio u SSSR-u. Kad se vratio i doznao za pokolje, poslao je 13. svibnja 1945. u Ljubljanu brzojav-depešu, koju je u rukama imao svaki partizanski komandant, pa i Simo Dubajić, a glasi: „Po svaku cijenu spriječite ubijanje ratnih zarobljenika i uhapšenika od strane jedinica, pojedinih organa i pojedinaca...“ (Nedjeljna Dalmacija od 11. ožujka 1990., tekst pod naslovom „Spriječite ubijanje zarobljenika“, u kojem Simo Dubajić, prije nego u beogradskom Svetu - srpanj 1990. navodi i tko je sudjelovao u strijeljanju).

Dubajić je o pokolju zarobljenika u Kočevskom rogu, također prije nego u Svetu, pričao i u beogradskoj Dugi br. 424 od 6. svibnja do 8. lipnja 1990., i u br. 425 od 9. do 22. lipnja 1990. O tome je 4. ožujka 1990. u Nedjeljnoj Dalmaciji govorio i nekadašnji partizanski komesar Albert Štambuk, a prije svih njih o Bleiburgu i križnim putovima pisao je u Startu i u posebnoj knjizi novinar Aleksandar Vojnović iz Zagreba.

„Povijesne činjenice“, dakle, ne treba vaditi iz rukava, i to oslanjajući se jedino na kontroverznog Simu Dubajića i pokojeg udbaša ili osobu spremnu da iskrivi i podmetne.

Tito u vrijeme Bleiburga nije potpisao nikakav dokument o zločinu nad zarobljenim vojnicima i civilima, u to vrijeme čak nije bio u Jugoslaviji, a čim je doznao za zločine, naredio je da ih se spriječi „po svaku cijenu“. Time, dakako, ne opravdavamo Titove ostale naredbe, najmanje one o zločinima, nego jedino branimo povijesnu istinu.

Zločine u Bleiburgu i na križnim putovima **naredili su drugi, i to 9. svibnja 1945. u Zagrebu** (Vojno dob, 4/1985.). Zašto baš tu? Evo moguće „konstrukcije“, podmetanja: Tito je Hrvat, Zagreb je glavni grad Hrvatske, bleiburške žrtve također (većinom) Hrvati, a pobili su ih Dalmatinci (Hrvati), pa koga onda Hrvati mogu optuživati

kad sve „činjenice“ govore o „unutarhrvatskom obračunu“

Zar to nije smicalica par excellence, doista rijetko podmetanje, osobito ako se ponavlja ciklički?

Kočevski Rog

MASAKR HRVATA PO TITOVOJ ZAPOVIJEDI

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić,
Mostar

Iz godine u godinu se sjećamo naših nevino pobijenih domobrana i civila. I dok se sjećamo razmišljamo s jedne strane o njihovom domoljublju, rodoljublju i bogoljublju, a s druge o pomućenoj pameti onih koji su naredili njihovo ubojstvo, koji su ga izvršili i potrazi gdje se to dogodilo.

Nisam čuo da su Nijemci, Talijani, Francuzi i drugi masovno ubijali svoje sunarodnjake, ali partizani su se natjecali tko će pobiti više svojih. Žalosno i sramotno! Ali moralo se šutjeti da je odluku o pokolju hrvatskih domobrana donio Tito. To je onaj Tito, za kojega se agitalo i po Hercegovini da ga se predloži za Nobelovu nagradu za mir. A htjelo se prekriti da je on naredio da se pobije preko 14.000 hrvatskih mladića iz Hercegovine! Tako Bleiburg i križni put hrvatskog naroda je zločin engleskih vojnih vrhova i partizanskog komandanta maršala Josipa Broza Tita.

Tito je naredio ubijanje hrvatskih civila i razoružanih hrvatskih domobrana i ustaša, nakon što su ih razoružane predali Englezi partizanima 15. svibnja 1945.

Da to nije moje nagađanje upozorit ću vas na nekoliko podataka. O stradanju u Kočevskom Rogu ostavio je svjedočanstvo Simo Dubajić. On je u listu Svet prvi put za jav-

nost izjavio: „Iznenada sam dobio nalog da se 30.000 domaćih izdajnika pobije u Kočevskom Rogu... Takvu odluku niko nije mogao doneti, sem Tito! Samo je on mogao da opozove svoju raniju depešu!“

Radi cjelovitijeg sagledavanja tih najtragičnijih događaja u povijesti hrvatskog naroda želio bih navesti neke činjenice.

Tito i Koča Popović

U knjizi „Bleiburški pokolj – putovi smrti hrvatskog naroda (1945.- 15. svibnja 2002.)“ stoji i slijedeće: „Tito je naredio ubijanje hrvatskih civila i razoružanih hrvatskih domobrana i ustaša, nakon što su ih razoružane predali Englezi partizanima 15. svibnja 1945. Naime, deset dana kasnije, točnije 26. svibnja 1945. Tito je javno istakao na mitingu u Ljubljani: **'Što se tiče ovih izdajica kojih je bilo u svakom narodu, među svim ljudima, to je sada stvar prošlosti. Ruka pravde, osvetnička ruka naroda, već je stigla većinu; samo manjina izdajica uspjela je pobjeći i staviti se pod inozemno zaštitničko krilo. Ta**

manjina nikada više neće zuriti u naše lijepe planine, naša cvjetna polja. Ako se to i dogodi, trajat će kratko vrijeme'...“ [1]

I križni put hrvatskog naroda je zločin engleskih vojnih vrhova i partizanskoga komandanta maršala Tita!

U knjizi Marka Lopušine „Krvavo proleće“, iz ciklusa „Ubij bližnjega svog“ (Narodna knjiga, Beograd, 2002.) navodi se, malo zakašnjela, ispovijed oznaša-egzekutora, jednog od šefova izvršenja zločina. „Komandovao sam u Kočevskom rogu“, izjavio je prvi put za javnost Simo Dubajić u listu Svet, **srpnja 1990. godine.** „Učestvovao sam u likvidaciji ljudi po naređenju. To danas govorim, jer sam shvatio da je savest jača od pobjede. Kada sam 25. maja 1945. godine došao u Ljubljano, referisao sam Titu o zarobljavanju ustaša, fon Lera i zapleni zlata. Pre toga sam trinaestoga maja dobio od Tita depešu da niko ne sme dirati nijednog zarobljenika. Mi tada nismo znali da će ti zarobljenici biti pobijeni. Govorilo se da ih treba vratiti u Sloveniju, da bi im se sudilo po međunarodnim konvencijama. Ja sam imao tu Titovu depešu, imali su je i svi ostali komandanti... **Onda sam iznenada dobio nalog da se 30.000 tih domaćih izdajnika pobije u Kočevskom rogu.** Naređenje su izdali **Ivan Matija-Maček, Maks Baće i Jovo Kapičić. Sve Rankovićeve pomoćni-**

ci. Takvu odluku niko nije mogao doneti, sem Tito! Samo je on mogao da opozove svoju raniju depešu. Bio sam šef i kontrolisao da se to izvrši do kraja. Taj masakr je izvršila XI. dalmatinska brigada **u kojoj je komesar bila Milka Planinc. Ona je za streljanje tražila dobrovoljce i najpovjerljivije komuniste.** Bilo ih je 85 ili 90, ali više od 100 nije. Strojem je komandirao **drug po imenu Periša.** Zvali smo ga još Dinko i Ljubo. Sedeo sam ispred jedne krčme i **pio Bakarsku vodicu.** Imao sam dvadeset i jednu godinu. I vojnici su bili mladi. Dolazili su kod mene, **potezali iz flaše, povraćali i padali u nesvest.** Bio sam pijan, pa nije isključeno da sam baš ja dao naređenje da se posle streljanja **baci eksploziv u te jame, kako neko ne bi iz njih izašao živ.** Za te jame u Kočevskom Rogu rekao nam je Ivan Maček, ministar slovenačke policije. On je poznavao taj kraj, tu se, uostalom, tokom rata skrivao Glavni štab Slovenije."

Po svemu, istinit je i Titov brzjav-depeša, što nije spriječilo prolijevanje krvi, i nikoga, pa ni Tita ne može amnestirati zapovjedne (ne)odgovornosti za stravični zločin!

Nakon rata uslijedili su ne samo dramatični događaji pri vjerolomnom izručenju hrvatskih domobrana i civila, nego i sudbinu tih nesretnih ljudi: Kad su izručeni domobrani sprovedeni ulicama morali vikati: „Mi smo izdajnici! Mi smo banditi!“ Potom su pobijeni. To je stravična cijena, osobito za jedan mali narod. Da nekim komunistima u Herceg-Bosni i izvan nje ova istina ide na živce, nije nikakvo čudo. Istina se teško podnosi kad ruši vlastitu laž i iluziju.

Jedan dužnosnik i obavještajac američke vojne obavještajne službe još 1944. je izvješćivao da postoji naređenje da partizani ne samo da moraju ubiti sve ustaše nego i one „koji su živjeli pod fašističkom vlaš-

ću“. Tito traži slijepu poslušnost i smatra da su samo Rusi njegovi saveznici. Tako su shvatili da je Tito neprijatelj Amerike i da je on „diktator koji vrši politička ubojstva i ekspropirira iz političkih razloga. Do promjene američke politike prema titoističkoj Jugoslaviji došlo je zbog „neopisivih strahota“ titoista u Trstu za vrijeme jugoslavenske okupacije od 29. travnja 1945. do sredine lipnja. Za Tita i Staljina Trst nije bio tako značajan, kao takav, nego da su oni za predstojeći rat s Amerikancima htjeli dobiti najbolju stratešku poziciju. Ponovno se potvrdilo da ličnosti utječu na povijesna događanja i razvoj tih događanja.

Za razliku od nas Amerika se uvjerala da je Tito krvnik i diktator. Naime još početkom studenog 1945., preko svoje obavještajne službe, Amerikanci su saznali da su titoisti masakrirali mnoge stotine Talijana, koji su bili goli i vezani bačeni u tzv. „fojbe“, špilje. Tadašnji američki predsjednik Truman smatrao je da su Italija i Vatikan moguće antikomunističke tvrđave. Da bi ojačao te antikomunističke snage, Truman je istrgnuo Trst iz partizanskih ruku. Truman je smatrao da je Tito „opasan komunist“ i više od toga Tito je bio predstraža sovjetske ekspanzije i agresije protiv Europe. Truman je smatrao da se

Tito okaljao ratnim zločinima i zločinom protiv humanosti.

Trebat će puno vremena da se sruši mit o Titu kao „humanistu“ i prijatelju Zapada. Naime, za vrijeme prvih godina „titoizma“, tj. prvih nakon Drugog svjetskog rata, Tito je naredio krvave represije disidentna i izgradio je koncentracijske logore, gdje su zatočenici gladovali, te ih istrijebio na Golom otoku. Tako se narod našao u novom totalitarnom režimu – pod vladavinom komunista. Komunisti su „instrumentalizirali“, krivotvorili i iskoristili mnogostruku i raznovrsnu oslobodilačku borbu protiv okupatora za svoje monopolističke svrhe.

To krivotvorenje povijesti traje još i danas. Oni su to iskoristili. O tome ratu komunista protiv antikomunista trebalo bi kod nas napisati dokumentarnu knjigu. Što prije to bolje, jer još ima živih svjedoka.

U posljednje vrijeme u nekim tiskovinama objavljeni su tekstovi u kojima se „pronalaze“ dokazi koji amnestiraju Tita za zločine počinjene u Bleiburgu. Jedan od njih je i tekst pod naslovom Titova naredba od 14. svibnja 1945., objavljen u Vjesniku od 21. kolovoza 2003.

Na kraju može se ustvrditi: dok je među nekim Hrvatima i muslimanima tijekom posljednjih godina ojačala „mistifikacija“ i nostalgično veličanje Tita, i to ne bez podrške vladajućih struktura, na Zapadu postoje jake snage koji ne će dopustiti da Tita pokazuju bezazlenijim, nedužnijim nego što je on zaista bio. I najogrčeniji bivši i sadašnji komunisti moraju shvatiti da titoizam u današnjem i budućem svijetu nema šanse.

[1] J. Ivičević, „Tito je dao nalog za Bleiburg“, Glasilo za Hrvate širom svijeta, GLASNIK Hrvatske Seljačke stranke, 70/1999., br. 45., str 8.

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
Pete poljanice 7
ZAGREB

Dodjeljuje

Orden

VELERED HUDE JAME
Prvog stupnja

Drugu

SIMI DUBAJIĆU

iz Srbije

Za pokolj 35 tisuća nevinih hrvatskih civila
i na prevaru razoružanih pripadnika Hrvatske vojske
nakon završetka Drugog svjetskog rata

Orden će se naslovniku predati putem listonoše i preko hrvatske javnosti

U Zagrebu, dne 7. ožujka 2009. godine

Broj: 05-2009-NGUH

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

USKRSNUTI U SAMOM SEBI

Korizmena meditacija

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Uzmimo kao predmet za meditiranje onu evanđeosku: 'Prepoznat ćete ih po djelima njihovim'. Svojestveno je Isusovom načinu mišljenja to što On ne diktira, niti straši, nego pobuđuje u svijesti ljudi urođenu ljudsku sposobnost razmišljanja. A šta je to - razmišljanje?

Kad promatramo, npr. neku sliku ili kip koji sažima u svojim oblicima i bojama predstavu bilo iz običnog života i svijeta ili pak iz uobrazilje slikara ili kipara o stvarima religije, dobit ćemo sasvim osobni dojam i svaki od nas će imati sasvim poseban dojam o - istoj predstavi. No, samo upućeni znadu da svaka slika ili kip, na primjer, ujedno svjedoči i o umjetniku čiji je to rukotvor. Kad čujemo riječ da neko djelo podsjeća na svog autora (poseban stil), onda upućeni znadu da u predstavi umjetnik, ma što prikazivao svojim rukotvorom, pokazuje i svoju sasvim jedinstvenu osobnost. Kazivanjem onoga što mi osjetimo kad promatramo neko djelo mi ujedno svjedočimo i svoju posebnu osobnost.

U svijetu stvari, u funkciji kojeg je stvoreno naše tijelo, čovjek prepoznaje ili upoznaje poznate i nove pojavnosti. Ali samo upućeni znadu da sve što postoji stoji u srodnosti koja naš razum, razmišljajući dok promatramo ili meditiramo, upućuje da je svijet djelo Stvoritelja koji svojim djelom pokazuje i svoju Osobnost. Jedinu osobnost koja sadrži u sebi sve posebnosti.

Svojestveno je čovjeku da, za razliku od svih stvari i živih bića, osobito u fauni u biti svoje prirode ima dušu u biti koje se nalazi iskra prirode Stvoritelja kao potencijalnost ljudske punine: ljudska savjest. Po svojoj ljudskoj savjesti ljudsko biće je odista - slika i prilika Stvoriteljeva.

Veliki francuski mislilatelj Descartes, na samom početku svoje rasprave "Discours de la methode" upozorava

čitatelja na snagu ljudske savjesti koja nam omogućuje da spoznamo istinu. Sam Isus nas je upozorio: Tražite istinu, istinu ćete spoznati i ona će vas učiniti slobodnima. Dakle, nemoguće je biti slobodan izvan istine. A istinu možemo spoznati samo zahvaljujući svojoj savjesti. Pavao apostol je to odlično shvatio kad je zapisao: 'Zašto bi savjest ikog drugoga ograničavala moju slobodu?'. Bitno u ljudskoj biti je to što je istina jedna, što svaki čovjek po svojoj ljudskoj prirodi u sebi nosi potencijalnost žive i djelatne savjesti koja svakome od nas na posve osoban način omogućuje da spoznamo istinu jer samo u istini možemo biti slobodni. A istina potječe od Boga (kako sto stoji i u 'Kur'anu'), Bog je u istini, istina je od Boga - spoznajom istine čovjek ostvaruje svoju duhovnu puninu do pobožanstvenja. Isus je bio i ostao: put, istina i život - pravi Bog i pravi Čovjek - sin Čovječji, a jer je savršen i sin Božiji.

Pobožanstvenje čovjekovo je jedini smisao ukupnosti ljudske povijesti u punini ljudske potencijalnosti. Treba obožavati ljudsku bit u svakome čovjeku, pa i u našem neprijatelju, koji toga nije svijestan - pomažući mu da se svane u svojoj savjesti.

Pavao apostol zapisa da je prvi čovjek, Adam bio - iskra ljudska u životinjskoj prirodi, dok će čovjek kad sebe ostvari u Isusu u punini duha svetoga biti - čisti duh zemaljskog podrijetla. U toj paraboli se sažima misterij ljudskog bića: dospio u svijet s božanskom iskrom u biti svog ljudstva, čovjek se po istini puni svjetlošću da zasije u punini duha - neuništiv, jer je pun istine, a istina je jedina vječita.

No, nadasve je važno probuditi u ljudskoj svijesti u toku rasta i umnog sazrijevanja božansku iskru koju nazivamo savješću. To je zapravo bitna zadaća svećenika koji mogu postati svećenicima, buditeljima savjesti, samo ako je u njihovoj svijesti probuđena i djelatna savjest. Šta to znači?

Kad čovjek u svojoj svijesti osjeti snagu duha koja mu daje moć razlikovanja istine od laži i privida, dobro od zla i zadovoljstva u činjenju općeg dobra, on je buđenjem svoje savjesti 'osvanuo' u Duhu Svetom. Čovjek koji se svane u Duhu Svetom osjeti potrebu da svjedoči slavu darovatelja umnažanjem dobrih djela u posvećenju samozatajenju. Svako pa i najmanje uzdizanje sebe, ukazuje da nije na djelu duh svetosti nego napaćena potreba da ljudi štiju nas, a ne duh svetosti koja nas čini ujedno jednakima i jedinstvenima. Poniznost uzvisuje!

Uzme li se u obzir da je smisao ljudskog postojanja svanuće u Duhu Istine može se reći da naše ne poznavanje istine i nepriznavanje Stvoritelja istine ukazuje da smo mi u neku ruku sastavni dio faune, bića za koje apostol Pavao reče da su 'zvijeri u ljudskoj spodobi', kad počmu 'bogovati' i ubijati ljude zbog djelovanja po svojoj savjesti.

Svojom svećeničkom zadaćom savjesnih ljudi, svećenici su buditelji savjesti, odgajatelji svijesti u duhu istine i branitelji slobode savjesti u svijetu u kojem, na žalost 'bogovanje zvijeri u ljudskoj spodobi' kroz čitavu povijest stvara ljudsku nesreću. Pravi svećenici, oni koji najprije daju Bogu Božije - služe općem dobru - nezamjenjivi su u društvu koje izvan istine, bez nade koja daje smisao i patnji i vjere u svoju besmrtnost ako ostane u duhu istine, ljudska povijest ne bi bila ni smisljena ni podnošljiva.

Buditelji savjesti u ljudskom biću čine čuda: oni uskrisuju Isusa po duhu istine i svjedoče božansku prirodu čovjeka pozivanjem savjesnih ljudi na otpor lažima, izbjegavanje zločina i pronalaženja životne radosti u činjenju općeg dobra.

Uskrs nas podsjeća da svaki od nas može uskrsnuti zajedno s Isusom kad osjeti u svojoj duši sposobnost razlikovanja istine od laži te dobra od zla.

OTVORENO PISMO GRADONAČELNIKU GRADA ZAGREBA

Ivica Relković, Hrvatsko odgovorno društvo*

Grad Zagreb

Ured gradonačelnika Milana Bandića
S. Radića 1, Zagreb

U Zagrebu, 17. ožujka 2009.

Gospodine Gradonačelnice,

Obratili smo Vam se u ime Hrvatskoga odgovornoga društva i Udruge za mobiliziranje novih organizacija mladih, 8. svibnja 2008. godine, urudžbiranim dopisom o mogućoj masovnoj grobnici u dvorištu Učiteljskoga fakulteta u Zagrebu. Obavijestili smo Vas i o tom da smo od Državnoga odvjetništva i Ministarstva unutarnjih poslova zatražili pokretanje istražnih postupaka. Dostavili smo Vam podatke i iskaze svjedoka koji navode da je riječ o partizanskom zločinu. Naznačili smo da je u pitanju stratište i moguća masovna grobnica više stotina osoba usred glavnoga grada na čijem ste čelu. A i mediji su o tome izvještavali.

Vaša je obveza bila da se kao gradonačelnik u civiliziranom društvu zauzmete za žurno rasvjetljenje toga pitanja, kako stigma bešćutnosti prema žrtvama i njihovim obiteljima ne bi sa zločinaca prešla i na one koji su danas odgovorni za ovaj grad. Gospodine Gradonačelnice, ne samo da niste ništa poduzeli, nego na naš dopis niste čak ni proceduralno odgovorili.

Vidimo da prosvjednike koji ovih dana traže uklanjanje Titova imena s najljepšega zagrebačkoga trga poučavate da se okane ulice i upute u redovitu proceduru, jer ulica, tvrdite, nikomu ništa dobra nije donijela. Ta Vaša izjava uvrjeda je za ideju demokracije. Prosvjedovanje građana na ulicama, naime, jedno je od temeljnih prava u demokraciji.

Želimo jasno ponoviti: na naš pokušaj da s Vama komuniciramo proceduralno jednostavno ste se oglušili. Zato su u demokraciji javni pritisci jedini lijek za nepostojanje političke volje u rješavanju nekoga pitanja, kao i za izigravanje procedure. A kad je u pitanju odvratanje građana od rješavanja problema na ulici, podsjećamo i Vas i građane da baš Vi najveći dio svoje političke kampanje provodite na gradskim ulicama. Bit će da je ulica ipak

nekomu donijela korist, ali taj ju (i ulicu i korist!) u demokraciji nema pravo zadržati samo za sebe.

Gospodine Gradonačelnice, molimo Vas da jasno i otvoreno odgovorite hrvatskoj javnosti i građanima grada Zagreba: niječete li da su Titovi komunisti i partizani počinili sustavne ratne i poratne zločine? Koliko je "hudih jama" potrebno otkriti u gradu Zagrebu da biste se ogradili od Josipa Broza Tita? U sljedećem dopisu dostavit ćemo Vam podatke o točno 25 evidentiranih i 1945. godine dokumentiranih (a zatim zatajenih) zagrebačkih "hudih jama". Jeste li spremni poduprijeti proceduralno žurno sondiranje zagrebačkih lokacija mogućih masovnih grobnica, do kojih se uopće ne treba šest mjeseci probijati teškim strojevima kao u rovu Barbara, nego tek razgrnuti malo trave i rahle zemlje?

Kažete da ne ćete mijenjati ime Trga, jer ga niste ni donijeli! To je isto kao kad bi demokratska vlast, svrgnuvši diktaturu, rekla: nismo mi nedužne ljude bacali u tamnice, pa ih iz tamnica ne ćemo ni puštati!

Kažete "Boga mi, neću mijenjati ime Titova trga". Čudno da se kao deklarirani katolik u istoj rečenici možete, zaklinjući se na Boga, zauzimati za javno čašćenje zločinca!? Hoćete li s takvom porukom i ubuduće nositi zavjetne svijeće u procesijama i hodati iza Gospina kipa? Hoćete li i dalje, s takvim prkosom Istini, prigodno dolaziti u prve redove u crkvama i trčati maraton Gospi?

Ako u crkvu zalazite zbog vjere, a ne zbog glasova vjernika, kako možete štiti nedjela onoga koji je dao likvidirati čak i svoje najbliže suradnike, posijati tisuću "hudih jama" i lažno optužiti blaženoga kardinala Štepinca?

Ivica Relković, predsjednik HOD-a i logoraš-drugovoljac Domovinskoga rata

* Udruga ZAMNOM (Udruga za mobiliziranje novih organizacija mladih) i HOD (Hrvatsko odgovorno društvo) pokrenule su projekt pod naslovom "Edukacijska udruga 1481" (EU 1481).

Cilj projekta je nizom konkretnih akcija aktualizirati sadržaj Rezolucije 1481 Parlamentarne Skupštine

Grad Zagreb

Vijeća Europe o osudi zločina komunističkih režima, kao i Deklaracije Hrvatskoga sabora o osudi zločina komunističkoga poretka u Hrvatskoj (2006.).

Navedeni dokumenti traže da se na isti način kao i zločini drugih totalitarizama u dvadesetom stoljeću, osude i svi zločini komunizma. Posebno je naglašena važnost izobrazbe i pouke mladih naraštaja o komunizmu kao totalitarizmu koji je za sobom ostavljao najveće masovne zločine u dosadašnjoj povijesti, a svijest je o tom nedostatno prisutna u javnosti postkomunističkih zemalja. Također se nagla-

šava da žrtve i njihove obitelji zaslužuju sućut, razumijevanje i priznanje za svoje patnje.

*** Hrvatsko odgovorno društvo**
Zagrebačka 190, Zagreb
Ured projekta EU 1481,
Vlaška 46, Zagreb
tel: + 385 98 355 277
fax: + 385 1 3463 027
 e-adresa: info@udrugahod.hr

ODAVNO SAM JA TO „SKUŽIO“

Rudi Tomić, Kanada

Poštovani uredniče,

Ovaj broj „Glasnika Srijedom“ - pogodilo je točno u srpsko središte!

Jasenovac je služio Srbima i komunistima kao paravan za skrivanje njihovih zločina, što mnogi u Hrvatskoj nisu "skužili", ili su znali, ali su i njihove ruke bile krvave, pa su ostali uz "Jasenovac u srpskom izdanju".

U kraćem osvrtu "(Ne)jasne poruke iz Jasenovca" (FOKUS, 03. 05. 2008.) dotaknuo sam neke pojedinosti, uglavnom s političkog gledišta. Dočim, ovo što ste objavili u Glasniku su povijesne činjenice. Također, ovaj Glasnik izšao je u pravo vrijeme, jer su se upravo dogovorili Dodik i Tadić za snimanjem filma "Jasenovac" u hollywoodskoj režiji, gdje su pozvali i Hrvate na suradnju - neki su se već odazvali.

Lijep pozdrav,

Rudi Tomić

MOLITVA MAJKE TEREZIJE

Jure Prpić, Zagreb

Čovjek je nerazuman, nebičan i sebičan

- NIJE VAŽNO, VOLI GA!

Ako činiš dobro, pripast će to tvojim sebičnim ciljevima

- NIJE VAŽNO, ČINI DOBRO!

Ako ostvariš ciljeve svoje, naći ćeš lažne prijatelje i iskrene neprijatelje

- NIJE VAŽNO, OSTVARI CILJEVE SVOJE!

Dobro koje činiš, sutra će biti zaboravljeno

- NIJE VAŽNO, ČINI DOBRO!

Poštenje i iskrenost učinit će te ranjivim

- NIJE VAŽNO, BUDI ISKREN I POŠTEN!

Ono što si godinama stvarao u času bi moglo razrušeno biti

- NIJE VAŽNO, STVARAJ!

Ako pomažeš ljudima, možeš loše proći

- NIJE VAŽNO, POMAŽI IM!

Daješ svijetu najbolje od sebe, a on će ti uzvratiti udarcima

-NIJE VAŽNO, DAJ NAJBOLJE OD SEBE !

MAJKA TEREZIJA

(Skoplje, 27. kolovoza 1910. - Calcutta, 5. rujna 1997.), časna sestra aromunskog porijekla

hr.wikipedia.org

Majka Terezija, pravim imenom Agnes Gongea Boiagi, rođena je u aromunskoj katoličkoj obitelji. S 18 godina odlučila je posvetiti život "službi Bogu" i ušla u katolički red irskih sestara, specijaliziran za misije u Bengaluru u Indiji. Godine 1930. uzima ime Terezija, u čast španjolske svete Terezije Avilske. Nakon što je podučavala niz godina u jednoj školi u Calcutti, 1946. primila je "poziv nad pozivima", kako ga je sama nazvala, napustila školu i osnovala 1950. družbu Sestara misionarka ljubavi koje djeluju među siromašnima, bolesnima, umirućima. Godine 1979. dobila je Nobelovu nagradu za mir. Umrula je 1997. u Calcutti. Njezin red broji tisuće sestara i dragovoljaca i ima 450 središta u svijetu. Školovala se u Zagrebu, a imala je i hrvatsku diplomatsku putovnicu. S njom je surađivao u Indiji, hrvatski misionar Ante Gabrić. U listopadu 2003., papa Ivan Pavao II. proglasio ju je blaženom.

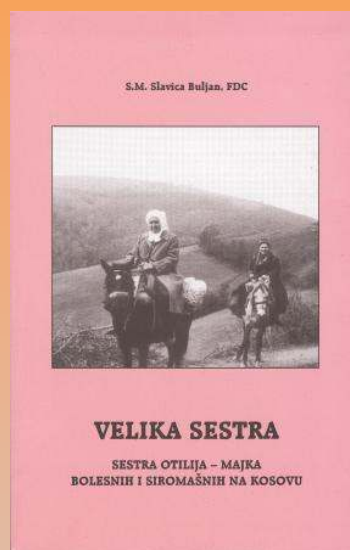
HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu

S. M. Slavica Buljan, FDC:

VELIKA SESTRA

Cijena 60,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

<i>A. t'Serstevens: LEGENDA O DON JUANU,</i> 160 str., 1931. godina	40,00 kuna
<i>John Steinbeck: PLODOVI GNJEVA,</i> str. 617, 1951. godina	50,00 kuna
<i>Mato Hanžeković: GOSPODIN ČOVJEK,</i> str. 459, 1932. godina	50,00 kuna
<i>Ken Follett: MJESTO ZVANO SLOBODA,</i> str. 461, 1996. godina	60,00 kuna
<i>I. A. Gončarov: BEZDAN I-II,</i> str. 415+485, 1923.	90,00 kuna

OTVORENO PISMO

Ministarstvo pravosuđa RH

n/r dr. Ivan Šimonović, ministar pravosuđa

12.03.2009.

Poštovani gospodine Ministre,

Dopisom od 4.2.2009. poslali smo Vam „Deklaraciju o hrvatskom pravosuđu i masovnom kršenju ljudskih prava“ i zatražili Vaš komentar odnosno kratak razgovor s ciljem da Vam i formalno uručimo Deklaraciju s listom potpisnika. Prema očekivanju i dosadašnjoj praksi Vaše prethodnice nismo dobili ni odgovor ni izjašnjenje. Nastaje nužno utisak da Ministarstvo i Vlada komuniciraju s nevladinim sektorom samo prema vlastitom izboru. Deklaraciju su do sada potpisale brojne udruge, poduzeća i ugledni pojedinci (ukupno 3122 potpisnika), a listu s imenima potpisnika i komentare građana (stupac Coment) možete pročitati na slijedećem linku portala „GoPetition“:

<http://www.gopetition.com/petitions/stop-organized-crime-and-human-rights-violations.html>

Ako se uzme u obzir uzorak ispitanika, proizlazi da svaki drugi hrvatski građanin daje potporu našoj Deklaraciji.

U prilogu Vam također dostavljamo dopise predsjednicima Općinskog građanskog suda u Zagrebu i Vrhovnog suda RH od 2.3.2009. Tamo su naznačeni neki od gorućih problema pravosuđa u Zagrebu i drugim gradovima Hrvatske kao i način njihovog otklanjanja.

Vaše ministarstvo i Vlada još nisu ni započeli rješavati centralni problem hrvatskog pravosuđa, a to je donošenje Zakona o odvjetničkim tarifama po uzoru na napredne države EU-a. Kako Vam je poznato Vaš duhovni vođa je davne 1994. godine prenio zakonodavne ovlasti na udruženje odvjetnika (HOK), a ovlaštenja se odnose na određivanje visine i načina obračuna odvjetničkih tarifa (čl. 18 Zakona o odvjetništvu), a HOK je te ovlasti zloupotrijebio. Time je „ozakonjena“ pljačka i devastacija hrvatskog pravosuđa. Dovoljno je ustanoviti da su prosječni odvjetnički honorari u Hrvatskoj za zastupanja u građanskim sporovima za osrednje vrijednosti spora 10 puta veći od honorara u Njemačkoj. Zbog mogućnosti enormnih zarada u odvjetničkom i javnobilježničkom zanimanju većina sudaca je napustila sudačko zanimanje i prešla u odvjetnike. Pravosuđe je potpuno privatizirano i opustošeno. Tako su javni bilježnici preuzeli veliki dio pravosuđa (ostavinske i ovršne predmete). U sudačkim zanimanjima su angažirani većinom mladi i neiskusni suci, te supruge raznih političkih i inih moćnika. Sama činjenica da se dozvoljava istodobno obnašanje odvjetničke dužnosti za jednog od bračnih drugova dok je drugi bračni drug sudac

na istom sudu predstavlja kršenje osnovnih normi civiliziranog svijeta. Nepotizam i genetska teorija kod imenovanja sudaca hrvatska su svakodnevnica, tako da se može očekivati da će ne samo pojedinci nego i sve članovi DSV-a uskoro sami sebe kolektivno imenovati za suce Vrhovnog suda.

Teško je zamisliti da Vaše Ministarstvo i Vlada ne uočavaju gore navedene probleme, koji su osnovni uzrok za dugotrajnost sudskih postupaka i masovno kršenje osnovnih ljudskih prava stotina tisuća građana Republike Hrvatske. Mi smo skloni vjerovati da se radi i svjesnom postupanju interesnih lobija koji se na taj način nesavjesno bogate, kontrolirajući institucije uključujući i Vaše Ministarstvo, dok je stotinama tisuća građana onemogućena pravna zaštita u razumnom roku. Štoviše mi su usuđujemo ustvrditi da dugotrajnost sudskih postupaka, i s tim u vezi masovno kršenje ljudskih prava, vodi do genocida hrvatskog naroda. Kao ministar pravosuđa osobno ste odgovorni za navedene propuste.

Stanje u Zagrebačkoj gruntovnici je više nego kritično. Ne postoji model organizacije koji bi osigurao građanima upis njihovih vlasničkih prava. Sve se svodi na veze i poznanstvo ili puno više od toga. Ispravni postupci (usklađenje katastarskog i zemljišnoknjižnog stanja) vode se samo selektivno. Veliki dio sudaca provodi samovolju. Prijetnja USKOK-om nije način borbe protiv korupcije ovakve vrste. Ažurnost upisa u zemljišne i knjige i rješavanje zemljišnoknjižnih predmeta vodila bi automatski do eliminacije korupcije. Naime samo po sebi je razumljivo da neće postojati potreba za korupcijom, ako se određena usluga može ažurno dobiti. Ažurnost je siguran način u borbi protiv korupcije! Ako su ograničeni kadrovski i materijalni resursi u Zagrebačkoj gruntovnici, zašto se ne uvede više tarifnih razreda i zavisno od hitnosti i želje stranaka predmeti obrađuju. Na taj bi način bilo moguće udovoljiti željama stranaka i osigurati dodatna financijska sredstva? Postoji osnovana sumnja da su organizirani (kriminalni) interesni lobiji u Zagrebu i cjelokupnoj Hrvatskoj tako jaki da sprečavaju svaki organizacijski i kadrovski pomak u pravosuđu, jer bi im to značilo smanjenje dobiti po osnovi mita i korupcije. Kao ministar pravosuđa odgovorni ste i za ovu vrstu propusta.

S poštovanjem

JURIS PROTECTA

Zlatko Zeljko, predsjednik

U VJEČNI SPOMEN (2)

na hrvatske vojnike, svećenike, franjevce i sve hrvatske mučenike pobijene u svibnju i lipnju 1945. godine na prostorima Maceljske šume kod Krapine i logorima u Mirkovcu kraj Sv. Križa Začretje i Oroslavlju

Fran Živičnjak, Zagreb-Đurmanec, 1997.

Na poljani oko Đurmanca bile su zaustavljene prve kolone zarobljenika s kolima i konjima (jer tada nije bilo autoputa) što su ih kasnije sve opljačkali okolni seljaci koji su bili suradnici partizana. Po pričanju preživjelih svjedoka tih stravičnih zbivanja i samog komandanta Vojne OZN-e u Krapini Stjepana Hršaka, u „Nacionalu“ broj 27 od 24. svibnja 1996. (str. 22), ti mučenici nisu dobili ni vode ni hrane već su pojeli svu travu na poljani i sve lišće po granama.

Đurmanec - mjesto zaustavljanja naših zarobljenika. U pozadini proplanak gdje su izvršena prva masovna ubijanja tih mučenika.

U istom „Nacionalu“ (str. 22) Hršak dalje pripovijeda o „sređivanju“ svećenika-reakcionara iz Pregrade, što se najvjerojatnije odnosi na pokojnog velečasnog Matiju pl. Žigrovića, koji je bio župnik u Kostelu kraj Pregrade, a kasnije u Jesenju, gdje je 1943. godine nakon zvjerskog mrcvarjenja krvoločno ubijen. To zaključujem po tome što iz Pregrade nije ubijen niti jedan župnik, jer je to

moja župa (rođen sam u Svedruži blizu Pregrade) i nikad nisam čuo da su nekog župnika iz Pregrade „sredili“ partizani antifašisti, osim velečasnog Matije pl. Žigrovića u Jesenju. Glavni organizator toga zločinapo svome je osobnom kazivanju bio sam Stjepan Hršak, kasnije komandant Vojne OZN-e u Krapini, koji je rođen u Petrovskom kod Krapine i danas bezbrižno živi u Zagrebu.

U samom Đurmancu bilo je određeno sabiralište povratnika na tadašnjoj pilani, danas „Šavriću“, u okolici između groblja i crkve te na proplanku uz šumu s lijeve i desne strane iznad Đurmanca. Tu su im najprije opljačkali sve vrijedne stvari, a zatim su počela masovna ubijanja zarobljenih mučenika. Jame, na žalost, do danas nisu službeno identificirane niti otvorene.

Kako je prijev tih mučenika bio velik, a u samom Đurmancu nije bilo mjesta za zadržavanje i kopanje jama za masovnu likvidaciju, usmjeravali su ih dalje prema Krapini, gdje je sabiralište bilo oko Pučke škole

i pred školom te na starom sajmištu (ondje je danas autobusni kolodvor). Dio domaćih ljudi koji su bili u hrvatskim vojnim postrojbama bio je odmah zatvoren u podrumima Pučke škole u Krapini. Tamo je na prvom katu bilo sjedište Vojne OZN-e kojoj je na čelu bio domaći čovjek, zloglasni i okrutni Stjepan Hršak, po činu partizanski poručnik, rođen u Petrovskom kod Krapine 13. prosinca

*Kad ćemo se okupiti pred njegovom kućom:
Stjepan Hršak*

1919., od oca Franje i majke Julijane.

Sve zarobljenike iz podruma škole saslušavali su domaći isljednici Vojne OZN-e na I. katu. Strašno su ih tukli, a najkrvoločniji među njima bili su Josip Frankol, rođen u Podgori kraj Žutnice kod Krapine (nosio je crnu odoru i čizme), zatim Ivan Đurkin iz Sv. Križa Začretja, te jedan vodnik u crnoj odori, malen rastom, koji je zarobljenike dovodio iz podruma na saslušanje na I. kat i bio zadužen za pljačku tih mučenika prije nego je istraga započela. On je zamjenjivao komandanta Hršaka, ali mu imena, na žalost, ne znam.

Najstrašniji isljednik bio je sam komandant Stjepan Hršak. Svi mučenici iz podruma su nakon formalne istrage vezani žicom, kamionima otpremani u Maceljsku šumu i tamo zvjerski pogubljeni.

Zbog velikog mnoštva nadolazećih zarobljenika, nisu svi mogli biti stacionirani u Krapini. Stoga su u dogovoru i zajedničkoj organizaciji komandanata Vojne i Civilne OZN-e, Stjepanom Hršakom i Leopoldom Horvatom zvanim Leo, formirana tri sabirna logora u Mirkovcu kraj Sv. Križa Začretja i veliki logor, također ograđen žicom, u Oroslavlju.

MOJE RASPRE S MIKOM (2)

JE LI NDH BILA ZLOČINAČKA DRŽAVA?

Rekoste: „NDH je bila zločinačka država.“

Time ste odmah otvorili nekoliko pitanja, od kojih ću izdvojiti samo neka:

1. Postoje li uopće zločinačka država, kao standardni međunarodni državni oblik ili je to samo prigodno sredstvo za osudu nekog državnog ustroja koji nekome nije po volji?
2. Tko je to utvrdio da bi Nezavisna Država Hrvatska bila zločinačka država?
3. Jesu li zločinačke sve one države u kojima se događaju zločini, odnosno čiji državljani znaju počiniti zločine ili je u pitanju nešto posve drugo?

Prvo.

Ne mislim da postoje zločinačke države, niti sam ikada za njih čuo. Nikada, osim u predmetnom slučaju Nezavisne Države Hrvatske. U SSSR su, odabirem nasumce, rasuli Tatare na sve strane kako bi im zameo svaki trag. Je li SSSR bio zločinačka država i gdje je takvo što i od koga utvrđeno? Turci su počinili genocid nad Armentima. Je li Turska zločinačka država i gdje je takvo što i od koga utvrđeno? Rim je zatro Kartagu. Smišljeno, do temelja. Je li Rim bio zločinačka država i gdje je takvo što i od koga utvrđeno? Španjolci su rasturili državu Inka. Je li Španjolska zločinačka država i gdje je takvo što i od koga utvrđeno. Hitler je činio zločine. Tako je presudio međunarodni sud. Je li Njemačka zločinačka država i

gdje je takvo što i od koga utvrđeno? Amerikanci su spravili Dresden, a u novije doba Hanoj. Jesu li USA zločinačka država i gdje je takvo što i od koga utvrđeno? Ili postoje dvostruke države, ponekad nezločinačke, ponekad zločinačke, ili ih u nekim razdobljima uopće ne nekom području – privremeno – uopće ne postoje države?

I konačno. Židovi su rastjerali Palestince. Ili možda nisu, nego nam se samo priviđa da židovska država postoji u Palestini? Imate li hrabrosti reći da je Izrael zločinačka država, barem isto toliko koliko je bila i NDH?

Ne, ne, ne.

Nezavisna Država Hrvatska nije bila zločinačka država, jer takvo što niti ne postoji, niti se taj pojam igdje spominje, recimo u Wikipediji.

Drugo.

Nezavisnu Državu Hrvatsku zločinačkom državom proglasio je tzv. Josip Broz Tito i njegov hudojamaški režim. Mogu li se stajališta, zaključci i tvrdnje takvih nazovi osoba uopće uzimati u obzir? Ne mislim. Prije bi se moglo govoriti o povlađivanju luđaku koji se smatrao Napoleonom, pa je slijedom zbivanja, zavladao na određenom području, uključujući i Hrvatsku.

Takva stajališta o NDH ozbiljan i dostojanstven svijet nikako i nikada ne uzima u obzir. Jedino ih širi družba onih koji su i sami zločinački vezani s tzv. Josipom Brozom Titom, tj. oni koji su dmali dok im je on bio na čelu. Nitko osim njih. A to što jedan Fidel Castro i njemu slični drži ispravnim,

zaista ne zaslužuje moju pozornost.

Treće.

Tihomir Blaškić osuđen je za počinjeni ratni zločin. I? Slijede nametnuti nam zaključci: 1) Tihomir Blaškić je zločinac. 2) Tihomir Blaškić je Hrvat i hrvatski državljani. 3) Hrvati su zločinci, a Republika Hrvatska je zločinačka država.

Žalosno.

Što će tek biti bude li osuđen hrvatski general Ante Gotovina? Treba, znači, prihvatiti ono što kaže, dokazuje i tvrdi Sava Štrbac! Usput: Kaznenu prijavu Hrvatskog uljudbenog pokreta protiv Save Štrbca i comp. Mladen Bajić drži u ladici, zapravo na taj način odbacuje.

Jadno. U svakom slučaju normalna Hrvata nedostojno.

JE LI HRVATSKA DO DRINE?

Kažete: „Uvijek sam se bunio u 90-ima protiv Hrvatske do Drine jer bi u toj državi Hrvati bili u manjini.“

Želje su jedno, a činjenice nešto posve drugo.

Zaista. Gledamo li sve kroz „krvno naslijeđe“, posebno činimo li to slijedom očeva sjemena, možda se doima logičnim i takav zaključak. Dosta se toga mijenja, međutim, pođemo li drugim rodolovnim putom, recimo kao kod Židova, počnemo li „krvno naslijeđe“ promatrati kroz majčino jajašce. Što tek biva krenemo li, tako, iz Hrvata izdvajati „Nijemce“, „Mađare“, „Talijane“, pa i Slavene (nešto njihova ipak kola i u našim

žilama)? Hoće li nas tada još biti, još nas Hrvata?!

Teško.

Bez Bošnjaka, dakako, nema hrvatske granice na Drini. Sve se, dakle, svodi na naš odnošaj s Bošnjacima. Uzmemo li Bošnjake za svoju Braću, uzmemo li svoje i njihovo podrijetlo deblom iz kojega su izrasle dvije (zdrave i jake) grane, a znajući da su Osmanlije bile samo prolazno nevrjeme, onda je sve riješeno. Bosanska granica na Drini isto je što i hrvatska granica na toj rijeci. Uvijek je tako bilo i bit će. Treba li spominjati bosančicu, Kulina-bana, hrvatski jezik (može svakako i bosanski) na Sultanovu dvoru. I slično. Mnogo puta, u još više navrata. Ili možda znate da postoji nešto što bi takav zaključak objektivno osporavalo? Meni nije poznato. Zašto ono što vrijedi za Europsku Uniju ne bi moglo vrijediti za Hrvatsku i Bosnu?

Hrvatska granica na Drini nije moguća samo u rasističkom pristupu, rasistički gledajući, ali je itekako nazočna ako je riječ o istom narodnosnom duhu, pogledima i ljudskosti. Potrebna, nuž-

na i realna! U odnošaju na one „preko Drine“. Takvom je, jedino takvom, granica na Drini doživljavana je i stvarana u doba NDH.

Ja, u svakom pogledu, i nedvosmisleno, prihvaćam Bošnjake za narod zaseban i poseban od Hrvata, ali istodobno ne vidim nikakve razlike između njih i nas.

Zato sam smatrao, a tako i sada gledam, svaki hrvatsko-bošnjački spor, sukob, osobito rat, umjetno izazvanim i ciljano do kraja zlonamjerno utemeljenim. Uvijek je to samo pokušaj spašavanja partizanske frankenštajnske države.

Da, hrvatska granica je na Drini.

JE LI NAM NDH KAMEN O VRATU?

Velite: Rehabilitirati NDH isto je što i „vješati mlinski kamen o vrat svim Hrvatima.“

Opet ste me doveli pred Sfingu, pred cijelo krdo sfinga. A one pitaju:

1. Je li uopće moguća nekakva rehabilitacija Nezavisne Države Hrvatske?
2. Tko ima legitimaciju zatražiti rehabilitaciju NDH? I od koga?
3. Što bi to, smisleno, trebala označavati rehabilitacija NDH?

Prvo.

Partizani uporno pišu tzv. NDH. To bi trebalo značiti da – po nji-

ma - Nezavisna Država Hrvatska nije niti postojala. Kako se onda može rehabilitirati nekoga tko nije niti postojao, a ne postoji – opet po njima - niti sada? Nije mi poznato da bi jugo-komunisti ikada promijenili mišljenje, čvrsto stajalište, u tom pitanju. Ili Vi raspolazete s nekim meni nepoznatim informacijama?

Drugo.

Danas Nezavisna Država Hrvatska, zaista, ne postoji. Prihvaćam, kao i svi Hrvati, Republiku Hrvatsku svojom državom. Ako NDH ne postoji, a nema niti njena vodstva, onda ona zacijelo niti ne može podnijeti valjan zahtjev za svojom rehabilitacijom, unatoč tomu što bi joj netko pritom, čak i, htio pri svemu tome pomoći.

Možda mislite, da bi to, za nju, ali ne i u njeno ime, mogla podnijeti Jugoslavija, oprostite skoro zaboravih da je Vrag došao po svoje, neka, radno uvažimo to premda s gađenjem, od njenih brojnih, sljednica. Republika Srbija? Nemoguće. Bosna i Hercegovina? Ne vjerujem, iako bi za to mogla imati valjana razloga. Ona, naime, nije bez dosta svojih briga oko vlastita postojanja.

Republika Hrvatska? Mogla bi, ali jedino kao izdanak tisućljetne hrvatske državnosti. Nu, Dr. Franjo Tuđman, Josip Manolić, Ivica Račan, Josip Boljkovac i Dr. Dušan Bilandžić, jezgro poznatog – prema kazivanju prof. dr. sc. Šime Đodana - Tajnog politbira, nisu tako mislili. Ugradili su u hrvatski Ustav izmišljenu „tvrđnju“ da bi Republika Hrvatska tobože ponikla tek u Otočcu, Plaškom, na Plitvicama i u Topuskom, hoću reći kroz nekakav fantomski ZAVNOH.

HRVATI U FEDERACIJI BIH IZGUBILI VIŠE OD 4 MILIJARDE KM (4)

Leo Pločkinić, Mostar

Za izvoz, održavanje zaposlenosti i proizvodnje, novo zapošljavanje, povećanje produktivnosti rada, porast kvalitete i konkurentnosti, angažiranje inozemnog kapitala, povećanje stupnja sigurnosti i zaštite na radu, stupnja samofinanciranja programa i pokretanje tehnologija koje ne zagađuju okolinu, uvođenje EU standarda, supstituciju uvoza i ublažavanje ugroženosti materijalnog i socijalnog karaktera bit će utrošeno 3,500.000 KM.

Kao podsticaj znanstvenim i stručnim organiziranim manifestacijama, aktivnostima i programima udruženja i fizičkim osobama za individualni poseban angažman predviđeno je 1,000.000 KM.

SUGLASNOST NA OSNIVANJE "ARCELORMITTAL ZENICA" D.O.O.

Vlada Federacije BiH donijela je Odluku kojom je dala suglasnost na Aneks br. 4 Dopunjenog i izmijenjenog Ugovora o osnivanju "ArcelorMittal Zenica", društva s ograničenom odgovornošću. Dano je ovlaštenje pomoćniku federalnog ministra energije, rudarstva i industrije Petru Ravliji da potpiše ovaj dokument i punomoćje da sudjeluje u radu i odlučivanju na Skupštini ovog društva koja će se održati ovog mjeseca.

PROGRAM RASPODJELE SREDSTAVA ZA SUFINANCIJANJE PROJEKATA ZAŠTITE KULTURNOG-GRADITELJSKOG NASLIJEĐA

Vlada je usvojila Program i kriterije raspodjele 3,04 milijuna KM utvrđenih u Budžetu za 2008. godinu Federalnom ministarstvu kulture i sporta za sufinanciranje pro-

jekata kantona i lokalnih zajednica u zaštiti kulturnog i graditeljskog naslijeđa.

Sredstva se raspodjeljuju projektima koji doprinose podizanju opće razine zaštite kulturnog i graditeljskog naslijeđa, održivom povratku raseljenih osoba i izbjeglica i koji imaju podršku lokalne zajednice, te koji su funkcionalno i ekonomski opravdani.

Od ukupno odobrenih sredstava milijun KM se daje Općini Drvar za Dom kulture, 500.000 KM ART Forumu Sarajevo za Projekt kulturne baštine „Stari zanati“ - Bašćaršija, Sarajevo, a po 200.000 KM za sanaciju Doma kulture Preporod u Livnu, za rekonstrukciju i dogradnju Doma kulture Cazin i sanaciju Doma kulture Kladanj.

Za adaptaciju i opremanje muzeja „Vrata Bosne“ u Tolisi-Općina Orašje, izdvojeno je 180.000 KM, a za osnivanje Javne ustanove Teatar kabare Tuzla 150.000 KM.

Po 100.000 izdvaja se za Dom mladih - Podpeč u Općini Lukavac, za Dom kulture Bužim i za sanaciju i opremanje Doma kulture Donji Vakuf.

Korisnici će o utrošku sredstava dostaviti izvješće po završetku projekta, a kontrolu njihovog namjenskog utroška vršit će Komisija za nadzor Federalnog ministarstva kulture i sporta.

O UČINCIMA RADA FEDERALNOG FONDA SOLIDARNOSTI

Vlada je razmatrala, usvojila i Parlamentu FBiH na usvajanje uputila Izvješće o izvršenju Financijskog plana Federalnog fonda solidarnosti za 2007. godinu. U ovom dokumentu se ističe da je Fond prošle godine pozitivno poslovao, s uravnoteženom prihodovnom i rasho-

Naprijed naši!

dovnom stranom, što ilustriraju podatci o ukupno ostvarenim prihodima od 97,119.772 KM, većim od planiranih za 1,5 posto i rashodima u iznosu od 96,330.071 KM, što je za 4,4 posto manje od plana. Pri tome, prihodi od doprinosa za zdravstveno osiguranje iznose 71,147.196 KM, a iz Proračuna FBiH 18,3 milijuna KM.

Tijekom prošle godine na teret sredstava Federalnog fonda pružane su zdravstvene usluge za oko 15.000 pacijenata, s tim što su nekim od njih pružane i višekratne usluge.

Sadržaj i obim zdravstvenih usluga i programa koji se financiraju sredstvima Federalnog fonda solidarnosti se proširuje svake godine, a posebno je značajno uključivanje preventivnih programa iz sredstava ovog fonda, na zahtjev nadležnih organa vlasti u Federaciji BiH. Time je ispoštovan Zaključak Zastupničkog doma Parlamenta FBiH o revidiranju prioritarnih vertikalnih programa od interesa za FBiH, suglasno novim znanstvenim i stručnim saznanjima, kao i najsloženijih oblika zdravstvene zaštite iz određenih specijalističkih djelatnosti.

Na poslovanje ovog fonda, kao i Zavoda zdravstvenog osiguranja i reosiguranja FBiH kao cjeline pozitivno mišljenje dao je i Ured za reviziju institucija Proračuna FBiH.

ZA OBNOVU SOCIJALNOG PORETKA (6)

dr. Boran Ivasović,
Zagreb

Spitski marksisti su izdali odgovor na MOSK-ovu brošuru „Marksizam“ koji kaže: „...zašto ne bi ubrzali taj tok, zašto ne bi krvlju omastili glave manjine koja besvjesno i nečovječki ugnjetavaju ogromnu većinu?“ Prema tome splitski marksisti traže krvavi teror, dakako samo kad to koristi komunistima.

Te godine Anka Berus, rodom iz ugledne katoličke obitelji Znidaršić, bila je glavni instruktor SKOJ-vcima Splita o metodama i ciljevima komunizma. Isusovac S. Kolaković Poglajan ih je demistificirao i razotkrivao, pa je radi toga morao napustiti Split 1943. g.

U jednom dekretu komesara (ministra) prosvjete Lunačarskog, koji je nedavno umro, čitamo i ove retke: „Mi mrzimo kršćane. I najbolje među njima treba smatrati najgorim neprijateljima. Oni propovijedaju ljubav i milosrđe prema bližnjem, mi pak hoćemo mržnju! Mi moramo naučavati mržnju jer jedino na taj način možemo osvojiti svijet. Mi smo već udesili sudbinu zemaljskih kraljeva. Ostaje nam sada da udesimo sudbinu kraljeva oblaka. Sve vjere su otrov. One uspavljaju i ubijaju duh (?!), one ubijaju volju i savjest (!). Treba navijestiti rat do istrage svakog vjeri! Naša je dužnost porušiti svaku vjeru i svaki moral.“

Prosudujući ih sa kršćanskog gle-

dišta tj. sa gledišta prirodnog morala i zdravog razuma, oni namjerno govore ono što nije, zlonamjerno izvrću činjenice i svjesno huškaju i zavode mase. Komunisti kulturu iskazuju tako da su

protiv tisućugodišnje kulture kršćanstva, a protiv fašizma kojeg formalno mrze, jer je taj isti fašizam njihov neprijatelj, koji tamani komuniste kao glinene golubove. Rušenjem umjetničkih spomenika, crkava, obiteljskih ognjišta, odvratanje mladeži od sv. Trojstva i duhovne stvarnosti, stvaraju novu vrstu čovjeka zvanog zombi. Najopasniji neprijatelji mira jesu veliki kapital koji tjera narode u imperijalističke ratove i komunizam koji neprestano potpiruje građanske ratove i revolucije. Diktaturom proletarijata kultura vene, jer nema aristokracije duha.

Stav komunista o Crkvi je zlonamjerno, jer čovjek koji je vođen mržnjom i bijesom nije i ne može biti vjerodostojan partner u komunikaciji. Djelovanje komunista se odvija u tajnosti, a terorizmom potvrđuju svoju ideologiju. Pa je svrha ove brošure da djeluje na one ljude koji nisu izgubili ravnotežu duše i duha, da molitvom i ljubavlju i prema neprijatelju djeluju da se obrate. A budući je ideolog komunizma K. Marx rekao da je: „Vjera opijum naroda,“ a kongresi Kominterne to potvrdili, značilo je za

članstvo slijepo prihvaćenje istog mišljenja. To što čitava povijest svih vjekova i svih naroda govori protiv Marksa, što svi umovi, filozofi, učenjaci i umjetnici, na čelu s cijelim zborom svetaca i blaženih, potvrđuje svojim životima i djelima o opstanku Božjem, njima ne znači ništa. Svojom metodologijom katolička Crkva je za komuniste uzor i krivac svega zla, jer Ona je umrežena s kapitalizmom i fašizmom, s ciljem porobljavanja proletera i puka.

Da, ali Crkva na sva zvona govori da je Ona protiv svih i svakojakih revolucija! Zašto? Evo razloga za to:

1) Crkva, ne će socijalnu revoluciju i nasilje jer ono ne može promijeniti čovječje shvaćanje i nazore, a zdrav nam razum kaže, da glavni dio zla leži u krivim nazorima. Ona ne će socijalno nasilnu revoluciju, jer se zlo ne liječi zlim, revolucijom, ljudi ne postaju bolji. Revolucija pomoću sile znači rušenje, a ne stvaranje poretka. 2) Komunisti, kao uvijek tako i u ovom pitanju nastupaju dvostruko, po dvostrukom moralu. A Crkva je dosljedna u svojoj nauci o socijalnoj evoluciji. Stajalište Crkve je jasno: ona načelno odbija revoluciju, za razliku od komunista koji se prema revoluciji odnose prema onoj narodnoj „Sjaši beže da uzjaši Alibeg.“ 3.) Crkva je protiv nasilne revolucije, jer brani život, pa bi prihvatiti načelno revoluciju značilo negirati život, jer svaka revolucija uništava poredak, red, zakon i opće blagostanje. Drugim riječima Crkva ne vjeruje da se nekoga može zakonom ili na silu učiniti sretnim. Ne može ni jedna vlada ukazom naložiti ljudima, da budu sretni!

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (6)

Eugen of Savoia

Nasuprot tome, Eurabija - koja tvrdi da se islamizacija Europe ne događa pukim slučajem, već aktivnim sudjelovanjem europskih političkih vođa - jedva da se uopće spomigne, unatoč činjenici da ju je lakše dokumentirati. Pogađa li spominjanje Eurabije preblizu? Možda se ne uklapa u protu-američki stav mnogih novinara? Zanimljivo je da ni oni novinari koji inače kritiziraju Europsku Uniju, zbog njezinih elemenata slobodnog tržišta, nikad ne pišu o Eurabiji.

Iz ovih razloga, isprobat ću je li postavka Eurabije točna, ili je li barem smislena. Ovaj projekt sam nazvao Eurabijski Kod, ciljajući na veliki bestseller Dana Browna, "Da Vincijev Kod". Brownovo izmišljeno djelo "dokumentira" zavjeru Crkve o prikrivanju istine o Isusu. Nisam siguran da će moje djelo postati jednako popularno, ali sam siguran da će biti bliže stvarnom stanju stvari.

Kada gospodin Brown opet počeli pisati o velikim europskim urotama, bilo bi dobro da svoj pogled usmjeri na Brussels, a ne na Rim. To bi bilo mnogo zanimljivije. Slijedi kratki nacrt pretpostavki spisateljice Bat Ye'or iz njene knjige "Eurabia: Euro-Arab Axis" (Eurabija: Euro-arapska Osovina). Moji podaci se temelje na njezinoj knjizi (koju preporučujem pročitati u potpunosti). Osim toga, crpio sam i iz nekih njezinih članaka i intervjuua. Te informacije ponovo objavljujem uz njezin blagoslov, ali ovaj sažetak je u potpunosti moje djelo.

U razgovoru sa izraelskim novinara Haaretz, Bat Ye'or je objasnila kako je francuski predsjednik Charles de Gaulle, razočaran gubitkom kolonija u Africi i na Srednjem istoku, kao i sve manjim utjecajem Francuske na međunarodnoj pozornici, u 1960-ima odlučio stvoriti

strateški savez s arapskim i muslimanskim svijetom, kako bi se natjecao sa utjecajem Sjedinjenih Država i Sovjetskog Saveza.

"Svjedočimo potpunom preobražavanju Europe, kao rezultatu namjerne politike," rekla je Bat Ye'or. "Krećemo se prema potpunom promjeni u Europi, koja će bivati sve islamiziranija te će postati politički satelit svijeta Arapa i muslimana. Europske vođe odlučile su se na savez s arapskim svijetom, kroz koji su se obvezali prihvatiti arapski i muslimanski pristup prema Sjedinjenim Državama i Izraelu. Ovo se ne odnosi samo na vanjsku politiku, već i na unutrašnja pitanja europskog društva, poput useljavanja, integracije useljenika i ideje kako je islam dio Europe."

Bat Ye'or

"Europa se nalazi pod stalnom prijetnjom terora. Teror je način primjenjivanja pritiska na europske zemlje, kako bi ih se natjeralo da stalno ustupaju pred zahtjevima arapskih predstavnika. Oni, na primjer, zahtijevaju da se u odnosu Palestinaca i Izraela Europa uvijek stavlja na stranu Palestinaca."

Tako je projekt Eurabije postao proširena vizija anti-američke de Gaullističke politike, ovisne o stvaranju euro-arapskog entiteta, neprijateljski nastrojena prema utjecaju Amerike. Projekt je davao podršku europskim ambicijama zadržati

vanja važnih sfera utjecaja u bivšim kolonijama te istovremeno europskim proizvodima otvarao velika tržišta u arapskom svijetu, posebice u zemljama proizvođačima nafte, kako bi se Europi osigurala isporuke nafte i prirodnog plina. Osim toga, useljavanje muslimana te promicanje multikulturalizma i snažne islamske prisutnosti u Europi, omogućilo bi pretvaranje Mediterana u unutrašnje euro-arapsko more.

Korištenje pojma "Eurabija" uvedeno je u sredini 1970-ih, kao naslov časopisa koji je uređivao predsjednik Udruženja za Francusko-Arapsku Solidarnost, Lucien Bitterlein, a koji je objavljivan u suradnji sa Groupe d'Etudes sur le Moyen-Orient (Geneva), France-Pays Arabes (Paris) te Middle East International (London). Njihovi članci pozivali su na zajednička euro-arapska stajališta na svim razinama. Ovi konkretni prijedlozi nisu samo razmišljanja osamljenih teoretičara; oni uvode stvarne političke odluke smišljene i ostvarene u suradnji sa europskim parlamentaracima i državnim vođama.

Tijekom konferencije za tisak 27. studenog 1967., Charles de Gaulle je otvoreno izjavio kako je suradnja Francuske sa arapskim svijetom postala "temeljno polazište naše vanjske politike." Do siječnja 1969., Druga Međunarodna Konferencija za Podršku Arapima, održana u Kairu, u točki 15 svog zaključka odlučila je "...osnovati posebne parlamentarne skupine, ondje gdje iste već ne postoje, te koristiti parlamentarnu platformu za podršku Arapima i palestinskom otporu." Pet godina kasnije, u Parizu, u srpnju 1974., pod točkom euro-arapskog dijaloga, osnovano je Parlamentarno Udruženje za Euro-Arapsku Suradnju (Parliamentary Association for Euro-Arab Cooperation).

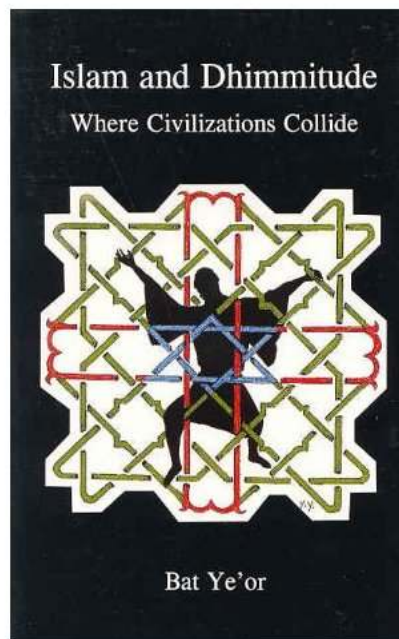
Bat Ye'or je posebno naglasila ovaj zajednički euro-arapski politički program. Prvi korak u njegovom ostvarenju bila je konstrukcija zajedničke vanjske politike. Opet je Francuska bila vodeća sila ovog ujedinjenja, koje je već prije osmišljeno od strane unutrašnjeg kruga generala de Gaullea i arapskih političara. Arapske države su od Europe zahtijevale pristup zapadnoj nauci i tehnologiji, europsku političku neovisnost od Sjedinjenih Država, pritisak na Sjedinjene Države, kako bi se ove priklonile njihovoj politici prema Arapima i demonizaciju Izraela kao prijetnje svjetskom miru, kao i mjere koje će pogodovati useljavanju Arapa i širenju islamske kulture u Europi. Ova suradnja će isto tako uključivati i priznavanje Palestinaca kao posebnog naroda te PLO-a i njegovog vođu Arafata kao njihovih predstavnika. Do 1973. godine oni su bili poznati samo kao arapske izbjeglice, čak i među drugim Arapima. Koncept palestinskog naroda tada jednostavno nije postojao.

Tijekom naftne krize 1973. godine, arapski članovi OPEC-a (Organization of the Petroleum Exporting Countries) objavili su da, zbog Yom Kippurskog rata koji je bio u tijeku između Izraela i njegovih arapskih susjeda Egipta i Sirije, OPEC više neće isporučivati naftu onim zapadnim zemljama koje podržavaju Izrael. Iznenadno povećanje cijena nafte imalo je dugotrajne posljedice. Ne samo što je rezultiralo povećanim priljevom petrodolara u zemlje poput Saudijske Arabije, što nije samo Saudijcima omogućilo financiranje islamske obnove širom svijeta, već je imalo utjecaja i na Zapad, posebno u Europi.

Međutim, arapski vođe morali su prodavati naftu. Njihove su zemlje vrlo ovisne o europskoj ekonomskoj i tehnološkoj pomoći. Isto su ustvrdili i Amerikanci tijekom naftnog embarga 1973. godine. Prema Bat Ye'or, iako je naftni čimbenik sasvim sigurno pomogao zabetoni-

rati Euro-arapski Dijalog, radilo se samo o alibiju kojim se željelo prikriti politiku, koja se u Francuskoj pojavila prije ove krize. Ta politika, smišljena u 1960-tima, imala je utjecajne prethodnike u francuskom snu iz 19. stoljeća - upravljanju arapskim carstvom.

Ovaj politički program bio je pojačan planskim kulturnim preobražavanjem Europe. Simpozij Euro-arapskog Dijaloga, održan u Veneciji (1977.) i Hamburgu (1983.) donio je preporuke koje su uspješno provedene. Ove su preporuke bile popraćene i namjernim, povlaštenim useljavanjem Arapa i drugih muslimanskih useljenika u Europu, u ogromnim brojevima.

"Islam and Dhimmitude" by Bat Ye'or

Preporuke su uključivale:

- Usklađivanje napora arapskih zemalja u širenju arapskog jezika i kulture u Europi
- Stvaranje zajedničkih euro-arapskih kulturnih središta u europskim prijestolicama
- Potrebu dovođenja arapskih učitelja na europske institucije, specijaliziranih u podučavanju arapskog jezika Europljanima
- Potrebu suradnje između europskih

kih i arapskih stručnjaka u svrhu predstavljanja pozitivne slike arapsko-islamske civilizacije i suvremenih arapskih pitanja školovanoj europskoj publici

Zbog svoje osjetljive i u korijenu nedemokratske prirode, ovi sporazumi nisu mogli biti sastavljeni u obliku pisanih dokumenata i sporazuma. Iz istog su razloga europske vođe odlučile zvati svoje ideje "dijalogom." Svi sastanci, odbori i radne grupe uključivali su predstavnike zemalja Europske Zajednice i Europskog Vijeća, kao i članove iz arapskih zemalja i Arapske Lige. Planovi djelovanja i odluke donošeni su na zatvorenim sjednicama. Ništa od toga nije službeno zabilježeno.

Euro-arapski Dijalog (EAD) je politička, ekonomska i kulturna institucija, zamišljena tako da osigura savršeno slaganje između Europljana i Arapa. Njezina struktura postavljena je na konferencijama u Kopenhagenu (15. prosinca 1973.) i Parizu (31. srpnja 1974.). Najvažniji zastupnik ove politike jest European Parliamentary Association for Euro-Arab Cooperation (Europsko Parlamentarno Udruženje za Euro-arapsku Suradnju), osnovano u 1974. Drugi vodeći organ Dijaloga je MEDEA Institut - Europski Institut za Istraživanje Mediterana i Euro-arapsku Suradnju, osnovan 1995. godine uz potporu Europske Komisije.

U intervjuu sa Jamiem Glazovom iz Frontpage Magazinea, Ye'or je objasnila: "U domaćoj politici, EAD je uspostavio blisku suradnju između arapskih i europskih medija, televizije, radija, novinara, izdavačkih kuća, akademija, kulturnih centara, školskih udžbenika, udruženja studenata i mladeži, turizma. Crkveni međuvjerski dijalozi bili su odlučni u razvijanju ove politike. Eurabija je dakle ova snažna euro-arapska mreža udruženja - opsežna simbioza sa suradnjom i partnerstvom u politici, ekonomiji, demografiji i kulturi."

MEMORANDUM OF THE CROATIAN NATIONAL COUNCIL OF NORTH AMERICA (1933) - (4)

Priredio *dr. sc. Ante Čuvalo*, Chicago

Constitution adopted contrary to preliminary provisions

"The final organization of the new state can be determined only in a general Constituent Assembly of the whole united nation of the Slovenes, Croats and Serbs, by a two-thirds majority of votes For the Constituent Assembly is specifically reserved to determine: The Constitution, including the form of government—monarchy or republic,—the internal organization of the state, and the fundamental rights of citizens".

In the address by which the prince-regent of Serbia, in behalf of that nation, accepted the Council's declaration, and proclaimed the union of Serbia with the State of the Slovenes, Croats and Serbs, we find this passage:

"In regard to the wishes and opinions with which you have acquainted me, and all of which I and my government unreservedly accept, the government will at once undertake to bring to realization everything you stated regarding the transitory period till the meeting and the dissolution of the Constituent Assembly, and also everything you stated regarding the election and the organization of that Assembly".

However, when the Constituent Assembly finally convened, more than two years later—the intervening time was utilized by the ruling clique to engineer the elections to its own advantage—the new constitution was not adopted by a two-thirds, but by a simple majority, only 223 out of 419 members having voted for its adoption. Even this simple

majority, moreover, could be secured only after several smaller groups had been openly bought by the government; the expropriated Bosnian begs, controlling the Bosnian Moslems' Party, receiving, for instance, 100 million Dinars. Out of 91 Croatian representatives only 11 voted for the new constitution, while 51 members of the Croatian Peasant Party, faithful to the principle of non-recognition of the original act of the union, never took their seats in the Assembly.

Eleven out of ninety-one, a little more than 12%! Yet, in November and December 1918 no cry was heard oftener than the assertion, that there would be no "majorization" in the Constituent Assembly of either of the uniting peoples, i. e., that no constitution would be adopted, unless it received the support of the majority of each, the Slovenian, the Serbian, and the Croatian representation.

Inequality in rights and privileges

Another provision contained in the "Pact of the Union" and announced with all the loudness possible was the principle of the full equality in civic rights and privileges of all citizens, regardless of their being Slovenes, Croats, or Serbs.

In reality, as soon as the union was carried through in the above described manner, it became evident, that being a Croat was a

Država Slovenaca, Hrvata i Srba

terrible handicap to all those who had any business with governmental agencies and particularly for those who were qualified for, and wished to enter, any branch of the government service. The Serbian ruling clique and the Serbian politicians had plenty of their own henchmen to place in the government service, and the question of qualifications was not considered one of importance. There were many instances of former clerks with only a couple of years of public school education displacing law-school graduates with 15 or 20 years of experience, in the important office of district commissioner.

Army, finances, railroads, public instruction, diplomatic corps and foreign service—all these departments of government were filled with Serbs, protégés of the Serbian politicians, and in none of these departments was there ever much of a chance for a Croat, unless, of course, he was willing to become useful, not to the people, but to the camarilla.

U CRKVI SV. MARTINA U LAŠKOM MISA ZADUŠNICA ZA ŽRTVE HUDE JAME

Informirala: **Vela Valčić**, Kanada

Uz molitvu za sve nasilnom smrću umorene biskup Mrzljak je zapalio svijeću pred kapelicom koja se nalazi u blizini stratšta Hude Jame

Laško, (IKA) - U crkvi Sv. Martina u Laškom u Sloveniji slavljena je u 5. korizmu nedjelju misa zadušnica za žrtve koje su počinili partizanski i komunistički zločinci u selu Huda Jama koje se nalazi u blizini Laškog.

Misno slavlje predvodio je mariborski nadbiskup koadjutor i apostolski administrator Celjske biskupije mons. dr. Anton Stres, uz biskupa Novoga Mesta mons. Andreja Glavana, biskupa Murske Sobote mons. dr. Marjana Turnšeka, koparskog biskupa mons. Metoda Piriha, zatim varaždinskog biskupa mons. Josipa Mrzljaka, generalnog tajnika HBK-a mons. dr. Vjekoslava Huzjaka te tridesetak svećenika iz raznih krajeva Slovenije.

Među brojnim vjernicima pristiglima iz cijele Slovenije bila je skupina Hrvata predvođenih umirovljenim generalima i invalidima Domovinskoga rata te predstavnici slovenskih političara i drugih javnih djelatnika.

U propovijedi je nadbiskup Stres kazao kako iz rova sv. Barbare Isus nije pozvao mrtve četvrti dan kao Lazara, nego nakon 64 godine, izvještava portal Glasa Koncila. "Kako je grob u jami bio zazidan, ne samo zatvoren već zapečaćen 100-metarskim zidom, to je bio prije svega grob tišine", kazao je nadbiskup Stres.

"100-metarska pregrada koja je zatvarala rov trebala je zauvijek ostaviti zakopane žrtve u tišini, da ih nitko ne bi izvadilo, prije svega,

da se zločini ne bi objelodanili. Ipak su se iz toga groba tišine i straha pred istinom o zločinu, o kojem se desetljećima nije smjelo govoriti, prije nekoliko tjedna te žrtve otkrile. Ušle su u našu savjest, smjestile su se u naš povijesni spomen i odsad ih je nemoguće prezreti i prezirati. Ganuti smo i pogođeni otkad znamo za to, što je dosada skrivao u sebi Barbarin rov. Pogođeni smo zbog pogaženog čovjekova dostojanstva koje se dogodilo među nama. Zgroženi smo nad strahovitim trpljenjem, tjelesnim i duševnim, koje su morale te žrtve pretrpjeti. Mnogi su gotovo umirali danima i tjednima te još živi bačeni među mrtvim srodnicima, prijateljima, znancima", kazao je nadbiskup Stres.

Štrigova 25. ožujka 2007. godine: Komemoracija za komunističke žrtve iz 1947. godine u Repovoj šumi (procesija) – snimka Dragutina Šafarića

Citirajući izreku: "Nisu nesretni oni koji zlo trpe, već oni koji zlo rade", nadbiskup Stres je kazao da su ubojice i nalogodavci na ispitu čovječnosti doživjeli najveći poraz. "Zgroženi smo zbog kukavičje i tvrdoglave šutnje koja je desetljećima prekrivala sve druge zločine, o kojima svjedoči na stotine grobišta kojih ima na svakom dijelu zemlje naše domovine. Zgroženi smo

zbog nevjerojatnog nastojanja da bi se zločin prikrilo."

U ime biskupa i Crkve u Hrvatskoj biskup Mrzljak je kazao da je došao zajedno moliti za žrtve. "Među tim žrtvama sigurno ima puno Hrvata, a zid koji je pao otkriva tisuće žrtava. Mnogi zidovi trebaju pasti, a to su zidovi koji skrivaju istinu o zločinima komunističkog sustava. Danas smo ovdje i molimo za žrtve, ali molimo da nas mržnja ne zahvati te da možemo otkrivati istinu i oprastati. Molimo da možemo današnje probleme koji postoje rješavati, jer upravo nas Crkva može više zbližiti kako bismo lakše gradili bolji svijet. Tome nas uči naš Gospodin Isus Krist. Naši su narodi prolazili kroz razne teškoće, i uvijek se nalazio izlaz. Crkva je bila ta i kršćani su bili ti koji su rješavali te probleme. Raduje me i današnji susret, iako je u žalosnim okolnostima, jer to je susret braće."

Zahvaljujući na pozivu, mons. Mrzljak je kazao: "Hvala što sam s vama mogao moliti za mnoge nestale među kojima je i moj otac za kojega još ne znam i vjerojatno neću nikada ni saznanje gdje je završio u tim strašnim vremenima 1945. Zato s posebnim osjećajem razumijem teškoće mnogih koji su ostali bez svojih dragih i kojima nije bilo moguće doći na njihov sprovod, pokopati zemne ostatke kao što to mi kršćani činimo."

Poslije mise, uz pratnju nadbiskupa Stresa, biskup Mrzljak i mons. Huzjak uz nekoliko slovenskih svećenika obišli su prostor na kojem se nalazi Huda Jama. Uz molitvu za sve nasilnom smrću umorene biskup Mrzljak je zapalio svijeću pred kapelicom koja se nalazi u blizini stratšta Hude Jame, izvijestio je portal Glasa Koncila.

HRVATSKI CILJEVI

Lasa Šukilo, poticajni izvor: **Ivan Miklenić**, *HRVATSKI CILJEVI*, „Glas Koncila“, 29. ožujka 2009.

Uvijek sam se čudila Židovima koji su, čekajući Mojsijev silazak s Horeba, izgradili sebi zlatno tele, kojemu su se klanjali kao svom pravom bogu. Mislija sam: Kakve budale!

Zar ne vide niti prst pred nosom?

„Dok je Hrvatska formalnom blokadom zaustavljena u procesu pregovaranja za punopravno članstvo u Europskoj Uniji i dok se za suočavanje s padom bruto-nacionalnog dohotka, i posljedica s tim povezanim, rješenje traži prije svega u rebalansu državnoga proračuna, nastupio je povijesni trenutak u kojem se zahtijeva ponovno definiranje ključnih hrvatskih ciljeva i postizanje konsenzusa o tim ciljevima što je moguće šire i izvan stranačko-političkih krugova.“

Sve dugovjeka države, a osobito nacionalne države, imaju vrlo jasno definirane svoje nacionalne ciljeve, tj. ideale kojima kao političke nacije teže, ti su ciljevi trajni, nepromjenjivi, ostvaruju se koliko je u kojim prilikama moguće bolje i više, brane se, ako je potrebno i krvlju, i jedan su od najvažnijih kriterija po kojima građani s pravom glasa prosuđuju stranke na izborima. Glavni je smisao postojanja tih država da budu u službi svojih nacionalnih ciljeva, da služe ostvarivanju što je moguće u većoj i boljoj mjeri nacionalnih ciljeva u određenoj fazi postojanja države. S tim nacionalnim ciljevima, koji su često i etnički ciljevi pojedinog naroda, suglasne su ne samo sve relevantne političke stranke nego i sve važne društvene institucije,

relevantni mediji, najveća većina udruga civilnog društva i velika većina građana tih država. Nacionalni ciljevi žive i postoje u svakoj ustaljenoj i stabilnoj naciji i po svojoj nepromjenjivosti razlikuju se od nacionalnih interesa koji se prilagođavaju događanjima i okolnostima, odnosno unutarnjim i vanjskim mogućnostima, te međunarodnom pravu. Također, dok su nacionalni ciljevi za veliku većinu svakoga nacionalnog društva odnosno svake države trajni, stabilni i neupitni, pojedine političke opcije ili stranke razlikuju se u definiranju nacionalnih interesa u svojim konkretnim domaćim i međunarodnim okolnostima ili u svojim određenim mandatima.“

Upravo danas, u Hrvatskoj, vidi-

Ulaganja iz Državnog proračuna

mo da je to za neke ljude posve normalno. Bit će to oni koje je sigurno imao u vidu Darwin kad je slagao svoju teoriju o majmunskom podrijetlu nekih ljudi.

Ništa, osim debelog crijeva i njegova punjenja, za njih nema značaja.

„U današnjoj Hrvatskoj, koja je mlada država, ali koja je stoljećima živjela u svojim sinovima i kćerima zahvaljujući upravo postojanju hrvatskih nacionalnih ciljeva, rijetko se čuje govor o hr-

vatskim nacionalnim interesima, dok govora u hrvatskim nacionalnim ciljevima gotovo nema, i to je jedan od najozbiljnijih propusta i problema suvremene hrvatske države. Više ili manje elemenata hrvatskih nacionalnih ciljeva zapisano je u stranačkim programima pojedinih političkih stranaka, no još se - osim kad je bila riječ o uspostavi samostalne hrvatske države i o njezinoj obrani od velikosrpske agresije - nije dogodilo iskreno i potpuno usmjeravanje svih struktura hrvatske države za služenje hrvatskim nacionalnim ciljevima. Štoviše, na hrvatskoj političkoj, civilnoj i javnoj sceni postoje i stranke i drugi, formalni i neformalni faktori, programi i djelovanja koji su u izravnom sukobu s hrvatskim nacionalnim ciljevima. Nažalost, još je manje iznenađenje što u suvremenom hrvatskom društvu postoje i faktori koji su po svom programu i djelovanju i u izravnom sukobu s hrvatskim nacionalnim interesima. Dok je u viđenju odnosno razumijevanju hrvatskih nacionalnih interesa moguća i dopustiva razlika u procjeni, strategiji i taktici, glede hrvatskih nacionalnih ciljeva morala bi postojati većinska suglasnost, a djelovanje protiv nacionalnih ciljeva u svakoj državi smatra se veleizdajom, pa bi tako trebao biti i u suvremenoj Hrvatskoj.“

Brine li takve uopće opstanak naroda i države? Sigurno ne, a oni su na vlasti!

„Prvi apsolutno neprijeporni i neosporivi nacionalni cilj svake nacije ili svakog etničkog naroda jest opstanak naroda, nacije i države, a to znači da je prva i najbitnija zadaća države služiti opstanku svakoga svog člana

bez obzira na to živio on u gradu ili na selu. U suvremenoj Hrvatskoj na drugo ili treće dijete mnogi se roditelji ne usuđuju odlučiti, štoviše objavljene statistike otkrivaju da je među pobačenom djecom u današnjoj Hrvatskoj polovina upravo druge odnosno treće djece u obitelji, jer se zaposlenoj majci zbog čuvanja trudništva i porodijskog smanjuju primanja, i ako je npr. bračni par vezan za stambeni kredit, često si ne može priuštiti drugo ili treće dijete. Na tom planu već je nešto učinjeno, ali još uvijek premalo. Ili, kako država služi opstanku hrvatskog naroda ako zbog uvoza hrane tolerira uništavanje hrvatskog sela i ako financijski podupire samo 24,4% od ukupnoga broja postojećih hrvatskih obiteljskih gospodarstava

te ništa ne poduzima da bi se zajamčio otkup makar male proizvodnje, jer bi se na taj način osigurao opstanak seoskih obitelji, premda se bez seoskih obitelji gubi temeljna infrastruktura za opstanak hrvatskoga naroda?"

Njihovo zlatno tele je državni proračun. Ništa drugo u svezi s Hrvatskom za njih ne postoji. Baš smo hude sreće. Ili ...

„Nije, niti smije biti smisao hrvatske države punjenje i ostvarivanje državnog proračuna, nego je smisao služenje nacionalnim ciljevima svoje nacije, odnosno hrvatskoga naroda. Isto tako nije, niti smije biti smisao hrvatske države integracija u Europsku Uniju - što bi se moglo ičitatati iz izjava da europske integracije nemaju alternative - a jest smi-

sao države da hrvatskom narodu, kao starom europskom narodu, postupno omogući svekoliki europski standard života sprečavajući pojedine interesne skupine koje to zbog svojih interesa onemogućuju. Zadaća je suvremene države, političkih stranaka i svih važnih društvenih institucija, relevantnih medija, većine udruga civilnog društva i većine građana služenje nacionalnim ciljevima, kao što su: jedinstvo domovinske i iseljene Hrvatske, sloga u pluralnosti hrvatskog društva, zakonitost, sloboda i pravna jednakost te sigurnost i sve bolji standard svih građana, gospodarski i svekoliki razvitak, međunarodni dobrosusjedski odnosi, obrambena sposobnost, očuvanje integriteta i suvereniteta..."

USPJEŠNA BIANCA MATKOVIĆ

Lasa Šukilo, poticajni izvor: **Danijela Jozić**, *PORTRET BIANCE MATKOVIĆ: ČUVARICA SANADEROVIH ODAJA*, business.hr, 12. srpnja 2007.

Mnogo toga se piše o Bianki Matković. Uvijek dobro, izvrsno. Kako i ne bi, kad je ona desna ruka predsjednika Vlade RH.

Nu, tko je ona zapravo? Ona, Bianca Matković.

„Počela je kao tajnica, a nakon šest godina postala moćna predstojnica premijerova kabineta s titulom državne tajnice. Ministri koji ne komuniciraju sa Sanaderom moraju to obaviti preko nje, a koordinira i premijerov tim.

Vladarica, kraljica i gospodarica - malo koja je žena u novijoj hrvatskoj političkoj povijesti, od devedesetih na ovamo, dobila toliko epiteta, a da pritom šira

javnost na spomen njezina imena vjerojatno i ne zna o kome je riječ.

A riječ je o Bianci Matković, predstojnici ureda premijera Ive Sanadera i državnoj tajnici za koju bi se moglo reći da je pravi zmaj. Tek su joj 33 godine, naj-

bliža je Sanaderova suradnica i njegova 'broj jedan' osoba od povjerenja. S obzirom na golem utjecaj i moć - koju joj redom pripisuju svi s kojima smo razgovarali - opasno se približila točki kada bi mogla steći neprijatelje, što je u politici normalno, pogotovo u izbornoj godini, u kojoj se već šuška da bi mogao odletjeti i poneki ministar - potencijalni osvjetnik."

U redu, ali ja pitam: Tko je ona zapravo? Ona, Bianca Matković.

„Bianca Matković profesionalnu karijeru počela je još kao studentica u Ministarstvu vanjskih poslova. Njezin je uspon bio strelovit: počela je kao tajnica i nakon samo šest godina postala šefica premijerova ureda, koju je pritom nagradio i titulom državne tajnice. Mnogi sugovornici koji su tada radili u Ministarstvu Biance Matković uopće je se ne

sjećaju - vjerojatno potkraj devedesetih nitko nije ni slutio da će ta vrijedna i ambiciozna djevojka postati 'kraljica Banskih dvora', kako su je prozvali neki mediji."

Dakako, ali nisam zadovoljna. Pitala sam: Tko je ona zapravo? Ona, Bianca Matković.

„... pouzdani izvori Business.hr-kažu da je veza Sanader-Matković gotovo rodbinska s obzirom na to da su Biancini roditelji početkom devedesetih Ivi Sanaderu i njegovoj obitelji iznajmili stan u svojoj kući u zagre-

bačkim Remetama. Ondje je počela ta neraskidiva veza. Roditelji Biance Matković imućni su gastarbajteri koji su cijeli život radili u Njemačkoj ..."

Dobro. Dobro, ali što je s mojim pitanjem: Tko je ona zapravo? Ona, Bianca Matković.

„Matković je udana (suprug je ekonomist, ima vlastitu tvrtku) i majka četverogodišnjeg djeteta."

Bianca je, dakle, udana Matković, ali kako se djevojački prezivala?

Muk. Tišina. Ništa. Zašto?

Rođena: **Mustać**. Stric joj je **Zdravko Mustać**.

Da, onaj Mustać. On.

Svatko, eto, ima svoga Perkovića (Stjepan Mesić), odnosno svoga Mustaća (dr. sc. Ivo Sanader).

Valjda je sada jasno sve što se to zbiva s Hrvatskom i zašto baš i nije poželjna u Europskoj Uniji.

Meni jeste posve jasno. Odavno.

Roditelji joj, službeni životopisci kazuju, provedoše svoj radni vijek u Njemačkoj. Što se ono događalo, tamo u Njemačkoj?

UDBAŠKI JARANI NA ČELU REPUBLIKE HRVATSKE

Lasa Šukilo, poticajni izvor: **Željko Petrušić**, *NJEMAČKI SUD: JOŠ 22 UBOJSTVA U REŽIMI UDBE*, „Jutarnji list“, Zagreb, 29. ožujka 2009.

Planski ubiše čovjeka. Dosad nikome ništa. Postadoše domoljubi. Ubaciše se u sam vrh političke vlasti u Republici Hrvatskoj.

„U ranu zoru 28. srpnja 1983. godine trojica muškaraca došli su do improvizirane tiskare, zapravo garaže, u Wolf- ratshausenu kod Münchena. Izvadili su ključ i otključali metalna vrata. Barem su dvojica ušla u tiskaru, za sobom zaključali vrata, a potom su se povukli u stražnji dio mračne prostorije i čekali.

Stjepan Đureković, bivši direktor Ina Marketinga, koji je u proljeće prethodne godine emigrirao u Njemačku, toga je jutro malo poslije deset sati izašao iz svog stana u Münchenu. Sa svojom je prijateljicom dogovorio susret u 12 sati jer ju je želio odvesti na vožnju brodom po Isaru, a zatim i na roštilj. Prije toga Đureković je, kako je obećao suradnicima u hrvatskim emigrantskim krugovi-

ma, krenuo predati rukopis za novine Hrvatska država, odnosno ostaviti ga u tiskari u Wolf- ratshausenu.

Josip Perković

Automobil je, kako je uobičajeno činio zbog osobne sigurnosti, parkirao malo dalje od tiskare, a zatim je najprije svratio u obližnju poštu provjeriti svoj poštanski pretinac. Kupio je i meso za piknik te ga je, kao i pisma, ostavio u automobilu.

Već je morao biti u žurbi kako ne bi kasnio na sastanak s prijateljicom, tako da je, otključavši vrata tiskare, ušao u tamu te nije ni palio svjetlo. Ostavio je pripremljeni rukopis, koji je trebao biti udarni članak sljedećeg broja novina, na fotokopirni uređaj.

Muškarci koji su u mraku tiskare čekali nekoliko sati, u tom su

trenutku zapucali. Trima su mu hicima prostrjelili obje ruke. Đureković je pokušao pobjeći prema izlazu, no, nakon metar-dva, u leđa su mu se zabila još tri metka. Korak prije izlaza Đureković se, teško ranjen, srušio na pod. Ubojice su mu prišli i doslovno mu smrskali glavu udarcima drvenom palicom.

Izašli su iz tiskare, zaključali vrata i mirno odšetali s mjesta ubojstva. Sljedećega dana oko podneva mrtvo tijelo Stjepana Đurekovića u tiskari je pronašao njegov bliski suradnik, hrvatski emigrant Krunoslav Prates.

Istraga njemačke policije, iako se od početka sumnjalo da je riječ o politički motiviranom ubojstvu, nije dala rezultate. Ubojice su odšetali, a nalogodavci u miru nastavili svoje živote. No, nakon 25 godina taj je njihov mir narušen."

Je li poznato tko su oni? Da. Međutim, hrvatsko pravosuđe ih štiti. Hrvatski politički vrh ne da ih.

„Presuda za to ubojstvo, kojom je u srpnju prošle godine Visoki

zemaljski sud u Münchenu na zatvorsku kaznu osudio upravo Krunoslava Pratesa, postala je pravomoćna nakon što ju je nedavno potvrdio najviši njemački savezni sud Bundesgerichtshof u Karlsruheu.

Stjepan Đureković

Ta pravomoćna presuda na 118 stranica, dosad najpreciznije kopa po mračnoj, gotovo gangsterskoj, utrobi tajne službe bivše SFRJ, koja nije ubijala samo zbog politike i svojih ideala, nego, kako pokazuje slučaj Đureković, i da bi zataškala kriminal svojih dužnosnika. Sud je, naime, zaključio da je plan službe bio da Đurekovića otjera u emigraciju jer ga se nije moglo likvidirati na području Jugoslavije, da ga se u emigraciji poveže s anti-jugoslavenskim djelovanjem i da se tako prikrije kriminalan motiv ubojstva.

Jedno od ubojstava Hrvata u zapadnoj Europi, koja mnogi ionako označavaju kao 'udbaške likvidacije', sada je prvi put i pred nadležnim sudom, i to sudom iznimno visokog ranga, pripisano bivšoj državi. Ali ne samo to: u presudi se navodi da je 'u Njemačkoj od rata do 1989. očito iz političkih motiva ubijeno 67 Hrvata, pri čemu se 22 atentata, počinjena nakon 1970., s obzirom na to da su svi drugi motivi u međuvremenu isključeni, mogu smatrati djelom jugoslavenskog sigurnosnog aparata'."

Tko su oni? U prvom redu tko su Zdravko Mustač (gazda) i Josip Perković (gazdino potčkalb).

„Uz prikupljenu dokumentaciju i iskaze nekolicine svjedoka, među kojima su sada umirovljeni sudac Ustavnog suda Vice Vukojević i Bože Vukušić, kap koja je pretila čašu i odvela Pratesa na doživotnu robiju bilo je svjedočenje Vinka Sindičića, nekadašnjeg suradnika SDS-a, osuđivanog za atentat na Nikolu Štedula.

Usto je Sindičić prenio sudu i informacije o sadržaju njegovih razgovora s Perkovićem tijekom suđenja Pratesu. Tvrdnju da mu

Krunoslav Prates

je u kontekstu Đurekovićevo ubojstva Perković rekao da su on i Zdravko Mustač samo izvršavali zapovijed, potvrdile su i tri svjedokinje koje je Sindičić postavio za susjedni stol da prislušuju razgovore. Susrete je potvrdio i snimljenim fotografijama.

Zanimljivo je da je Sindičić na sudu obio navesti imena nekih osoba za koje zna da su sudjelovale u ubojstvu. Pravdao je to osobnom sigurnošću. No, čini se da je Sindičić u međuvremenu istražiteljima dao dodatne informacije jer se istraga pod vodstvom Saveznog tužiteljstva sve više zahuktava, ne samo protiv osumnjičenih Josipa Perkovića i Zdravka Mustača, već protiv još nekolicine osoba iz Hrvatske i Njemačke.

Na nekoliko stranica njemački

suci prezentirali su i rezultate suradnje s hrvatskim pravosudnim tijelima. Precizno su navedeni datumi i sadržaji poslanih zahtjeva za svjedočenjem Josipa Perkovića, pa i Zdravka Mustača. Također je istaknuto kako su pojedini svjedoci iz Hrvatske imali problema zbog odazivanja na njemački sud.

'Kada se sve to ima u vidu, te kad se pridoda šutnja hrvatskih pravosudnih tijela na naše zahtjeve putem međunarodne pravne pomoći i putem veleposlanstava s naznakom hitnosti, ovo je Vijeće prisiljeno donijeti jedini mogući zaključak: da Hrvatska neće ispuniti zahtjev za ispitivanjem svjedoka', naveli su njemački suci napominjući kako su se tijekom ovog suđenja uvjerali da je Perković uistinu još uvijek osoba koja ima veliku moć u Hrvatskoj."

Ubije Stjepana Đurekovića da bi se prikrio kriminal obitelji Špiljak i raznih drugih jugo-budžovana.

Vanja Špiljak

To praktično iskustvo pomoglo im je i kod novih naručitelja. Gdje drugdje, nego li u Republici Hrvatskoj.

INA, FRANCK i slični nastavljaju tradiciju.

„Njemački je sud zaključio da Stjepan Đureković nije ubijen zbog emigrantskog djelovanja, već ponajprije zbog zaštite Mike

Špiljka i njegove obitelji, i to političkom odlukom koja je realizirana putem logistike Službe državne sigurnosti.

Iako je sin Mike Špiljka, Vanja Špiljak, u svojem iskazu tvrdio da poduzeća unutar Ine u kojima su njih dvojica radila nisu imali poslovne poveznice, sud je došao do podataka da je upravo Đurekovićev Marketing Ine početkom 80-ih intenzivno prikupljao devize i prosljeđivao ih za nabavu nafte koju je vodio Špiljak. Sud je zaključio da je i Đureković u manjoj mjeri 'profitirao' od tadašnjih poslova u Ini i provizija koje su sjedale na privatne račune. Kada se kriminal u Ini počeo istraživati, Mika Špiljak je, prema presudi, po svaku cijenu želio

zaštititi sina i obiteljsko ime. 'Već početkom 1982. zatražio je od članova Izvršnog vijeća Centralnog komiteta partije da se Đurekovića likvidira. Jure Bilić mu je odgovorio da se Đurekovića zbog

Zdravko Mustać i Josip Perković

gospodaskog kriminala ne može likvidirati, posebno ne na teritoriju Jugoslavije, već da mu se mora suditi. Situacija bi bila druga-

čija, rečeno je Špiljku, kada bi se Đurekovića predstavilo kao državnog neprijatelja', stoji u obrazloženju presude.

Kako bi se riješilo nepoželjnog svjedoka, angažirani su šefovi SDS-a u Hrvatskoj Mustać i Perković, koji su Đurekoviću dali mig da mu se sprema hapšenje. Tako su ga potaknuli da napusti SFRJ i pridruži se sinu u Njemačkoj. Putem svojih kontakata sljedećih su mjeseci poticali Đurekovićovo antijugoslavensko djelovanje u emigraciji. Tek kada je objavio više knjiga i postao istaknuti emigrant, što je službi poslužilo da prikrije stvarni motiv, isplanirana je, a zatim i počinjena njegova likvidacija."

ONAKO USPUT: IZ RASPRAVA NA INTERNETSKIM FORUMIMA

www.index.hr

HOĆEŠ LI MOJE OSOBNO MIŠLJENJE?

Ja mislim da su Đurekovića koknuli njegovi novopečeni ustaški prijatelji, kad mu je ponestalo novca, jer to društvo ne razumije riječ "nema" tamo gdje je prije bilo.

Pa onda pitanje, ako je Đureković, dokazani poštenjak, došao u sukob s establišmentom, pa morao pobjeći i zatražiti politički azil u Njemačkoj, zašto se odmah po dolasku tamo morao povezati s ustaškom emigracijom, zar je to bila jedina opcija koja je mogla oponirati režimu u Jugoslaviji?

Jel' jedino baš fašizam bio odgovor na samoupravni socijalizam?

Ili je Đureković s tim čudnim svatovima bio povezan već i prije?

ZANIMLJIVA TAKTIKA

Čovik ga jasno pita da mu odgovori kad je Đureković pisa knjige, ali plagijator (čak iako je citira to pitanje) u svom odgovoru ne daje odgovor,

vješto ga izbjegava, i što je najsmišljenije on postavlja neka nova pitanja na koja ni sam odgovor ne zna.

Dakle, on smatra da su Đurekovića koknuli njegovi ustaški neprijatelji. Izgleda da on više zna čak i od samog Pratesa koji je na sudu prizna svoju suradnju sa SDB-om u planiranju i izvršenju Đurekovićeva ubojstva.

Ovo je odličan primjer kako neobjektivnost i pristranost čoviku muti pogled na ono što cili svijet jasno vidi.

Ponovimo, nakon priznanja sudionika, dapače SAMOG OSUMNJIČENOG da je rič o akciji jugo tajne službe, nakon brojnih svjedočenja o tome, kako na sudu tako i u medijima svih ovih godina, nakon 25 godina dolazi na scenu novi stručnjak, koji ima valjda saznanja koja niko drugi nema i tvrdi nam kako SDB nema veze s tim, već se radi o međuustaškom obračunu, naravno bez ijednog dokaza za tu tvrdnju. Možda bi mu bolje pristaja nick inspektor poirot, jer ovakav zaplet ne bi ni Agatha Christie smislila.

S kojom to ustaškom emigracijom se poveza Đureković? Na stranu to što je tadašnja vlast onda, a oni koji je nikako ne mogu priznati sada, sve Hrvate koji su drukčije mislili od partije, ili posebno one koje su spominjali neku hrvatsku nezavisnost, automatski etiketirala ustašama? Je li Đureković bija u ustašama, pa da ga se naziva ustaškom emigracijom? Di je to Đureković promovira fašizam ka odgovor na socijalizam? Koje su to terorističke akcije koje je provodilo novo Đurekovićevo društvo, ako terorizmom ne smatramo njegovo izdavanje knjiga i rad u tiskari, naimo samo ubojstvo se dogodilo u tiskari? Inače, tiskara je zaista najopasnije misto iz koje dolaze razne ugroze za neki režim.

Je li Đureković s njima bija povezan i prije? Pošto nam plagijator sam postavlja ovo pitanje onda valjda ima i neka saznanja o tome, pa neka ih podijeli sa nama.

Ili se ipak, ko što sam reka radi o postavljanju pitanja na koja ni sam ne zna odgovor.

WASHINGTON U ZNAKU TREŠNJINA CVIJETA

VOANews.com, 1/04/2009

Travanj u Washingtonu tradicionalno počinje i završava u znaku trešnjina cvijeta. Uz umjetno jezero u blizini spomenika Thomasu Jeffersonu posađeno je tri tisuće stabala trešnje, koje je 1912. godine Sjedinjenim Državama poklonio gradonačelnik Tokija, u čast prijateljstva između dvije zemlje. Ta se gesta u glavnom gradu Amerika svake godine obilježava trodnevnom festivalom trešnjina cvijeta.

Stabla trešanja u cvatu, uz umjetno jezero u Washingtonu

Ove su godine stabla procvjetala tjedan dana ranije, na radost više desetaka tisuća turista koji su u

glavni grad došli baš ovim povodom. Inače, u ovo vrijeme Washington svake godine posjeti preko milijun ljudi, koji se dolaze diviti cvatu ružičastih trešnjinih krošnji te prisustvovati događajima, izložbama i koncertima festivala kojim se ujedno proslavlja dolazak proljeća.

Uprava festivala već je započela pripreme za priredbe i proslavu kojom će se obilježiti stogodišnjica ovog povijesnog dara, 2012. godine.

DO BRAKA - PUTEM INTERNETA!

Susan Logue, VOANews.com, 2/04/2009

Ako upitate bilo koji američki par koji proslavlja svoju desetu godišnjicu braka kako su se sreli, vjerojatno će vam reći – na poslu, u školi, ili "upoznali su nas prijatelji." Ako postavite isto pitanje američkom paru koji je u braku dvije godine, dobit ćete vjerojatno drugačiji odgovor.

Matt Bromeland i Helen McClure vjenčali su se u rujnu 2007. godine. Njih se dvoje 'upoznalo' na Internetu u veljači 2005. e.

"O njoj sam saznao više u prvih nekoliko trenutaka nego što biste vi saznali o nekom koga sretnete

u trgovini, ili o nekom s kim bi vas upoznala vaša teta," kaže Matt. A to je bilo i prije nego što su se osobno upoznali. Kad su se napokon sreli uživo, nekoliko tjedana kasnije, mislili su da će otići na polusatnu kavu, ali je ta kava ispala puno duža: pričali su punih četiri sata.

Matta i Helen 'spojio' je eHarmony, web sajt za stvaranje veza. Oboje kažu da ostavljaju ljude malo zatečenima kad im spomenu mjesto nji-

hovog upoznavanja, jer oni očekuju neki od klasičnih odgovora, poput 'upoznali smo se u školi.' Kao i sve veći broj tek vjenčanih parova koji su se sreli na Internetu, njih dvoje kažu da tradicionalniji načini upoznavanja potencijalnog partnera kod njih jednostavno nisu imali uspjeha:

"Nije mi išlo kad bi me prijatelji, ili prijatelji prijatelja, planirali s nekim upoznati. Nakon nekog vremena,

osoba koje su vam preporučili kao potencijalne partnere. Naravno, ne bi izašli s 25 ljudi, no šanse za upoznati nekog tko bi vam odgovaralo bile su puno veće nego što sam očekivala."

Web sajt joj je predložio Haroota Hakapiana, nastavnika i nogometnog trenera, u studenom 2004. godine.

"Nisam imao vremena sreći ljude na bilo koji drugi način. U školu bih došao u 6:30, treninge sam držao od 3 do 5, a sam bih išao u teretanu od 5 do 6, ili 7 sati navečer," kaže Haroot. Haroot i Claire vjenčali su se

Matt Bromeland i Helen McClure

Claire Schuster i Haroot Hakapian

shvatila sam da mi treba nečija pomoć kako bi vidjela kakva bi mi osoba odgovarala," kaže Helen. Iako za sebe kaže da je otvoren i društven, Matt kaže da mu nikada nije bilo ugodno pokušati pričati nekoj nepoznatoj ženi da bi je šarmirao.

Claire Schuster kaže da je na Internetu sreća ljude koje u stvarnom životu ne bi nikada imala prilike upoznati: "Bilo je nevjerovatno: u jednom danu mogli ste upoznati 25

za nešto manje od godinu dana nakon susreta na Internetu.

Prema nedavnoj anketi, od preko 10 tisuća ljudi koji su stupili u brak u 2006.-oj ili 2007.-oj godini, više od 19 posto upoznao se na Internetu, što je veći postotak od onih koji su se upoznali putem prijatelja ili na bilo koji drugi način.

Postoje mnoge web stranice za sklapanje poznanstava u svrhu veze.

Neke su besplatne, a neke naplaćuju svoje usluge. Neke su namijenjene posebnim vjerskim ili etničkim skupinama. Neke su poput osobnih oglasa – bilo tko može postaviti podatke o sebi, a oni će poslužiti drugima za pronalaženje osobe srodnog karaktera i interesa.

Claire i Haroot, kao i Matt i Helen, našli su se preko websajta eHarmony. Za pristup u eHarmony

treba se platiti članarina i ispuniti upitnik od 250 pitanja, na osnovu kojih agencija izradi osobni profil.

Nakon što su ispunili upitnik, Claire i Haroot bili su vrlo iznenađeni točnošću svojih profila. Usporedivši ih nakon što su već bili zaručeni, kažu da pristaju međusobno kao komadi slagalice: "U mnogim stvarima nismo bili slični, pa nas je eHarmony spojio po karakteristikama koje

su nam različite, ali se dopunjuju, a ne po onima koje su nam zajedničke," kaže Haroot.

Sve više ljudi traži ljubav na Internetu. I eHarmony i Match.com, još jedan popularan sajt za pronalaženje "srodnih duša," kažu da se broj njihovih članova posljednjih mjeseci - unatoč recesiji - povećao.

RAZUMIJEVANJE IZMEĐU MUSLIMANA I KRŠĆANA POSTAJE SVE BITNIJE ZA POBOLJŠANJE ODNOSA S MUSLIMANSKIM ZEMLJAMA

Muhamed Elshinnavi, VOA News.com, 29/03/2009

Predsjednik Barack Obama najavio je novu američku inicijativu kojoj je cilj poboljšati odnose s islamskim zemljama. Američkoj diplomaciji mogao bi pomoći Centar za razumijevanje muslimana i kršćana, koji djeluje na Sveučilištu Georgetown u Washingtonu.

Predsjednik Obama je u svom inauguracijskom govoru najavio 'novi početak' u odnosima s islamskim svijetom. Budući bi se odnosi trebali temeljiti na zajedničkim interesima i međusobnom poštovanju. Centar za razumijevanje muslimana i kršćana koji djeluje na Sveučilištu Georgetown u Washingtonu razrađuje načine na koje bi se bolji odnosi mogli i ostvariti. O tome govori John Voll, profesor na Georgetownu koji radi u tom centru. "Prvi je cilj ohrabriti predsjednika Obamu i državnu tajnicu Clinton da uspostave bliskije kontakte s međunarodnim asocijacijama koje okupljaju islamske države, kao i s organizacijama koje na globalnom planu promiču razumijevanje među nacijama i kulturama".

Centar za razumijevanje muslimana i kršćana pri sveučilištu Georgetown osnovan je 1993. godine. Među ostalim, ova ustanova organizira poslije-diplomsku nastavu o odnosi-

ma Amerike i islamskog svijeta, o islamu i modernosti, sukobu civilizacija a analiziraju se i suvremeni klišeji i pogrešne predodžbe o muslimanskim društvima. John Voll kaže da su njegovu ustanovu u posljednja dva mjeseca – od predsjednikove najave ovog projekta – kontaktirali mnogi vladini dužnosnici i članovi Kongresa.

John Voll

Želja im je bila – kaže John Voll – da utvrde najbolji način za započinjanje dijaloga s Islamom, na konstruktivan način i uz uzajamno poštovanje. "Mislim da u posljednje vrijeme – od objave ove predsjednikove zamisli – imamo malo više utjecaja nego prije. Pomažemo Kongresu i Bijeloj kući da, među ostalim, shvate važnost i islamske zajednice u Americi koja je izvrstan izvor informacija o tom dijelu svijeta".

On dodaje da je za dobre odnose

Amerike i islamskog svijeta najvažnije temeljito obrazovanje. Obje strane trebaju poboljšati kvalitetu udžbenika koji se koriste, jer u njima ima i netočnosti a i predrasuda. Sveučilište Georgetown također surađuje s Američkim sveučilištem u Kairu odnosno Bejrutu, kako bi se arapski svijet bolje upoznao s američkim društvom.

Također, Centar za razumijevanje muslimana i kršćana poziva goste iz islamskog svijeta u Ameriku, da posjete ovdašnje muslimanske zajednice te da vide kako one funkcioniraju u zemlji u kojoj su država i vjera odvojene.

Profesorica na sveučilištu Georgetown, Yvonne Haddad, kaže da je inicijativa predsjednika Obama naišla na vrlo pozitivan odjek u islamskim zemljama. "Predsjednik je u svom inauguralnom govoru rekao da je Amerika nacija i kršćana i muslimana, i Židova i hindusa. To mi je bilo zanimljivo čuti, jer se do sada najviše govorilo o Americi kao zemlji judeo-kršćanske civilizacije. Predsjednik je prilično istakao važnost islama, no voljela bi da njegove riječi prate i konkretni postupci".

Yvonne Haddad ističe da niti jedan američki musliman nije imenovan na visoko mjesto u administraciji Baracka Obame, dok je – kako je rekla – među njegovim savjetnicima neko-

liko Amerikanaca židovskog podrijetla. "Sve dok se on ne konzultira s muslimanima, sve dok zapravo ne razumije njihovo stajalište, politiku će određivati ljudi koji predsjedniku daju informacije. Obama nema savjetnika koji je islamske vjere, oko njega nema ljudi koji razumiju arapski svijet".

Yvonne Haddad smatra da bi američka administracija trebala svoje vrlo pozitivne namjere potkrijepiti i nekim konkretnim djelom. Primjerice, kaže ova profesorica na Georgetownu, Washington bi tre-

Yvonne Haddad

bao glasno prosvjedovati protiv gradnje židovskih naselja na Zapadnoj obali ili pak protiv izraelske najave da će nasilno iseliti neke palestinske obitelji iz Jeruzalema. Za par mjeseci – upozorava Yvonne Haddad – lijepe riječi neće biti dovoljne: Amerika će se u islamskom svijetu prosuđivati na temelju svojih djela, a ne verbalnih obećanja. Ta će ocjena biti utoliko stroža, jer je predsjednik Obama obećao jako puno – rekla je ova američka znanstvenica arapskog podrijetla.

ESTEE LAUDER: "AKO NE PRODAŠ, TO NIJE ZATO ŠTO NEŠTO S PROIZVODOM NE VALJA, NEGO ZATO ŠTO NEŠTO S TOBOM NE VALJA" (1)

Jagoda Bush, VOA News.com, 25/03/2009

"Nema ružnih žena, samo onih koje za sebe ne mare i koje ne vjeruju u to da su privlačne," rekla je prodavačica Estée Lauder i, dodavši tom uvjerenju nekoliko ključnih elemenata biznisa, postala kraljica kozmetike, stvorila obiteljsko kozmetičko carstvo tako što je svoje proizvode – poklanjala. Možda je i istina da "besplatnog ručka nema," ali kompanija Estée Lauder bila je jedna od prvih koja je tradiciji prkosila.

Priča o Estée Lauder više-manje je svima poznata, jer "poglavlje je to iz knjige američkog poslovnog folkloara," pisao je časopis Time 1998. godine, kad je objavio svoju listu 20 najmoćnijih poslovnih genija 20. stoljeća. Estée Lauder je na tom popisu bila jedina žena.

Josephine Esther Mentzer rođena je u njujorškoj četvrti Queens, kao deveto dijete u obitelji židovskih imigranata iz Mađarske (majka je bila Mađarica, otac češkog porijekla). Prve je marketinške lekcije dobila rano, u željezariji oca: upornost, perfekcionizam, kvalitet proizvoda i, iznad svega – poklanjanje pažnje svom izgledu. Tajne spravljanja kre-

Estée Lauder

tovalištima.

Sa svojim suprugom Josephom Lauderom, za kojega se udala 1930., kad su njoj bile 22 godine, od koje se razvela 1939., a 1942., ponovno za njega udala, osnovala je Estée Lauder kompaniju, 1946. godine. U jednom starom, napuštenom restoranu pokrenuli su svoju "tvornicu." Na samom početku, kompanija je, priča se, bila tako mala da je zapošljavala samo jednu osobu. Ta je svoj glas, kad se javljala preko telefona, mijenjala po potrebi, ovisno o tome koji odjel je trebalo predstavljati – faktorni ili skladišno-otpremni.

Kad niti jedna agencija nije htjela voditi njihov mali reklamni proračun od 50.000 dolara, Lauderovi su cijelu

ma i losiona, Esther je naučila od ujaka, kemičara, a onda ona njemu pomogla u razvijanju novih proizvoda. Prodavala ih je za njega po njujorškim salonima i okolnim lje-

tu svotu utrošili na uzorke koje su besplatno dijelili na modnim predstavama ili slali poštom potencijalnim mušterijama, razdavali prijateljima i poznanicima, da im se nađe u torbicama. Estée se nije bojala riskirati, bila je ambiciozna, uporna i smiona poduzetnica. Nailazila je na mnoge prepreke, ali nikad nije odustajala.

Toliko je u svoj proizvod vjerovala da je znala da će ga ljudi, ukoliko im dođe u ruke i ukoliko ga imaju prilike isprobati, i kupovati, da će kvaliteta proizvoda sama za sebe govoriti. Njena se strategija pokazala uspješnom – od kompanije koja je prvo imala jednog uposlenika, pa pet, do 1973. godine prerasla je u kompaniju sa 1.000 uposlenika i zaradu od 100 milijuna dolara.

Nema sumnje da je kvaliteta njenih proizvoda bila visoka i da je govorila sama za sebe, jer kvalitetom je bila upravo opsjednuta, ali Estée je bila još bolja kao prodavačica svojih proizvoda i u industriji kozmetike svojim je vlastitim radom jednostavno pretekla svakog drugog proizvođača. Nije mirovala dok svoje proizvode nije plasirala u robnim kućama, umjesto da ih prodaje u ekskluzivnim salonima, jer čvrsto je vjerovala da ljepota mora biti dostupna svima.

BIVŠI ALBANSKI MINISTAR OBRANE TUŽIO GLAVNU TUŽITELJICU

SETimes.com, 24/03/2009

TIRANA, Albanija -- Odvjetnici bivšeg ministra obrane Fatmira Meduia tužili su glavnu tužiteljicu Inu Ramu zato što je navodno otkrivala informacije koje su se odnosile na istragu smrtonosne eksplozije koje su se zbile prošle godine u Gerdecu, izvijestili su mediji u ponedjeljak (23. ožujka). Mediu je među 28 dužnosnika koji su optuženi u svezi s eksplozijama u skladištu streljiva u ožujku 2008. godine u kojima je poginulo 26 osoba, dok je skoro

300 ozlijeđeno. Mediu je također podnio tužbu protiv Sokola Stojanija, glavnog tužitelja u slučaju Gerdec, zbog navodnog otkriva-

Albanija – država orlova

nja činjenica dok je trajala istraga.

U međuvremenu, lokalni mediji izvijestili su u ponedjeljak kako će članstvo u NATO-u stajati Albaniju više milijuna eura za vojnu modernizaciju i obuku osoblja. Ministarstvo obrane planira kupiti dva helikoptera u vrijednosti od skoro 8 milijuna eura. Albanija će potrošiti još 5,8 milijuna eura na brodove i ostalu opremu za pomorske ophodnje. Zemlja bi trebala postati članicom NATO-a za dva tjedna.

SOLANA KAŽE KAKO PODIJELJENA BIH NE MOŽE POSTATI ČLANICA EU

SETimes.com, 25/03/2009

SARAJEVO, Bosna i Hercegovina (BiH) -- Podijeljena BiH ne može biti članica EU, izjavio je u utorak (24. ožujka) visoki predstavnik Unije za vanjsku politiku i sigurnost Javier Solana. U intervjuu državnoj televiziji Federacije BiH (FBiH) Solana je pozvao sve političare i međunarodne predstavnike

ke da rade na funkcioniranju lokalnih institucija. Također je izrazio nadu kako će BiH provoditi svoj nedavno potpisani Sporazum o stabilizaciji i pridruživanju s EU. Solana je dodao kako, iako će Unija nastaviti rad u korist BiH, zemlja sama mora provesti svoje reforme.

Novi visoki predstavnik Valentin

Inzko ponovio je to mišljenje u utorak, kazavši kako je BiH dobrodošla pridružiti se EU, ako provede potrebne reforme i ispuni uvjete. Inzko se planira sastati u četvrtak s Vijećem za provedbu mira kojim još uvijek predsjedava njegov prethodnik Miroslav Lajčak. Četvrtak je službeno prvi Inzkov dan u uredu u Sarajevu.

BIH ĆE KRAJEM GODINE ZAPOČETI S IZDAVANJEM BIOMETRIČKIH PUTOVNICA

SETimes.com, 31/03/2009

SARAJEVO, Bosna i Hercegovina (BiH) -- Izdavanje biometričkih putovnica započet će 31. prosinca, priopćila je u ponedjeljak (30. ožujka) Agencija BiH za osobne isprave, registre i razmjenu podataka. Njemačka tvrtka pobijedila je na natječaju za izradu putovnica i potpisala ugovor s vladom prošlog mjeseca. Putov-

nice će sadržavati čip s podacima u skladu s međunarodnim standardima, što je jedan od preduvjeta koje BiH mora ispuniti u cilju liberalizacije viznog režima sa EU.

BIVŠI MUDŽAHEDINSKI BORAC DEPORTIRAN IZ BIH

SETimes.com, 31/03/2009

SARAJEVO, Bosna i Hercegovina (BiH) -- Bivši mudžahedinski borac Ali Ahmed Ali Hamad, također poznat kao Ubejda, deportiran je u ponedjeljak (30. ožujka) iz BiH u svoju domovinu Bahrain. Proteklih nekoliko mjeseci proveo je u Imigracijskom pritvoreničkom središtu nakon što je oslobođen iz zatvora u Zenici gdje je proveo 12 godina zbog planiranja podmetanja bombe pod automobil 1998. godine u Mostaru. Također je svjedočio na suđenju bivšem generalu Armije BiH Rasimu Deliću u Haaškom sudu za ratne zločine. Budući da se borio u BiH, Ubejda je dobio državljanstvo, koje je zemlja ukinula nakon dodatne provjere.

GRČKA ODBACUJE PRIJEDLOGE MAKEDONIJE ZA POBOLJŠANJE ODNOSA

SETimes.com, 31/03/2009

ATENA, Grčka -- Ministrica vanjskih poslova Dora Bakoyannis odbacila je inicijativu makedonskog kolege Antonia Milososkog usmjerenu na unaprjeđenje zategnutih odnosa dvaju susjeda, izvijestili su mediji u ponedjeljak (30. ožujka). U pismu Bakoyannis 13. ožujka, Milososki je ukazao kako dvije zemlje trebaju nadvladati svoje razlike potpisivanjem zajedničke deklaracije o prijateljstvu i suradnji i okvirnog prijedloga o napretku u bilateralnim odnosima. U svojem odgovoru Bakoyannis je opisala ideje kao "deklarativne izjave upitne koristi i učinkovitosti", priopćio je glasnogovornik grčkog ministarstva vanjskih poslova Giorgos Koumoutsakos. Bakoyannis je također istaknula kako Atena želi "konkretne postupke, a ne riječi da bi se impresionirao svijet".

Također je osudila, kako je opisala, "ekstremna i fanatična stajališta" Makedonije. Stajalište Skoplje također remeti njegove ambicije vezane za EU i NATO, dodala je Bakoyannis.

GRČKA I ALBANIJA POSTIGLE DOGOVOR O GRANICI KONTINENTALNOG GREBENA

SETimes.com, 22/03/2009

ATENA, Grčka -- Grčka i Albanija postigli su sporazum o razgraničenju svojeg pomorskog prostora i kontinentalnog grebena u Jonskom moru, izjavio je u petak (20. ožujka) grčki premijer Costas Karamanlis. Dvije zemlje uspješno su zaključile pregovore i uskoro će potpisati sporazum, koji će, kako se očekuje, pomoći u bilateralnim odnosima. Karamanlis je kazao kako je dogovor u cijelosti temeljen na načelima međunarodnog zakona i odredbama Pomorske konvencije UN. (ANAMPA, Eleftheros Typos Eleftheros Typos, internet stranica albanskog ministarstva vanjskih poslova - 20/03/09)

BIVŠI RUMUNJSKI MINISTRI OPTUŽENI ZA ILEGALNE UGOVORE O PRIVATIZACIJI

SETimes.com, 31/03/2009

BUKUREŠT, Rumunjska -- Tužitelji su podignuli optužnicu protiv bivšeg ministra gospodarstva Codruta Seresa i bivšeg ministra veza i IT Zsolta Nagya u ponedjeljak (30. ožujka) zbog njihove navodne uključenosti u nezakonite poslove privatizacije. Seres je optužen za izdaju i pružanje povjerljivih trgovinskih informacija vezanih za prodaju državnih tvrtki. Nagy je optužen da je do-

zvolio curenje povjerljivih informacija i omogućavao nezakonite poslove privatizacije. Protiv još četvorice osumnjičenika, među kojima su češki i turski državljanin, podignute su optužnice u istom slučaju. Tužitelji kažu kako su između svibnja 2005. i studenog 2006. godine optuženici bili dio kriminalne skupine koja je organizirala ilegalne privatizacije, uključujući privatizaciju rumunjskog distributera strujom Electrica, proizvođača zrakoplova Avio-

ane Craiova, tvrtke za telekomunikacije Romtelecom i poštanske tvrtke Posta Romana.

KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA (8)

Dragutin Šafarić, Velenje, Republika Slovenija, predstavlja Vam vječnu izložbu fotografija pod nazivom:

KRVAVI TRAGOVI JOSIPA BROZA

Bohova 1999. g.: U smjeru protutenkovskoga rova

VRAĆANJE HRVATSKIH VOJNIH POSTROJBI ZAUSTAVLJENIH KOD BLEIBURGA U AUSTRIJI

**Franc Perme, Franjo Talan,
Dragutin Šafarić**

15. svibnja 1945. g. na zahtjev Britanaca o bezuvjetnoj predaji hrvatske vojske, uz prisustvo Herenčića, Crljena i još nekoliko drugih, položila je oružje. Kod zaselka Bohova kod Teznog bile su još ostale barake od njemač-

ke vojske (temelji tih baraka se još danas vide). Od Pohorja preko Bohova, Dobrave pa do Drave je bio iskopan cik-cak protutenkovski kanal, kojeg je u dužini 5 km izgradio njemački okupator. Livade oko zaselka Bohova na Teznom zasadili su sa mladim smrekama 1947.g. Danas je ta-

mo visoka smrekova šuma, koja je prekrila grobšta.

Na području Teznog kod Maribora ocjenjuje se, da je samo na tom kraju pobijeno i pokopano na mnogim lokacijama od 65 - 73 tisuća žrtava, prema raznim autorima.

Poljana: Ubijali su iz strasti

BOHOVA: Neotkopani dio protutenkovskoga rova

NAROD BOSNE I HERCEGOVINE I DALJE NE PRIZNAJE LEGALNOST I LEGITIMNOST DAYTONSKOG USTAVA

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Tužba Republike Bosne i Hercegovine za genocid protiv Srbije i Crne Gore je predana na Internacionalni Sud pravde prije svih ustavnih i promjena i izmjena zakona koje su uslijedile tokom i poslije rata. Finalna presuda Internationalnog suda Pravde je nadređena svim ustavnim promjenama koje se danas nameću žrtvama agresije i genocida, uključujući i Aneks 4 Daytonskog mirovnog sporazuma (tzv. Daytonski ustav) i amandman za Brčko.

Bosna i Hercegovina je bila žrtva agresije iz Srbije, što je utvrđeno 1992. godine rezolucijama br. 752 i 757 Savjeta sigurnosti Ujedinjenih nacija, kojima je Srbija ujedno bila kažnjena kao agresor uvođenjem ekonomskih sankcija i blokade.

26. februara 2007 Internationalni Sud pravde u Hagu je donio pravosnažnu presudu po tužbi Bosne i Hercegovine protiv Srbije i Crne Gore za genocid u kojoj je presudio da je Srbija kriva za nesprečavanje genocida, a što je bila obavezna prema Konvenciji za kažnjavanje i sprečavanje zločina genocida. Radi se o genocidu izvršenom u Srebrenici u julu 1995. Genocid je izvršen u Srebrenici nad tadašnjim stanovništvom Srebrenice, narodom izbjeglim u Srebrenicu iz cijele istočne Bosne i Hercegovine. Sud je presudio da je počinitelj genocida Republika Srpska, preko svojih institucija Vojske RS (VRS) i Milicije RS (MUP), a da je Srbija imala obavezu da spriječi taj genocid.

dr. Muhamed Borogovac

Sjetimo se da je rat završio u jesen 1995, kada je Daytonski mirovni sporazum potpisan. Mada je to međudržavni sporazum potpisan između predsjednika tri države, Izetbegovića iz Bosne i Hercegovine, Tuđmana iz Hrvatske i Miloševića iz Srbije ipak taj sporazum sadrži i "novi ustav" Bosne i Hercegovine, kao Aneks 4 Daytonskog sporazuma. Time je direktno narušen internacionalni zakon koji zabranjuje državama da nameću ustavne promjene susjednim državama, a pogotovo je nedopustivo da to čini država koja je počinila agresiju (Srbija) i pogazila obavezu iz prvostepenih presuda iz 1993. da spriječi genocid u susjednoj državi.

Takozvani Daytonski ustav je bio nametnut Bosni i Hercegovini iako finalna verzija sporazuma, kasnije svečano potpisana u Parizu, nikada nije ratificirana u Skupštini Republike Bosne i Hercegovine. Još i gore od toga, procedura promjene Ustava Republike BiH, definirana u členu 268 ustava Republike BiH je bila totalno ignorisana, što je dokumentovano od strane naučnika koji se bave ustavnim pravom, npr. Sienho Yee, u članku "Novi Ustav Bosne i Hercegovine"

objavljen u naučnom časopisu "Evropski Časopis za Internacionalno Pravo" (Yee Eur J Int Law.1996; 7: 176-192)]:

<http://ejil.oxfordjournals.org/cgi/reprint/7/2/176>)

Ovih dana smo svjedoci pokušaja neprijatelja i izdajnika naroda Bosne i Hercegovine da legalizuju nelegitimni Daytonski ustav na način što će sada provesti kompletnu proceduru promjene ustava definisanu članom 268 ustava Republike BiH, koju su bili dužni provesti još 1995. kod usvajanja Daytonskog ustava. Jedna od stepenica te procedure zahtijeva i javnu raspravu o promjeni Ustava. Glavna posljedica tzv. Brčanskog amandmana je da legalizuje nelegitimni daytonski ustav, što je veoma dobro sumirao Prof. Boyle u njegovom intervjuu za BosTel: www.youtube.com/watch?v=uLugRtFoVZc

U očekivanju da će narod Bosne i Hercegovine podržati amandman na nelegitimni Daytonski ustav, izdajnici i neprijatelji naroda Bosne i Hercegovine su inicirali javnu raspravu kao neophodni dio procedure usvajanja amandmana na ustav. Međutim, za vrijeme javne rasprave koja je održana u 5 većih gradova i preko interneta narod Bosne i Hercegovine je ubjedljivo odbio ustavnu promjenu. Raffi Gregorijan, tadašnji vršilac dužnosti Visokog predstavnika i Supervizor za Brčko je citiran od strane BH medija kako izražava žaljenje zbog jake opozicije naroda Bosne i Hercegovine pomenu tom amandmanu. Zapisnici sa 5 gradskih sastanaka javne rasprave su na raspolaganju na web stranici Parlamentarne skupštine

BiH i oni jasno pokazuju da je narod Bosne i Hercegovine odbio amandiranje ustava.

Na kraju javne rasprave, na iznenađenje javnosti, Ustavnopravna komisija je zanemarila mišljenje naroda BiH i odlučila da nastavi proceduru usvajanja amandmana

na tzv. Daytonski ustav, ne osvrćući se na rezultate javne rasprave.

Narod Bosne i Hercegovine odbija svaki amandman na nelegitimni Daytonski ustav, kao i sam Daytonski ustav.

Neka je jasno svjetskoj zajednici i svim slobodoljubivim narodima da narod Bosne i Hercegovine odbija nelegitimno nametnuti daytonski Ustav kao najviši pravni akt države.

STIGLA NAM JE NEPRISTOJNA ELEKTRONSKA PORUKA OD ČLANICE EVROPSKOG PARLAMENTA

dr. Vahid Sendijarević, Sarajevo

Slijedeće izjave su sadržane u elektronskoj poruci koju je NKR BiH primio 24 marta 2009. od gospođe Doris Pack, članice komisije Evropskog Parlamenta za odnose sa inostranstvom, i predsjedavajuće u delegaciji za odnose sa državama jugoistočne Evrope:

"Molim vas da prestanete sa slanjem ovih poruka. Vi destabilizirate Bosnu i Hercegovinu više nego što je bila ranije. Svi oni koji se trude da zaliječe rane i koji gledaju naprijed su ometani od vas."

Kada gospođa Doris Pack kaže da mi (NKR BiH) "destabiliziramo BiH više nego što je nekad bila" ona kaže da naše učesće u javnoj raspravi i naše suprotstavljane amandmanu za Brčko koje smo distribuirali u našim Online Glasnicima više destabilizira Bosnu i Hercegovinu nego agresija počinjena od strane Srbije, silovanja, masovna ubistva, etničko čišćenje i genocid u BiH. Ovo je isto kao kada bi kazala da je zahtjev za pravdom koju Jevreji traže i 60 godina poslije holokasta više destabilizirajući nego zločini nacista protiv Jevreja.

Kako da razumijemo njenu izjavu

drukčije nego da ona vjeruje da narodu Bosne i Hercegovine kao žrtvama genocida pripada niži nivo pravde, ili da ne trebamo čak ni tražiti bilo kakvu pravdu. Izgleda da Internacionalni zakoni i ustav ne igraju nikakvu ulogu kada su bosanske žrtve agresije i genocida u pitanju.

dr. Vahid Sendijarević

Kada ona kaže u svom emailu: "Svi oni koji se trude da zaliječe rane i koji gledaju naprijed su ometani od vas." Ona podrazumjeva da ne može biti zacjeljenja rana osim u slučaju da žrtve agresije i genocida odustanu od pravde, slobode i suvereniteta. Ona bi trebala znati da nema pravde ako su žrtve etničkog čišćenja i genocida prisiljavane da se odricu suvereniteta u korist onih koji su sve poduzeli da ih istrijebe. Tom izjavom ona je stavila sebe rame uz rame sa onima koji rade na prisiljavanju

naroda Bosne i Hercegovine da prihvati faktičko stanje na terenu uspostavljeno agresijom i genocidom.

Ovom prilikom podsjećamo gospođu Doris Pack da je cilj naroda Bosne i Hercegovine da vrati sve što mu je oteto agresijom i genocidom. Zakoni su na našoj strani i mi se borimo za pravednu stvar i zato se nadamo našoj pobjedi.

Tražimo izvinjenje od gospođe Doris Pack i Komiteta za inostrane poslove Evropskog parlamenta narodu Bosne i Hercegovine i Nacionalnom kongresu Republike BiH za nepristojan sadržaj njene elektronske poruke.

U suprotnom, mi ćemo zaključiti da gospođa Doris Pack i Komitet za inostrane poslove Evropskog parlamenta smatraju narod Bosne i Hercegovine nizom vrstom ljudi, što bi samo za sebe bio zločin.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (9)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

Socijaldemokrati su tako (ne svi) bili bliski unitarizmu slovenskih „novoiliraca“ i njihovoj ideji o potpunom jezičnom i kulturnom stapanju s Hrvatima i Srbima, koja je već u Vrazovo vrijeme doživjela neuspjeh.

IVAN CANKAR

Cankar je, kao što je poznato, unatoč vlastitom projugoslavenjskom stavu, bio vrlo nezadovoljan zaključcima tzv. Tivolske rezolucije, što je donesena na toj Konferenciji, osobito činjenicom da se se „uzgred rješavala čisto kulturna i jezična pitanja“ te da se nije vodilo računa o kulturnoj posebnosti „četiriju naroda“¹¹ o kojima je riječ. Ti su stavovi došli ponovno do izražaja na Balkanskoj konferenciji socijaldemokrata u Beog-

radu (kraj 1909, početak 1910), sa stanovitim nijansama u traženjima Hrvata i Slovenaca, koja su srpske socijaldemokrate najprije iznenadila da bi ih zatim, na Tucovićeve inicijativu, prihvatili. (Tu se već jasno pokazuju razlike u našim političkim kulturama ili ponašanjima.)

Može izgledati da pridajemo suviše veliko značenje socijaldemokraciji u nas. No, ovdje pokušavam predočiti odnos ljevice prema jugoslavenjskoj ideji: uoči I svjetskog rata, u naše četiri socijaldemokratske stranke i tri autonomne grupe bilo je ipak oko 15.000 članova, gotovo 50 % više nego članova KPJ pred drugi svjetski rat. Doduše, naši predratni komu-

nisti imali su mnogo čvršća idejna uporišta i veću partijsku monolitnost.

Ima još dosta primjera koji zaslužuju odgovarajuću analizu, koje ne stizemo ovdje ni navesti, služeći se opravdanjem da ovo nije historija.

¹¹ – Historijski arhiv KP Jugoslavije, sv. VI, str. 249-258, Beograd, 1951.

BOSANSKI JEZIK (3)

Historijske činjenice, gramatika, razlike Izvor: **Helga Kandler**, ispravke: **ing. Salih Čavkić** Odabrao: akademik **Mirko Vidović**

- Antun Kanižić, Franjo Marija Appendini (1808. u Dubrovniku pojavila se njegova "Grammatica della lingua illirica" u čijem predgovoru ističe da je od svih dijalekata ilirski ili dalmatinsko-bosanski naj-savršeniji, Ivan Popović (kojemu je bosanski govor među slavenskim isto što i atički među grčkim), u nastojanju da Južni Slaveni oforme jedinstven književni jezik, zalažu se za usvajanje bosanskoga govora još mnogo prije

Bečkog dogovora iz 1850. godine.

- Alberto Fortis (1741. -1803.; god 1774. u Veneciji u djelu "Viaggio in Dalmazia" objavio i u originalu i prevodu na talijanski - znamenitu našu baladu Hasanaginicu - jezik Morlaka naziva: ilirskim, morlačkim, ali i bosanskim.
- Mula Mustafa Baseškija u svojoj Ljetopisu spominje Mula Hasana Nikšićanina (1780), koji govori pola turskim, pola bosanskim jezikom.
- Naziv bosanski jezik upotrebljavaju i Slavonci Ivan Grličić (župnik u Đakovu, 1707) i Matija Petar Katančić (1831 u

Budimu objavio u šest knjiga prevod Svetog pisma "u jezik Slavno-Illyricski izgovora Bosanskog").

- Prema svjedočenju Matije Mažuranića ("Pogled u Bosnu učinjen 1839 1840", Zagreb, 1842, str. 54), sarajevski paša, iako "dobro znade turski, arapski i arnautski", ne voli da neko pred njim govori turski i ističe "da je naš slavni bošnjački jezik od svih najljepši na svijetu". U Putopisu se kaže da se u Bosni "eglandiše Bošnjački".
- Svoj jezik naziva bosanskim i Stočanin Halil Hrle, prevodilac sa arapskog ("Kasidei burdei

bosnevi", Stolac, 1849).

- Hercegovački srpski prvaci, među kojima i Prokopije Čokorilo, traže od Ali-paše Rizvanbegovića da se za vladiku postavi čovjek vičan bošnjačkom jeziku. Bosanski biskup Vujčić još je 1881 g. naš jezik zvao bosanskim.

Husein – beg

ISPRAVNO PISANJE

Nakon mnogo godina življenja izvan BiH mnogi od nas zaboravili su osnove pisanja na našem jeziku

Bez namjere da pišem pravopis želim samo natuknuti najčešća mjesta u kojima griješimo govoreći ili pišući bosanskim jezikom.

VELIKA I MALA SLOVA

Velikim početnim slovima se pišu vlastita imena, i to:

- licna imena i prezimena: Rifet, Samir, Igor, Damir, Danijel, Nermina, Jelena, Bajrić, Čavkić, Zulić, Ivušić, Kosić;

- nadimci i atributi ako se sami upotrebljavaju ili su srasli s imenom i postali njegov sastavni dio: Lela, Doda, Huska, Huki, Kralj Tvrtko, Kulin Ban, Ricard Lavljeg Srca, Kralj Boduven, Karlo Veliki;

- imena božanstava: Allah, Jahve, Jehova, Jupiter, Zeus, Posejdon, Afrodita, Apolon;

- imena životinja i građevina: Sarenka, Crvenka, Zelenka, Jablan, Aduna, Krivi toranj u Pizi; Ajfelov toranj u Parizu, Atomium u Briselu;

- imena pripadnika naroda: Bošnjak, Mađar (tačno je i Madžar!), Palestinac;

HRVATSKI KNJIŽEVNICI MUSLIMANI (5)

Četiri stoljeća od Mehmedove „Hrvatske pjesme“ do Selimovićeve „Derviša i smrti“

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

DOPRINOS B-H MUSLIMANA HRVATSKOJ KNJIŽEVNOSTI DO ZAPOSJEDNUĆA HERCEG-BOSNE

*Moj narod neka laganijem perom
Budućnost ljepšu na tebi osniva,
U tebi gleda ideale svoje,
Povijesti drage otadžbine moje!*
Musa Ćazim Ćatić

Prema iznesenim kriterijima pripadnosti, hrvatska književnost izgleda kao raskošni mozaik umjetnosti riječi i stiha, u kom su skladno i kroz stoljeća slagane šarolike kockice, stakalca i kamenčići čakavštine, štokavske ijekavštine i ikavštine, kajkavštine, glagoljice, latinice, bosančice i arabice, sve do apoteoze suvremenog književnog jezika. Knji-

ževnici, ti majstori-graditelji tog mozaika, većim su dijelom kršćani i zapadnjaci, a manjim sljedbenici islama, pripadnici, dakle, dviju velikih civilizacija, ali stvaraoci samo jedne hrvatske kulture.

Koliko su god u prošlosti mnogi b-h muslimani kao veziri i vojskovođe, umjetnici mača i poznavaoци državničkog umijeća upotpunili galeriju znamenitih Hrvata, ne smije se potcijeniti ni broj danas poznatih pisaca.

Hrvatska aljamiado književnost

Još od kraja 16. stoljeća javlja se u Bosni, uz franjevačku katoličku književnost, književnost bosanskih muslimana uglavnom na hrvatskom štokavsko-šćakavskom, ikavskom dijalektu, pisana arabicom, a poznata kao hrvatska

aljamiado književnost. Oslanjajući se prvotno na istočnjačko a zatim više na narodno pjesništvo, ona traje do okupacije Bosne i Hercegovine (1878.). Pretežno je to poezija vjerska i pobožna (pjesme ilahije), zatim poučno-moralistička (pjesme kaside) i peticionog i pritužbenog karaktera (stihovani arzuhali i mahzari), ali ima i patriotskih i ljubavnih stihova. Već od 1588/89, javlja se Mehmed sa svojom Hrvatskom pjesmom (Chirvat türkisi); pa zatim u 17. stoljeću Hadži Jusuf Livnjak, pisac spjevova-

هسي ديمتر ان عالم كاشقار ديمتر هكند كاشقار ديمتر
انسان وحيات. يبيات كاشقار ديمتر تان ان عالم
كاشقار ديمتر. مشق بيراتش كاشقار الله كاشقار ديمتر
رد يباشقار ديمتر. كاشقار ديمتر. انلك اشق انبارا
تاشقار ديمتر. يظون كاشقار ديمتر. كاشقار ديمتر
اشق بيراتش. انلك اشق بيراتش. كاشقار ديمتر
لشقير ديمتر. كاشقار ديمتر. كاشقار ديمتر. كاشقار ديمتر
ديمشقير بيراتش. كاشقار ديمتر. كاشقار ديمتر. كاشقار ديمتر
بيراتش. كاشقار ديمتر.

Aljamiado tekst

pritužbi; Muhamed Hevaji Uskufi, leksikograf (hrvatsko-turski rječnik), pjesnik ilahija, poziva na islam, jednog spjeva o ženama i jedne ljubavne pjesme; Hasan Kaimija Zrinović, derviš, pjesnik kasida i jedne patriotske protumletačke pjesme (Nemojte se kladiti, /a Hrvate paliti; /za to ćete platiti, /kad vam ode Kandija).

U 18. stoljeću imamo Duvanjski arzuhal, a stvaraju još i trojica poznatih pisaca: Muhamed Velihodžić, pjesnik jedne kaside i sastavljač nekoliko prozних djela; Mustafa Bašeskija, autor triju pjesama, među kojima je i uspjele Pobožna pjesma.

U 19. stoljeću pjesnici muslimani aljamiada stoje pod jakim utjecajem narodne pjesme. Među njima su Sejid Vehab Ilhamija, derviš revolucionarnog stava, pjesnik dvadeset sačuvanih pjesama i autor jednog vjeronauka; Umihana Čuvidina, prva poznata pjesnikinja muslimanka i autorica popularne pjesme Sarajlije idu na vojsku protiv Srbije; Mustafa Firakija, pjesnik jednog opširnog arzuhala; Abdurahman Sirija, autor triju derviških pjesama; Fejzo Softa Travničanin, autor jedne interesantne lirske pjesme; Hasan Travničanin, pjesnik dviju stihovanih poslanica; Jusuf-beg Čengić, autor spjeva Avdija; Ab-

dulkerim Tefterdarija, pjesnik opširnog spjeva o islamskim vjerskim dužnostima; Omer Humo, pučki prosvjetitelj i promicatelj hrvatskih djela pisanih arabicom; Salih Gašević, prevodilac s turskog; Mevluda Hamza Puzić, autor spjeva Ibrahim terzija; Ahmed Karahodža, autor popularne pjesme Bošnjakuša, i, konačno, Muhamed Ruždija. Uz djela spomenutih spisatelja, ima ih i manje značajnih od poznatih i nepoznatih autora. Pa i poslije zaposjednuća Herceg-Bosne (1878.) ima nekoliko aljamiado pisaca, no ti su skoro isključivo autori vjeronaučnih djela.

„KUR'AN ČASNI“ NA HRVATSKOM JEZIKU (5)

Izdanje: „Stvarnost“, Zagreb, 1969., prijevod M. Pandža i Dž. Čaušević, tumačenje Dž. Čaušević, nova redakcija Omer Mušić i Alija Nametak

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, 1996.

VRHUNSKO DJELO ARAPSKJE KNJIŽEVNOSTI I ISLAMSKJE CIVILIZACIJE

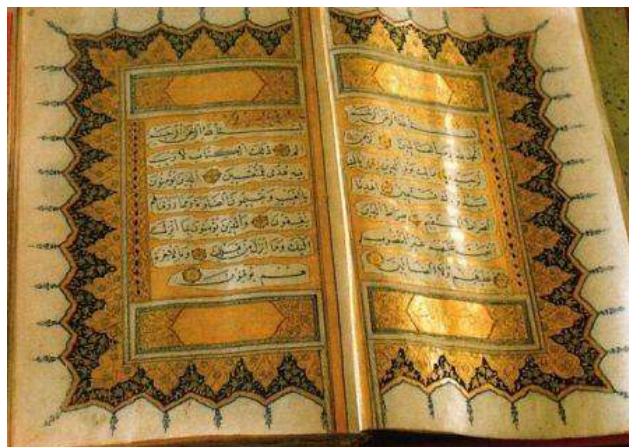
Islam je nikao u VII. stoljeću među Arapima, ujedinio arapska plemena i stvorio jaku arapsku državu. Vjerski žar sljedbenika Islama stavlja tu državu u službu širenja vjere. Tako, širenje Islama, arapske državne vlasti i formiranje islamske civilizacije ide ispočetka usporedno. Već kratko nakon Muhammedove smrti Islam i arapska vlast se šire izvan Arapskog poluotoka i do konca VII. stoljeća osvaja Siriju, Palestinu, Irak, Perziju, Zakavkazje i Egipat. Osvaja zatim sjevernu

Afriku, Španjolsku, srednju Aziju, Afganistan, veći dio Indije te prodire i na Malajski arhipelag.

Pod utjecajem novoosvojenih naroda i napose onih, koji prihvaćaju Islam, mijenja se arapska društvena struktura, a ni širenje arapskog jezika i pisma preko Kur'ana ne znači da su arapska književnost, umjetnost i znanost ostali strogo arapski. Novi vjerski, politički i kulturni centri (Damask, Bagdad, Kordoba, Samarkand) se nalaze na novoosvojenim područjima te se i cijelo kulturno stvaranje pod raznim utjecajima pretvara u jednu novu civilizaciju – islamsku. Vjera je, dakle, prevladala kao glavna veza u kulturnoj simbiozi velikih i mnogonacionalnih kalifata a ne čisto etnički, arapski elementi.

U XIV. st. vodeću ulogu u širenju Islama preuzimaju Turci, koji prodiru u Europu

srušivši Bizantsko carstvo, zatim zauzimaju cijeli Balkanski poluotok, osvajaju područja današnje Rumunjske, Ugarsku i veći dio Hrvatske. Tad i Hrvatska bude po prvi put eksponirana jakim utjecajima jedne nezapadnjačke civilizacije. Prijelazom na Islam dijelova hrvatskog pučanstva, islamska civilizacija definitivno prodire i osvaja sebi važno mjesto u hrvatskoj nacionalnoj kulturi. Utjecaj islamske civilizacije ostaje, jasno, najjači u krajevima koji su najduže bili pod osmanlijskom vlašću, a to je Bosna i Hercegovina.

POZIV

mladim hrvatskim roditeljima u domovini i svijetu

Mile Prpa, Zagreb

Pozivamo mlade hrvatske roditelje u domovini i u svijetu da u 2009. g. u što većem broju svojim tek rođenim djevojčicama dadu ime - BARBARA!

Najnovijim otkrićem masovne grobnice u Rudniku Sveta Barbara kod Laškog u Sloveniji u kojem se nalazi najvjerojatnije nekoliko tisuća mučeničkom smrću umorenih Hrvata, ime sv. Barbare postaje povezano sa smrću.

Oni, umoreni, su poput onog Kristova zrna, sjemenke, ako ne umre – neće živjeti. Ako umre – živjet će novim životom.

Zato ponovno povežimo ime svete Barbare sa – ŽIVOTOM!

Mi se ne bojimo smrti, ali se ne bojimo ni života!

* * *

Ukratko o svetoj Barbari

Kroz mnoga stoljeća sv. Barbara je postala mnogostruka zaštitnica, a najpoznatija je kao zaštitnica

ca rudara, pa zato se njenim imenom nazivaju brojne rudarske jame. Zaštitnica je još i tvrđava, tornjeva, graditelja, zidara, topništva i ljevača topova (često je prikazana s topom), općenito vojnika, vatrogasaca i svih koji rade s vatrom (u vezi s gromom i munjom iz legende).

Zanimljivost vezana uz to kaže da su sv. Barbaru za vrijeme rata zvali u pomoć artiljerici, i to ne samo katolici već i protestanti, koji donekle zaziru od štovanja svetaca. Poznata je kao i štovana zaštitnica graditelja tunela, opet prema legendi koja kaže, da joj se, kad je bježala pred bijesnim ocem sama od sebe otvorila i stijena, zato je štuju i bušaći tunela u stijenama i općenito radnici s kamenom.

Bila je kći bogatog trgovca Dioskursa koji je u svojoj golemoj očinskoj ljubavi prema njoj - pretjerao i dao je podići veliku kulu – tj. zatvor s dva prozora - gdje su Barbaru dobro čuvali kako mu je nitko ne bi oteo ili odveo. No, zidovi tamnice za Isusa ne predstavljaju nikakvu prepreku.

Barbara je nekako u tamnici čula za kršćanstvo i toliko se njime oduševila da je – dok je otac bio na putu – dala napraviti na kuli i treći prozor u slavu i čast sv. Trojstva.

Prema nekim tvrdnjama mlada djevojka Barbara se dopisivala i sa samim Origenom (uglednim propovjednikom i crkvenim reformatorom). Kada se njen otac Dioskurus vratio s dugotrajnog puta, i kad mu je sva oduševljena rekla da je postala kršćanka - pobjesnio je i predao Barbaru poganskim vlastima i na kraju joj sam odrubio glavu. A kad se vraćao kući bila je oluja i ubio ga grom. Evo, prema legendi to je bila vrlo mlada djevojka Sv. Barbara. I po njoj, po njevoj svetosti zove se rudnički rov u Sloveniji kod Laškog – Rudnik sv. Barbara.

NAPUTAK

Roditelji koji svojoj djevojčici dadnu ime BARBARA, molimo ih da nas o tome izvjestite na našu E-mail adresu:

mile.prpa@zg.t-com.hr

PUHOVSKI PROTIV SLOBODNOG INTERNETA

Diana Majhen, Zagreb

Danas smo (30.3.2009.) na OTV-u u emisiji „Dvoboj“ imali prilike slušati prof. Žarka Puhovskog. Tema emisije bila je anonimnost na internetu.

Bilo je doista zanimljivo za promatrati očajničke napore prof. Puhovskog u borbi protiv „anonimnih, krvoločnih desničara“ kojom nas je pokušao vratiti u mračno doba Titove komunis-

tičke Jugoslavije, u kojoj bi nam valjda svako malo neki milicajac razvaljivao vrata ako bi napisali nešto što se onima na vlasti i ostalim moćnicima ne bi dopalo.

Prof. Puhovski doduše nije predložio boravak na Golom otoku za anonimne blogere i ostale anonimne korisnike interneta, ali izuzev toga, skoro sve drugo je nastojao uraditi.

Žali se čovjek kako ljudi pišu loše

o njemu, navodeći pri tome podatke da ga podržava tek oko 3% onih koji pišu. Sad, da sam ja na njegovom mjestu, ozbiljno bih se zamislila nad time. Ako te podržava 3% , znači da je 97% ljudi protiv tebe. U tom slučaju, doista ne znam za koga Puhovski uopće piše i nastupa u javnosti i čemu tolika upornost da se njegova riječ uopće čuje, ako nitko za nju ne mari i ne nalazi da je ona relevantna.

Povukavši paralelu između toga da je on izložen napadima anonimaca kojima ne može uzvratiti istom mjerom s obzirom da ne zna tko su, a oni o njemu znaju sve, meni se čini da je Puhovski izvalio glupost desetljeća. Jer, sam za sebe kaže da je javna ličnost. Kao takva, trebao bi biti dovoljno odrastao da shvati da to povlači sa sobom i kritike, ne nužno divljenja. A ako te kritike dolaze od 97% građana, bit će da je vrijeme da se takva osoba doista povuče iz javnosti. Ili se pomiri s tim da ga narod ne voli, ne prihvaća njegove stavove i mišljenja i nalazi za shodno da ga kritizira.

Ali ne, čini se da njemu ni na kraj pameti nije tako nešto. Ma koga briga za 97% ako je u pitanju jedan Puhovski. Htjeli mi to ili ne, bit ćemo prisiljeni i dalje slušati njegove žalopojke nad Srbima, morat ćemo i dalje slušati da je Hrvatska na svojim prostorima počinila etničko čišćenje, a u međuvremenu, Puhovski će se, poput Don Quijota, boriti protiv anonimnih korisnika interneta.

Doista ne znam što je očekivao nakon svog svjedočenja u Haagu, možda da ga zaspemo cvijećem? Crveni tepih pri povratku i masovno klicanje u slavu njegovog lika i dijela?

Ako je i bilo onih koji su zaboravili da to nije bilo prvi put kako Puhovski svjedoči protiv Hrvata, ovo najnovije svjedočenje učinilo je da se ljudi toga prisjete. I što sad, morali bi ga voljeti na silu? Morali bi po nekoj direktivi pisati o njemu lijepe stvari i slagati se s, po meni odurnim stvarima koje je učinio?

U suprotnom, njegov ogromni ego to jednostavno neće moći podnijeti, pa će voditi Sveti rat protiv svih onih koji ga ne vole i koji ga kritiziraju, a ne potpisuju se pravim imenom i prezimenom kada to pišu.

Nitko Puhovskog nije na silu natjerao da postane javna ličnost. Dapače, vjerujem da bi većina Hrvata odahnula i proslavila kada bi donio odluku da to prestane biti. Po kojoj bi onda logici netko, tko o sebi nije donio odluku da ga se mora čitati i slušati na sto strana, tko je samo neki mali, nezadovoljni građanin koji povremeno hoće napisati nešto o tom svom nezadovoljstvu, morao uz to staviti i svoje podatke?

Također, nije mi jasno, kako je Puhovski svako malo na televiziji ili u medijima, ako ga toliki postotak ljudi ne voli i ne sluša? Ima li to neke veze s tim što je ipak svoju karijeru napravio u komunizmu, u vremenu kad su Hrvate inače većinom zatvarali ili ubijali ako su javno govorili? Izuzev ako nisu pisali ono što se trebalo pisati ili svjedočili protiv tih istih Hrvata, u tom su slučaju njihovu javni nastupi bili više nego poželjni.

Možda je shvatiti da Puhovski

hoće znati s kim ima posla. Ali, potpuno je za shvatiti ljude koji ne žele da on zna njihove generalije. Ne zaboravimo, taj se isti Puhovski družio s jednim Giovannom Raškovićem, a četnici imaju nezgodan običaj da kolju ljude koji im se ne sviđaju. Također, družio se Puhovski i s Josipom Boljkovcem, bivšim šefom OZNA-e, a oznaši isto imaju nezgodan običaj proganjati i ubijati ljude koji im se zamjere, ili govore istinu o njima. Puhovski je dobar i s haaškim tužiteljstvom, a ono isto ima običaj zatvarati Hrvate i držati ih godinama u zatvorima.

Slučajnost? Meni se čini da je to puno, puno više od slučajnosti.

Puhovski se jednostavno razlikuje od prosječnih, običnih Hrvata, odnosno Puhovski ostvaruje interakcije s ljudima koji su običnim, prosječnim Hrvatima desetljećima nanosili zlo. Vjerojatno iz tih razloga, Hrvati većinom ne vole i ne cijene Puhovskog.

A što god on poduzimao, koliko god se pjenio i pokušavao

zaustaviti Internet, tražeći da se ukine anonimnost na njemu, neće ga radi toga voljeti više.

Sve ovo, po meni, samo je stvar dostojanstva. Čovjek koji ga ima, prihvatio bi činjenicu da ga se ne voli, da se ne odobrava ono što zagovara i što radi i povukao bi se iz javnosti.

Onima koji ga nemaju, uvijek će svi drugi biti krivi za sve. I anonimci, i oni koji to nisu.

GLAVNI RATNI KOLOVOĐE NISU U ZATVORU

Branko Stojković, Bjelovar

LAŽNI UGLED I FUNKCIJE

Suprostavimo se nadirućem zlu! Hrvatska je u tako teškoj situaciji da nemamo što više čekati. Nemamo između čega birati. Mesić, Sanader, Bebić, Kosorka, Šeks, Polančec, ... i ostali ministri i sabornici, svi skupa nam prodaju teške laži. Narod je zatrovan s tom lažnom politikom i strategijom, koja nije kadra ništa učiniti za ljude. Oni samo na prijevartni način dobro žive. I to uz "kukurikanje" i pratnju (njihovih) medija. Dokle sve to može tako trajati?

DALEKO SU ONI OD BILO KAKVE „ZVIJEZDE VODITELJE“

Ne smijemo se umoriti od istraživanja, tumačenje i govorenja istine. Mi se borimo protiv kriminala - tako zборе vodeći ljudi u Hrvatskoj, a kriminalci su gori od bilo koga. Koga oni lažu? I kako to da ljudi ne raspoznaju što oni rade i govore? U Hrvatskoj se provodi "cigička" politika, a to je zagarantirano kopanje po smeću i kontejnerima. Dok se šefovi "Burduši" voze u BMW-eima i Mercedesima... A podanici "Hrvati" skupljaju sekundarne sirovine, koju su oni odbacili. Tako se ljudi prehranjuju pod vodstvom "lažnih zvijezda".

SKUPA HRANA I PAKIRANJE

Država ubire "harač" od naroda. A Mesić i Sanader (tobože) uvode antirecesijske mjere. Oni izmišljaju neke izvanredne sjednice. Lažnim obećanjima opet love narod. Ne može država trošiti stotine i stotine milijuna kuna na službene aute i govoriti narodu da štedi, odnosno da zategne svoj remen. Pa to je čisto ismijavanje hrvatskog naroda. Mesić kao glavni šef za ništa ne odgovara, niti kome podnosi svoj račun za upravu.

OVO NIJE MOJA HRVATSKA: NEMA VIŠE NIŠTA LJUDSKO

U NJOJ

Hrana za građane postala je astronomski skupa. Nitko ništa ne radi, niti proizvodi. Ali zato Stjepan Mesić, malo po malo, pa postane počasnici građanin nekog grada. Ogavno je to sve. U javnim poduzećima, oni su si nabili visoke plaće i baš ih briga za to kako ostali građani žive. Eto, to je pravna i legalna država. Gotovo svakodnevno u "crnim kronikama" slušamo i gledamo o pljačkama i nasilju... Zemlja je u "kaosu", a svi se prave blesavi, kao da je sve u najboljem redu.

Odakle ideja Charlesu Darwinu da su ljudi postali od majmuma?

IZBORI 17. SVIBNJA 2009. GODINE

Predsjednik Vlade RH, Ivo Sanader (HDZ), dao je svoju izjavu na HRT-u prvog programa (02.04.2009.), da će za tjedan dana biti raspisani izbori. Kada je Sanadera jedna novinarka upitala - nije li to kratko vrijeme za izbornu kampanju? Sanader joj je odgovorio, to je dosta. Pa zna se zašto je izborna kampanja drastično smanjena i određena samo "jedan mjesec", da se ima što manje u javnosti reći, dakako, uz kontrolu i cenzuru medija.

Svaku večer gledamo na svojim TV-e ekranima iste ljude: Jadranku Kosor, na primjer. Ona kaže uvijek istu rečenicu: "Sve ćemo probleme uspješno riješiti. U zadnjih šest mjeseci slušamo iste "Papagajske" priče i ponavljanja. To sam zapamtio da

traje od dnevnika, hr, TV-nove od 14.12.2008. godine, kada je tu izjavu Jadranka Kosor dala. Stvarno narod je kao zaostali "debil", kada sve to sluša i šuti. Kosorica je lažljiva grješnica (a to smo mogli i vidjeti 14.12.2008., u Dnevniku HRT-a prvog programa), i to kako ona unosi simbolično "Betlahemsko svjetlo u Hrvatski sabor. Pitam se: Gdje je tu poštenje Hrvata?

HRVATI SU UBIJENOG UMA OD „CRVENE MAGIJE“

Bivši komunisti su sve zaposjeli. Oni su krivi za to što narod ovako "nazadnjački" živi. Zdravko Mamić sad veliča Jugoslaviju, čiji je zadnji predsjednik bio upravo Stjepan Mesić. Mamići su pokrali poduzeće drvenu industriju "Česma" iz Bjelovara, taj veliki proizvodni gigant. I otišli s „vrecama“ novca provoditi se po Zagrebu, glavnom gradu Hrvatske. Zdravko Mamić i Milan Bandić (SDP), postali su nerazdvojni pajdaši. Gradonačelnik Bandić već godinama izdvaja milijune i milijune kuna iz gradske blagajne za "Dinamo", tobože za taj zdravi sport - a Mamić novac krade i troši. U Bjelovaru on ima svoju ekipu koja gradi poslovne prostore, tj. zgrade sa stanovima.

NOVOOBRAĆENICI - OPET PO STAROM

Mogli smo čuti u vijestima RTL-a 26.02.2009., koliki je dug "Dimama", i koliko taj klub nije platio državi poreza. Ali nitko i dalje za ništa ne odgovara. Sad kad taj kriminal biva otkriven i kad Mamiću prijete, Zdravko Mamić kuka i plače pred novinarima - kako je u bivšoj Jugoslaviji svima bilo lijepo. Te da (on) "od danas" ulazi u korizmu, odnosno post, i da ga novinari ne zovu i ne uznemiravaju, dok traje korizma... Normalno, kad Zdravko Mamić treba odgovoriti gdje je potrošio milijune, odmah je on svetac do kojega se ne može doći... Takva nam je Mesićeva država...

DA BI SE U HRVATSKOJ ZAPOSILI TREBATE IMATI STRANAČKU ISKAZNICU

Branko Stojković, Bjelovar

U javnim poduzećima vlada kaos, u njima se zapošljavaju stranački kadrovi. Mislim da to nije htio hrvatski narod koji je želio pravnu državu. Oni svi koji se zapošljavaju u javnim poduzećima i u nadzornim odborima nepoznati su širokoj javnosti. I po imenu i prezimenu. Sve se to dešava u doba najvećeg zla, u doba Mesićizma. Ispada da je Hrvatski sabor najveća sramota i margina... On je kao "vrbov kolčić", kojeg je Ivo Sanader zabio u zemlju da simbolizira – tobože nešto.

Vlada bi trebala biti odgovorna Saboru, kao glavnom tijelu. U Hrvatskoj se dešava (ne)tolerirani lopovluk, a nema nikog da to spriječi. Po mojoj procjeni financijska vrijednost obitelji Mesić iznosi na milijune i milijarde kuna. Nitko ne postavlja pitanje čega su oni vlasnici. Kad Mesić ovih gotovo deset godina proziva da bi netko tamo trebao vratiti novac koji je pokraden od Hrvata, onda bi Stjepan Mesić prvi trebao vratiti što je isisao iz Republike Hrvatske.

Tužno je i žalosno gledati kako se

politička elita u Hrvatskoj bogati i luksuzno provodi. Dok narod živi u neimaštini i bijedi bez posla i egzistencije...

Milan Bandić (SDP) - pijandura - koja je s autom bježao policiji, sad po svojoj mjeri kroji budućnost Zagrebu. Bandić gradi s firmom svoga kuma javne WC-e kojih kvadratni metar stoji na tisuće i tisuće eura. Upravo danas (02.04.2009.), gledam kako lažni kršćani kupuju "maslinove grančice", a nitko od njih ne pita svoje vođe što rade i kamo ih usmjeruju. Maslinove grančice su nosili izdajnici.

Kada je - Isus ujutro ulazi u grad Jeruzalem, ti izdajnici – mahali su s "maslinovim grančicama" i vikali "Hosana – živio!" Ti isti poslijepodne su vikali, kada su ih nagovorili svećenici i političke vođe: "Razapnite Isusa i ubijte ga!" Vikali su: "razapni", "ukloni"...

Tada narod nije imao posao, ali su bili agilni kada su trebali slijediti tradiciju i lažne običaje... Džingis Kan u Mongolskom osvajanju u Aziji, kad je osvajao koju zemlju, one koji prvi su mu se došli poklo-

niti – osjekao im je glavu. On je znao da su ti "novo-obraćenci" najgori ljudi.

Tako su i sadašnji vjernici promjenjive naravi. Kakve koristi od takvih „ništ' korist ljudi“, kad oni (sami) ne vide da ih uništava Mesić i Sanader. Ali sakrivaju se tobože iz svetosti, dok djelima svojim to - ne dokazuju. Licemjerstvo je bolest i grijeh. Stranački dužnosnici opljačkali su hrvatski narod – oni su postali kao i oni koji su imali "crvenu komunističku iskaznicu". Ne vidim u čemu je razlika.

Kako ih nije sram? Još se narod daje takvim predstavnicima nago-varati. Nije onda narod sam svoj. Griješni "kovertiti" opet sole Hrvatima pamet i nude im rješenja. Kako je sve to jadno i bijedno. Ljudi su potpuno zastranili i dali se bolesno prevariti – tko zna po koji put. Nitko u Hrvatskoj gotovo ništa ne radi niti stvara. Postali smo zemlja nezaposlenosti i zaostalosti... I to zahvaljujući vođama i narodu koji ih slijepo slijedi...

VJEKOSLAV ŠKREBLIN SAVJETUJE KAKO SE BORITI PROTIV KRIMINALA (103)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

STJEPAN MESIĆ zvan ARAPAPAGAJA ili MEŠKE

Poslao nam je svojedobno novogodišnju "čestitku". Prisjetimo se kada se taj lutak na baterije verbalno obrušio na američku administraciju, nakon početka napada na režim kriminalca Saddama Husseina. I onda je kao i danas MORAO JE PROČITATI TEKST KOJI SU NAPISALI MODERATORI HR "POLITIKE" i tutnuli ga svojem glasonoši da ga prenese svekolikoj javnosti.

Da je Stjepan Mesić racionalan, nikada ne bi izgovorio neke rečenice koje je tada uputio građanima ove zemlje. MEŠKE nije razumio kako su njegovi moderatori shvatili da se za njegovu vrstu klauna BATERIJE VIŠE NE PROIZVODE. A Mesićeva pokretačka energija samo što nije iscurila. Načinom ulaska u pripremljenu mu klopku, MESIĆ upada u nju poput Falaceca ili Marinica. Zna da ulazi na "pripremljeni" teren, ali mora kročiti svim svojim intelektom, snagom.

IZBORA NEMA I MORA ÍĆI "DO KRAJA"!

Njegova izjava kako je korupcija prodrla u sve segmente društva, neizravno je priznanje kako korupcija nije mimošla niti Predsjedničke dvore. Zar ne STJEPANE MESIĆU?! Osim, ako se apostol Mesić nije počeo poistovjećivati s "mesijom". A to je, ako čitamo Stari Zavjet, vrlo opasno za bundžije. Ili pak sadržaj Mesićeve "čestitke" potvrđuje moju tezu, kako STJEPAN MESIĆ istodobno označuje i USTAV I POZITIVNE ZAKONI REPUBLIKE HRVATSKE...

HRVATSKI IZLOG

Mile Prpa, Zagreb

U izlogu tome, na svjetskom sajmu -
mi smo naprijed, stavljeni prvi.
Izlažemo patnju novu, a bol staru.
Kruh naš svagdašnji i kalež pun krvi.

Mi dajemo žrtvu na oltaru.

U izlogu tome muk zvona
srušenih zvonika.

Grobovi mladih domobrana srčanih bojovnika.

Zgažena groblja - sve u nekom muku.

Na toj izložbi, na toj misi,
mi dajemo žrtvu, žrtvu vezanih ruku.

Na svjetskom sajmu - u hrvatskom antikvaru
sablast mrtvih gradova.

Prolivena krv ptica.

U izlogu pluta bol zgaslih nada, naših padova.

Grč nebrojenih lica;

sakate djece, mrtvih Hrvata, Hrvatica.

Suze obeščašćenih djevojčica,
molitve, molitve starica.

U izlogu tome, tog antikvara,
krv mučenika, bol pastira.
Krik Dubrovnik, vrisak Vukovara!
Razor, samo razor doma Kraljice mira.
Nebeske Kraljice mira.

U izlogu tome, toga sajma
neka sjena se skriva
Iza kamenog razbitog oltara
svoje lice hrvatskom krvi miva
nečista savjest europska, stara.

Mi lomimo kruh i dižemo kalež
žrtvu hrvatskog oltara govoreći -
Narodima svijeta, narodima svijeta
za vaše otkupljenje!

PRIJEDLOG IZMJENE ZAKONA O POLITIČKIM STRANKAMA (N. N., 76/93, 111/96, 164/98, 36/01 I DR.)

Đivo Bašić, Dubrovnik

Smatram da država s oko 106 stranaka, od kojih su uvijek dvije glavne, zapravo ne funkcionira kao pravna demokratska višestranačka država, već kao jednos-tranačka s dva "istaknutija" nazivnika (i očito sljednika prošlog sustava).

Republika Hrvatska bi znatno uštedjela kada bi, stoga jer je već uvela srednjovjekovnu stečevinu - županije (o čemu bi dobro razmislila i jedna Švicarska), uvela četverostranački sustav (HSP, HSS, HNS i HS - Hrvatska stranka. Ova zadnja je kovanica za stranke novijeg vremena, pa nek' se gospoda od luca) naravno bez

idiotskih i hohštaplarskih čelnika, izglasanih pošteno i većinom članstva, utemeljen donekle na XIX. stoljeću (znači, nema ni HDZ-a ni SDP-a), pri čemu bi svaka stranka bila (u saborskoj većini) na vlasti od 1. siječnja i imala mandat točno godinu dana.

Onda se ne bi dogodilo da ministar financija kaže da je na ponovljenim izborima u dva hrvatska grada potrošeno 5 milijuna Kn jer bi se izbori odvijali automatizmom bez ikakvih većih trošenja sredstava i suludih predizbornih pompi. U različitim gradovima (i županijama) redosljed izbora stranke te godine bio bi zadan srećom lotto-izbora (izvlačenjem listića pojedine stranke), tako da

jedna stranka ne bi bila u potpunosti na vlasti u cijeloj RH tijekom jednogodišnjeg mandata.

Zapitajte se samo koliko je građana RH pročitao u cijelosti makar i jedan program neke političke stranke, ili pak od takvih stranaka očekuju provedbu onog što ove (valjda) postave za cilj. Mislim da će nas postojeće stanje višestranačkog jednostranačja (ili boljševičkog dvostranačja) dovesti do kolapsa i nemira, pa bi reformu i izmjene političkog sustava trebalo učiniti dok je još relativno mirno. U tom smislu pozdravljam Građansku inicijativu.

BOLEST I GADOST - MULTIKULTURALNOST!

Filip Barišić, Zagreb

Namjena ovog teksta nije samo prenijeti svoja znanja ili iskustva na druge ljude, nego prije svega potaknuti na razmišljanje i buditi svijest kod ljudi. Zato Vas molim da ga ne čitate „samo tako“ i da o svemu zasebno razmislite i zauzmete svoj stav o svakoj od tema kojih se budem dotakao. Da ne bi bilo zabune, hoću naglasiti da ovim člankom ne želim promicati nikakve oblike šovinizma i nesnošljivosti, ja samo branim svoja uvjerenja i civilizirani svijet u kakvom, kao i mnogi drugi, želim živjeti.

Kod ljudi još odavno postoje podjele na osnovi narodnosti, vjere, spola, pogleda na svijet... Čovjek je oduvijek tragao za svojim identitetom i stvarao ga na ovaj ili onaj način. Skupine ljudi na istom prostoru sa zajedničkim obilježjima postale su narodi. Razni narodi kroz povijest primali su i odbacivali razne vjere te zbog njih ulazili i u ratove. Zbog različitosti skupina ljudi u narodima, oni su se dijelili i nastajali su novi, a često puta su prirodno nestajali ili bivali pripojeni drugim narodima. Burni povijesni događaji i seobe naroda doveli su do toga da danas skoro niti jedan narod kao cjelina nije potpuno genetski povezan i čist. No ipak, pripadnici određenog naroda dijele zajedničku kulturu i običaje i po tome su prepoznatljivi. Razvitkom civilizacija razvija se znanost i tehnologija, usavršava se način prijevoza, ljudi počinju učestalije putovati, otkrivaju se novi kontinenti, nastaju mnogi izumi, život postaje sve lakši. Europa postaje središte gospodarstva svijeta i napredne civilizacije bijele rase. Istovremeno kao i prije narodi nastaju i nestaju, gube i dobivaju slobodu i moć. Time se mnogi pripadnici srodnih kultura i sličnih obilježja miješaju, a njihovi potomci od njih preuzimaju jedan ili drugi nacionalni identitet. Neprekidno se smjenjuju političke

ideologije i državna uređenja. Dijelom zbog imperijalizma, a dijelom zbog stvaramih potreba, pojedine države u Europi usvajaju novu ideologiju – kolonijalizam. Kolonizira se Afrika, crnci se pretvaraju u robove kao besplatna radna snaga bez ikakvih ljudskih prava. Ameriku počinju kolonizirati agresivni Britanci koji sa sobom dovode i svoje robove (ovo je jedna od najvećih povijesnih pogrešaka čije se posljedice već sad osjete), protjeruju starosjedioca Indijance. No politika u Americi se polako mijenja i crnci uspijevaju izboriti svoju slobodu i postaju ravnopravni s ostalim građanima. Danas u umjetnoj državi SAD-u postoji umjetna nacija „Amerikanac“ koju čine potomci britanskih kolonizatora i afričkih robova. Sve je više miješanih brakova između bijelaca i crnaca. Rađa se sve više mješanaca koji gledajući realno ne mogu pripadati niti jednoj naciji jer su njihova genetska svojstva mješavina dva potpuno različita svijeta nespojivih kultura, osim ako možda ne izmisle neku „miješanu naciju“. Narod jednostavno ne može biti narod ako za to nema povijesne osnove.

Većina ne shvaća pogubne utjecaje imigranata i unošenja nepoželjne kulturne klime. Razmišljamo li vlastitim mozgom, možemo zaključiti da će, nastavi li se tako i ako ništa ne napravimo, jednoga dana to doći i do nas, no svakako će zaobići baš naš dragi Izrael. I kod nas već je sad velika koncentracija stranih imigranata, u zadnje vrijeme postalo mi je normalno svaki drugi dan na ulici susresti kosookog ili crnog čovjeka koji ovdje ne pripada niti kulturološki niti bilo kako drugačije.

Često se puta izgovaraju izreke poput „sve kreće od malih nogu“ što je naravno istina. Od malena se dijete uči kako će i na koji način živjeti u ovome svijetu. U Hrvatskoj su česti slučajevi obiteljskog nasi-

lja. Mnoga djeca odrastaju u obiteljima nasilnika i pijanaca, na njima se to jasno vidi. Većina takve djece u životu postaju propalice i huligani te je njima budućnost najvjerojatnije unaprijed određena. Mlada osoba koja se još u životu u ničemu nije pronašla niti dokazala, svoj kompleks liječi nasiljem. Više takvih okupljaju se u skupine kako bi mogli fizički zlostavljati onakve kakvima zavide na njihovim vrlinama jer su toliko jadni da u njima nema ni malo ljubavi, poštenja, radosti i veselja. Svatko je od njih zasebno nitko i ništa za sebe, ali oni udruženi u skupinu napadaju poštene građane i pokazuju im način na koji su odgojeni. Kao mnoge izgovore i bježanja od odgovornosti huligani iskazuju tobožnju „ljubav“ prema domovini, svom gradu, rasi i sl. i time traže opravdanje za svoja divljanja i demoliranja upravo onoga za što navode da se „bore“. Policija nije dovoljno djelotvorna u rješavanju takvih slučajeva te se sve svodi na blaže kazne.

Po njihovoj logici, da bi se dokazalo da se nešto voli, treba nešto puno više mrziti. Ti njihovi neprijatelji, crna ili žuta rasa, cigani ili „tovari“ ili što ja znam nisu im neprijatelji zato što su oni protiv ne znam čega nego zbog toga što oni nisu većina. To je još jedan pokazatelj kolike su kukavice, ili kako bi se oni kulturno izrazili: „pičke“. Imaju potrebu nanositi drugima bol jer je oni primaju ili su je primali od malena, njihovi ideali su mržnja koju nastoje opravdati „ljubavlju“ i to prema onom što uništavaju! A tko je odgovoran za sve to? - zna se!

U posljednje vrijeme se pod utjecajem bolesne muzike (nikako glazbe) pojavljuju mnogi oblici načina života pri čemu se osoba opčinjena time počinje drugačije ponašati, odijevati i oblačiti. To se događa pretežito kod mlađeg stanovništva, a zna zadesiti i druge koji se još

uvijek pronalaze. Najblaže rečeno, nije lijepo vidjeti mladu djevojku kako u kratkoj suknji, puna šarenih boja na sebi, licem punim crnila, neprimjerenim ponašanjem hoda ulicom. Osim što „muzički ukus“ danas određuje stil oblačenja, on izravno ili neizravno djeluje na um mladog čovjeka. Tako su nerijetki slučajevi (pseudo)sucidne depresije i svega što ona povlači sa sobom u mladih ljudi. Htjeli mi to priznati ili ne, za to nije krivo ništa drugo

do liberalizma i njemu srodnih ideologija. Ta „muzika“, vjerovali ili ne, određuje ne samo stav i političko opredjeljenje, nego često zna i utjecati na seksualno opredjeljenje pa tako imamo slučajeve da heteroseksualna poželi biti homoseksualna „osoba“ samo zbog poruka primljenih kroz tu „muziku“ i ostalog na što ona navodi. Svake se godine održava t.zv. „gay parada“ koja mora, u ovom ultra liberalnom svijetu, puno prije i poslije nje, a i tijekom cijele godine zauzimati pozamašan medijski prostor. S obzirom na to, ne bi ste se uopće trebali čuditi ovome o čemu govorim. Osim što je to za nas opće moralno neprihvatljivo, krši se i s naucima svih vjera u našoj regiji. Neki se pitaju: kuda ovo sve vodi? U povijesti je više puta dolazilo do krize

društva i kulture. Sve to, trajalo je neko vrijeme nakon kojeg najčešće izbijale nagle promjene uzrokovane općim pobunama koje su u slučaju svog uspjeha rušile postojeći državni i društveni sustav i uspostavljale novi. Istina je da je današnje stanje potpuno drugačije od svih ostalih, no nije neusporedivo s prijašnjima. Sustavi manipulacije se vremenom mijenjaju – „napreduju“. Ipak, važno je znati da iako slabiji, objekt manipulacije sve je bliži subjektu. To je razlog ovoga o čemu sam pisao od početka, a što je samo sitni djelić i posljedica uzroka manipulacije kako lakim, tako i teškim metama.

KRIZA (1)

prof. Emil Misao, Zagreb

UVOD

Kapitalizam je nastao u 15., 16. st. i to otimačinstvom, pljačkom, razbojstvima, ubojstvima... i nije bilo razloga da se tako ne nastavi, što se i dogodilo. Drastičan je primjer Kenedijevih, koji su u prvoj generaciji postali milijarderi, a oni su i očit dokaz Božjeg postojanja i pravde, bilo na ovom ili onom svijetu.. Veoma je malen broj onih koji su se u kapitalizmu obogatili radom i znanjem (Ford, B. Gates).

Nakon 5 stoljeća kapitalizam ponovno nastaje na isti način (socijalističke zemlje), iako nije bilo razloga da se ponovi isti način nastajanja. Znači, kapitalizam je sistem, koji guši i uništava ljude i države, što su neki brzo uočili, pa su ubrzo, budući da nisu imali drugi način, uzeli oružje i silom uništili tu neman (Rusija) ili su nakon desetljeća eksploatacije uspjeli ipak mirnim putem zaustaviti to zlo (danas

zemlje J. Amerike). Taj se proces mora nastaviti, milom ili silom, jer kapitalizam prijeti totalnom uništenju čovjeka i čovječanstva.

KRIZE U KAPITALIZMU

U kapitalizmu krize nastaju periodično, svakih 20, 30 ili 40 godina. Uzrok: pljačka! Političari, povezani sa bankarima, biznismenima, menadžerima, pljačkaju desetljećima banke i firme, i tako država upada u krizu. Naravno, potrebno je više godina da se gospodarstvo oporavi, a oporavlja se preko leđa običnih građana i onda ide opet sve ispočetka.

Ne treba biti školovan čovjek pa zaključiti da, na pr. banke ni u kojem slučaju, i po zakonu i po unutrašnjim propisima, ne mogu propasti, osim ako se ne opljačkaju. Da je to točno, navest ću dva naj-

novija primjera:

Prvi, jedan američki biznismen stavio u švicarsku banku (UBS), u samo 5 godina, 20 milijardi dolara. Naravno, takvi ne drže novac samo u jednoj banci (i ako bi na burzi slučajno "izgubio" i 15 milijardi, ipak bi mu ostalo 5, koje nije zaradio, nego opljačkao).

Drugi slučaj, drugi biznismen mešetarenjem, to jest pljačkom, maznuo je samo 60-tak milijardi dolara... i t. d.

Hoćete li primjer kod nas: ja, na pr. podignem 50.000 eura kredita, a banka mi osim jamaca još uzme hipoteku na kuću, koja vrijedi, recimo, 100.000 eura, i kako tu banka može biti na gubitku? Ali, ako netko digne kredit od 5 ili 10 miliona eura, a kao hipoteku dadne neku šupu, koja vrijedi, recimo 10.000 eura, i prestane otplaćivati kredit (najčešće - i ne počnu ga otplaćivati) - što je to nego dogovorena pljačka. U tom grmu leži zec, i sve je svima jasno, ali se mnogi prave "ludi".

Kako u kapitalizmu funkcionira gospodarstvo? Jednostavno, svi džu kredite i žive od njih, što je teško razumjeti (slično je i kod nas), jer valjda radom te firme nešto i privređuju (najvjerojatnije - krediti se stavljaju u privatni džep). Zamislite ovo: nema kredita - propada gospodarstvo, a nema kredita, jer nema novca, a nema novca, jer su banke opljačkane! Bože, kakav je to kapitalizam!

I što se danas događa u Americi? Bush je izdvojio 800 milijardi, Obama preko 700 (a izdvajanja će sigurno biti još) da bi se pokrili ti gubici, to jest da se pokrije pljačka? A što je trebalo učiniti?

Prvo, da bi se spasilo gospodarstvo, trebalo je te pljačkaše pohapsiti, oduzeti im ono što su opljačkali, a banke i firme nacionalizirati. Ali, kako se ne ide u sistemsko rješavanje krize i uzroka, sve će se ponovno ponoviti. Tko strada? Samo obični građani, a kad njima dođe voda do grla (već dolazi, na pr. Grčka), onda se laćaju oružja - tako kaže povijest, jer je to prirodni proces.

Osim što kapitalizam guli čovjeku kožu, najstrašnije je što se otvoreno govori da tržišna privreda ne poznaje moral, i da novac nema ni boju, ni miris... Takav sistem čovjek mora uništiti, jer moral je svetinja za sve religije, za sve ljude (osim gomile kapitalista, koji su dolar proglasili svojim bogom). I što ostane, ako se unište sve tradicionalne vrijednosti? Onda će društvo počivati samo na laži i prijevari, na lopovluku i pljački, na razbojstvima, na nemoralu... Da, kad se zarađuje ne treba nam nikakav moral, novac je privatno vlasništvo, a kad nastupi kriza, onda to mora biti briga države i ti gulikože traže da država sanira te gubitke i pozivaju se tada na moral, jer, ako im država ne pomogne, bit će prisiljeni dati otkaz zaposlenicima, a oni to ne "žele"! To država i čini, ali sada guleći vlastite građane, pretvarajuć ih u sirotinju, i to na račun, ne

milijunera, nego milijardera.

HRVATSKA I KRIZA

Prvo, naša kriza nije posljedica uvozne krize, kao što mnogi misle, jer smo mi upali u krizu još 1991. g., kad smo krenuli u najveću pljačku u povijesti i kad smo u hipu na ulicu bacili oko 400.000 ljudi i uništili sve što se dalo uništiti! I to sve u vrijeme kad su mnogi krvarili i ginuli braneći vlastitu domovinu. Tako smo u samom početku spoznali pravo lice kapitalizma. Začuduje i još više zaprepasćuje da nitko u državi nije digao glas protiv: nijedna institucija, čak ni Katolička crkva, koja je to, po svom poslanju, morala učiniti (progonjeni i progonitelji su se udružili, jer je sve to bilo blagoslovljeno)!

Kako riješiti krizu? Naši "stručnjaci" (prave stručnjake, uglavnom nitko i ne pita, niti sluša) samo mlate praznu slamu. Prvo, zabranio bi istupanje "stručnjaka" s Ekonomskog fakulteta, i to zbog afere Index, što je još opasnije i strašnije od ove naše i svjetske krize. Ovim smo dodirnuli samo dno, jer gospodarstvo se može izvući iz krize za 1, 2 ili nekoliko godina, ali za oporavak od ove afere i srozavanja morala i svih vrijednosti, malo je i 50 godina. Danas je stanje katastrofalno, o čemu se uopće ne govori, jer je vjerojatno broj lažnih diploma veći od onih - koji su morali učiti! Nedavno je u novinama izašla vijest- tragično je da se na nju nitko više i ne osvrće,

da je u malom Vukovaru izdano čak 3.000 lažnih svjedodžbi, a da čak dvije takve osobe rade na sudu! I tko bi danas kod nas smio spominjati i pozivati se na moral!?

Kažu neki da smo u banani, što nije točno, mi smo u govnama i to do grla, i nalazimo se u dubokoj septičkoj jami iz koje teško da ćemo se izvući.

KAKO SE IZVUĆI IZ KRIZE, KAKO DO NOVCA?

Branitelji - lažni branitelji

Nedavno je jedan časnik na TV naveo cifru od 300.000 lažnih branitelja, a za njih zna cijela zemlja. Ti prevaranti dobili su povlastice, imaju privilegije, dobivali su kredite koje nisu vraćali, dobili su dionice, dobili su stanove, dobili su mirovine koje su 2, 3, pa i 5 puta veće od onih koji su radili puni radni vijek. A oni, zapravo, nemaju pravo čak ni na jednu kunu! Kako se to moglo dogoditi i kako se to godinama tolerira? Ministrica kaže: Takav je zakon. Ali treba znati da nitko, čak ni Sabor, ne mogu donositi zakone kojima se omogućuje pljačka, a ako se donese, trebalo ga je ukinuti po hitnom postupku. Sutra bi pravna država mogla pozvati odgovorne na odgovornost, jer se državi nanosi nepodnošljiva materijalna šteta. Stalno se govori o borbi protiv korupcije, a ovdje su otišli deseci milijuna u džepove liječnika i još nekih posrednika, a - nitko ne reagira!

Ovolik broj mladih i zdravih neradnika, koje država masno hrani, uništili bi i daleko bogatije zemlje, kao Švicarsku, Norvešku, pa čak i SAD. Zamislite da država te lažne branitelje mora hraniti i debeljati idućih 50 godina, pa onda i njihovu djecu. Dok je njih, Hrvatskoj nije potreban nikakav program za izlazak iz krize, jer je on nemoguć, i mi možemo odmah proglasiti bankrot.

RAZLOG ZA OSNIVANJE STRANKE „NACIONALNI DEMOKRATI“ (3)

Priredio: **Hrvoje Mirković**, Zagreb

Točke programa:

1. Probitak cjelokupnog Hrvatskog naroda – svaki građanin naše države može i mora imati pristojan i dostojanstven život – život u kojem neće morati razmišljati o cijeni prehrambenog artikla u dućanu, da li će imati čime platiti režije, preživjeti do kraja mjeseca ili o tome da li će moći otići na more i skijanje.
2. Sankcioniranje svih ratnih profitera, kriminalaca, lpopova... Svaka osoba koja posjeduje imovinu u Hrvatskoj veću od 500 000 € mora dokazati kako je tu imovinu legalno stekla. U protivnom mora kazneno odgovarati za imovinu koju posjeduje.
3. Međunarodna neutralnost – Snažno NE Europskoj uniji. Obustava pregovora o hrvatskom članstvu u EU. Hrvatska danas ne smije postati članicom EU-a, takav razvoj događaja učinio bi našu zemlju kolonijom.
4. Stvaranje snažne, neovisne države – Hrvatskoj ne trebaju savezi i unije nama je potrebno snažno gospodarstvo i ekonomija te moderna vojska koja će biti sposobna braniti naše granice.
5. Smanjivanje stranog kapitala

Dean Golubić

i imovinskog vlasništva u državi – zaustavljanje privatizacije, prodaje poduzeća i zemlje strancima te otkup svega navedenog od strane države i Hrvatskog naroda.

6. Zaštita svih prirodnih bogatstava Lijepe naše – Nikada i ni pod kojim uvjetima Hrvatska ne smije prodati prirodna blaga koja posjeduje. Ona moraju biti sačuvana za generacije koje dolaze.

7. Povećanje standarda svih građana RH – imamo potencijala biti jedna od država sa najvećim BDP-om u svijetu i te potencijale treba iskoristiti.
8. Minimalna stopa nezaposlenosti - uz navedene potencijale svaki Hrvat u zemlji i inozemstvu može i mora imati priliku raditi u svojoj državi i graditi u njoj bolju budućnost.
9. Reforma cjelokupnog državnog aparata – Skolstvo, zdravstvo, pravosuđe... trenutno niti jedna grana u Hrvatskoj ne funkcionira ni blizu kako bi trebala.
10. Povratak dijasporu u domovinu – za sve Hrvate u dijaspori moramo omogućiti povratak i ulaganje u domovinu, zaposlenje i otvaranje poduzeća.
11. Reforma pravosuđa – trenutno pravosuđe ide na ruku kriminalcima i ratnim profiterima - uvođenjem novih zakona i strožih sankcija za pravosudne djelatnike te zapoš-

ljavanjem dodatnog broja ljudi učinili bi pravosuđe funkcionalnim.

12. Vraćanje moralnih vrijednosti u Hrvatsko društvo – država, obitelj, ponos, nacionalna svijest za Hrvate su odavno strani pojmovi – mi moramo biti ti koji će te pojmove ponovno usaditi u Hrvatsko društvo. Hrvati se ne smiju sramiti svoje povijesti, običaja i tradicije.
13. Poticanje i stvaranje nacionalnog jedinstva – svi smo mi Hrvati pa počnimo se onda i tako ponašati – nedopustiva je razjedinjenost i podijeljenost po regijama.
14. Gospodarska neovisnost - Hrvatska mora biti svjetski poznata država koja se oslanja na svoje potencijale te bazira na turizmu, izvozu i snažnom gospodarstvu.
15. Ravnomjieran razvoj države – svaka regija naše države mora biti ravnomjerno razvijena i privlačna za stanovništvo. Svaka regija mora omogućavati svojim stanovnicima zaposlenje i lagodan život.
16. Razvoj energetskog sustava – promjena načina gospodarenja energijom.
17. Ukidanje Zastupničkih povlastica – zastupničko mjesto mora biti čast, a ne privilegija obzirom na to svaki zastupnik treba imati plaću koju je do tada zarađivao na svom poslu – takvim pristupom saborski zastupnici bi svojim radom morali doprinijeti povećanju standarda cijele države pa tako i svog vlastitog.

NAŠALIMO SE

„Šilo“, Hrvatski šaljivi i zabavni tjednik, Zagreb, br. 4, god. III., 22. siječnja 1943.

NE MOŽE GA PUSTITI SAMA

Okrali su jednom neku žensku učiteljsku školu. Pobrali su iz hodnika sve bolje ogrtače i šešire, i nestali.

No redarstvo je ipak nanjušilo

krivce, i tatski se par, muž i žena, naskoro nadju pred sudom.

„Pa vi, žena, bavite se takvim poslom!“ – prekori je sudac.

„E, morala sam, gospodine sudče!“ – brani se žena – „Stavite se u moj položaj i recite, zar bi vi, da ste žena, pustili svoga muža samoga medju tolike liepe i feš puce?“

KRIVA NAUKA

„Ćaća, danas su nas gospon vučitel vučili, da ni zdravo spati vu štali.“

„Kajgod se gospoda zmisliju. Reči ti gosponu vučitelu, da ja vre dvajset let spim med voli, pa još nikdar ni niči jeden zbetažal.“

ZNA ON (u školi)

„Imaju li glagoli rodove?“

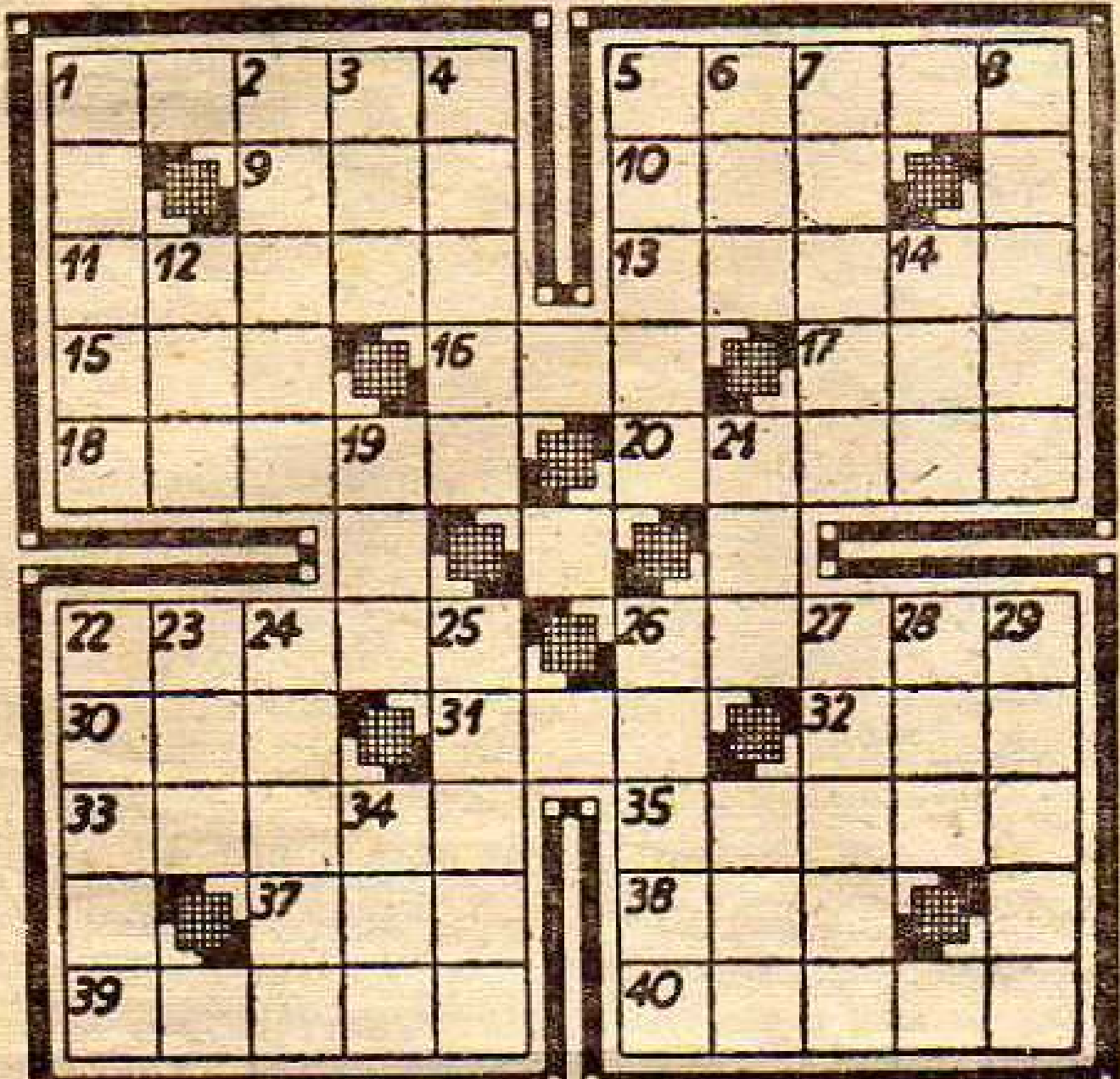
„Imaju dva: muški i ženski rod.“

„Oho, to još nisam čuo! Pa reci mi jedan glagol ženskog roda!“

„Brljati ...“

KRIŽALJKA

Vodoravno: 1. Načelo, parola. — 2. Zbleg. — 9. Pjevač na starogrčkim dvorovima. — 10. Prevlaka na malajskom poluotoku Malakka. — 11. Rumunjsko žensko ime. — 13. Kostí koje spajaju kičmu s prsnim košem. — 15. Podzemna životinja. — 16. Biblijska osoba, poznata po pravедnosti. — 17. Orao iz starogermanskog mita. — 18. Napadaj. — 20. Poluotok na Jadranu. — 22. Naše mužko ime (Frankopan). — 26. Skupina od osam instrumentalističkih solista ili pjevača. — 30. Nizinsko močvarno tlo. — 31. Dio kuće. — 32. Kajkavska vremenska oznaka. — 33. Mužko ime. — 35. Mjera za zlato i drago kamenje. — 37. Pjesma, melodija (fr.). — 38. Star, vremenšan (tudj.). — 39. Narodno žensko

ime. — 40. Veza između dvie kosti ili mišice i kosti.

Okomito: 1. Domaća životinja. — 2. Plivajuća gromada leda. — 3. Čvrsto stanje vode. — 4. Stambena prostorija. — 5. Briga. — 6. Talijanski jednoznamenasti broj. — 7. Odbitak od ciene, popust. — 8. Dugorepa papiga. — 12. Umjetnost (fr.). — 14. Riedak (tudj.). — 19. Veliki morski sisavac. — 21. Tekućina iztisnuta iz voća. — 22. Vrst krpua, ženka siše krv. — 23. Španjolsko žensko ime. — 24. Predmet. — 25. Veliko glasbeno delo. — 26. Pokošena trava. — 27. Čvrsto, kruto. — 28. Vremensko razdoblje. — 29. Roditeljeva sestra. — 34. Obličje. — 36. Ime seldžučkog sultana Arslana.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (3)

Prema knjizi: **Marko Samardžija**
– **JEZIČNI PURIZAM U NDH**,
„Hrvatska sveučilišna naklada“,
Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 5

(2) POSJETA DO 16 ČASOVA. Na jednoj ploči u Zagrebu napisano: „Posjeta bolesnika dozvoljena je od 15 do 16 časova“. Ploča potječe sigurno iz prijašnjih vremena, jer je, uza sve to što je prva riječ napisana jekavski ipak srpska. Posjeta se hrvatski kaže *p o s j e t*, a mjesto časova treba da piše *s a t i*.

JEZIČNI SAVJET br. 6

(3) KOLODVOR. U nekim novinskim izvještajima izbjegava se od nekog vremena riječ kolodvor, pa se na pr. piše o glavnoj željezničkoj postaji u Zagrebu. Dobro je što se srpska riječ stanica zamjenjuje hrvatskom *p o s t a j a*, ali to vrijedi samo za manje uređaje, dok veliki željeznički uređaji i zgrade, kao što je zagrebački glavni kolodvor, ne treba nazivati postajom. Kolodvoru se mnogo prigovaralo kao kovanici, skrojenoj prema njemačkom Bahnhof, i

naročito su se Srbi bunili protiv te hrvatske riječi, ali ona se je dugom upotrebom sasvim udomaćila, Hrvati su se na nju navikli, i nije više moguće, da se ona ikakvim filološkim obrazloženjima izbaci iz upotrebe. Neka dakle ostanu izrazi: Glavni *k o l o d v o r*, kolodvor Sava, teretni kolodvor, karlovački kolodvor i t. d., dakle svagdje ondje, gdje bi se njemački reklo Bahnhof, a *p o s t a j a* gdje bi se njemački reklo Station, Haltestelle, na pr. željeznička postaja Sv. Klara.

VLASTITA IMENA (6)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

8. zamjene za ime *I s u s* (22): Krist, Spasitelj, Odkupitelj, Mesija, Pomazanik, Kralj, Učitelj, Sin,

Bogočovjek, Razpeti i t. d.

Vidi i dvočlana imena (84).

9. ime *B o g o r o d i c a* i njegovu zamjene (22): Gospa, Madona, Djevica, Djeva, Majka, Bogomajka i t. d.

Vidi i dvočlana imena (84).

10. zamjene za ime *M u h a m e d a. s.* (22): Svetac, Poslanik, Pejgamber, Alejhiselam, Devetlija i t. d. (V. i 233 c).

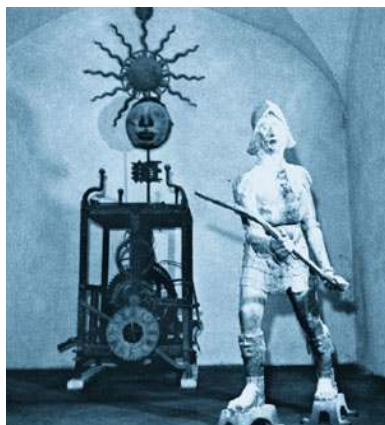
ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (12)

Mirko Deanović

Zato je interesantna ova pojava.

Dubrovčani su tada imali izrađen svoj administrativni, diplomatski, trgovački i uopće poslovni jezik i za privatnu korespondenciju, za religiozne i crkvene svrhe, koji je jezik više ili manje bio jednak njihovom životnom govoru. Ali oni ipak uza sve to praveći stihove ne pišu tim istim jezikom, nego se povode za onim tradicionalnim pučkih pjevača.

To znači dakle, da je već onda i u Dubrovni-

ku bila uvriježena ista pučka poezija kao i po ostaloj Dalmaciji. Jer su te popularne popijevke, prigodne i pobožne pjesme lako prelazile iz jednog kraja u drugi. Zato se već i u najstarijim sačuvanim stihovima u Dubrovniku vide očiti njeni tragovi po nekojim arhaičkim, čakavskim i ikavskim obilježjima. Negdje između 1421. i 1430. godine zapisao je, a vjerojatno i ispjevao, neki mladi vlastelin dubrovački ova tri stiha, početak nekakve pjesme:

*Sada sam ostavljen srid morske pučine
valvi moćno bjen: dažd dojde s visine.
Kad dojdoh na kopno, mnih da sam ...*

Taj objesni vlastelić ne bi jamačno bio tako govorio; dosta je porediti ove jezične oblike s onima u suvremenim proznim spomenicima dubrovačkim.

POBJEDA (13)

CRNE TAČKE, *Jevrem Brković*, ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

43.

Bili su Čistači.

Šmeling ima i ljubavnih uspjeha.

Ozren mu odobrio.

Zaljubila se kćerka bivšeg ambasadora KJ.

Ni Šmeling nije ravnodušan.

A i koristi mu.

Predala kompletnu očevu arhivu.

Od nje je dobio dragocjene podatke o svima u njenoj ulici.

Tako je otkriven Žile.

Prva kama N. Kalabića.

44.

Ubila se drugarica Lidija.

Supruga druga Koste.

Ostavila pismo.

Tvrđi da je Kosta pored nje žive i

zakonite, dovodio u stan glumicu SO.

Pismo je poslala drugi Krcunu.

Otkrila je o Kostu i nešto iz rata.

Provjereno.

Sve tačno.

Ništa strašno – mala kolebljivost.

Hitno premješten u privredu.

Takvima je mjesto tamo.

Neka se na tom sektoru džambasaju.

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (13)

POLITIKA I KORUPCIJA U KRALJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, *Zvonimir Kulundžić*, „Stvarnost“, Zagreb, 1968.

U Hrvatskoj, dakle, kao dijelu blagopokojne, ali administrativno neobično središnje Austro-Ugarske monarhije, takav prob-

lem praktički nije ni postojao, jer su u njoj najviše vlast držali feudali kojima nije bio u interesu „sitni šćar“, nego očuvanje svojih feudalnih pozicija, a to se postizalo u prvom redu služenjem Beču i Pešti. Dok ranijim hrvatskim banovima – npr. Pejačevićima – koji su se odricali plaće,

„ne bi ni na pamet palo da iskoriste pobžaj radi bogaćenja, Tomašić je prekinuo s time ... Bio je gramziv za novcem – izlaže dalje Krišković – htio je postati i ekonomski boljar, svoju šljivarSKU rezidenciju Treščerovac pretvoriti u aristokratski dvor.

PILAT U VJEROVANJU (3)

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra *Martin Planinić*, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

4. Kažnjavajući nevine Vi u ime Crkve činite zlo koje će osuditi Vaši nasljednici, ograđujući se od njega javnim dokumentom. Sjetite se dana 9. veljače 1973. kad je bila misa za žrtve „Seljačke bune“ i kada se, s punim pravom, nadbiskup Franjo Kuharić ogradio od Draškovićeve zločina požalivši što se J. Drašković nije vladao kao biskup („Mali ključ povijesti Crkve u Hrvata“ str. 164-165. i Glas Koncila, godina XII. Broj 4. /249/ od 18. veljače 1973.

str. 3.).

5. Odgodom ređenja ulazite u rat protiv svojih vjernika. Imajte na umu da je svaki ređenik povezan s mnogo vjernika Vaše nadbiskupije na temelju: župske pripadnosti, rodbinstva, prijateljstva, pa odatle zaključite, da i svojim vjernicima nudite sve ono što je spomenuto u br. 2 ovoga pisma

Kad je već svršenom bogoslovu, zbog ljudske slabosti, teško razlikovati službu od osobe, budite uvjereni, da je to još kudikamo teže vjerniku s veoma malom vjerskom naobrazbom. Bojte se, dakle, da u Vašoj nadbiskupiji ne

bude bellum omnium contra omnes = rat svih protiv svih.

U navedenom citatu napravljena je aluzija na tekst koji donosim doslovno: „Ni na koga brzo ne polaži ruku! Ne budi dionikom tuđih grijeha“ (1Tim 5,22).

Sigurno je da na temelju svetopisamske pouke „biskup ne smije nikom sv. Red podijeliti olako“, a još je sigurnije da mnogi biskupi prigodom sv. obreda prvi put vide ređenika pred sobom i zareda ga bez imalo bojazni pred navedenim sv. tekstom i s punim pravom, jer odgovornost pred Bogom pada na odgojitelje, a ne na djelatelje sv. Reda.

OBITELJ VOJVODE HRVOJA (8)

Narcis Jenko

II

Vedar je zimski dan. Zapalo je nešto suhoga snijega koji je škripao pod nogama. Oko stabala se uhvatilo inje, nalik na sitno, kristalno cvijeće. Tu i tamo stršile jele i omorike, lagano stresajući snijeg sa sebe, kao da se time zabavljaju.

Hrvoje bi bacio pogled u dražesnu prirodu i veselio se što mu je Gospod dao tako lijepo vrijeme. Putovat će. I bijaše zamišljen. Čuveni događaji, a osobito vijest o povratku kralja Žigmunda kojega je držao izgubljenim kao i cijela Hrvatsko-ugarska Kraljevina, pobudili su u njemu neku bojazan. Šta, zar Žigmund onako okretan, koji je u stisci sve obećavao a u zgodi se prijetio, ne može učiniti da Dalmacija listom pristane uz njega? Jasno je kimnu glavom. A to bi samo otežavalo njegovu namjeru da Dalmaciju i svu Hrvatsku pripoji Bosni, pa da tako bude snažna jedna država na Balkanu, koja neće predati pred Ugarskom.

I gledao je u daljinu... tamo gdje se nebo ljubi sa zemljom. Nije bilo ni jednog jedinog oblaka. A nad domovinom njegovom?... On je u duhu vidio gdje se gomilaju, gdje se kreću ondje ondje... sa sjevernih strana. Žigmund je uvijek hlepio za Bosnom. I Hrvoju su prijetili ti oblaci.

Tako je on mislio spremajući se na put iz Trstivnice.

- Tek je treći dan od Nove Godine, vojvodo, a vi odlazite? - tužila se kraljica. - Čemu hitjeti tako? Ta čovjek okretan nikad i nikamo ne dođe prekasno.

- I samom mi je teško ostaviti dvor. Lijepo je u njemu. A osim toga, želio bih biti prisutan kad

stanete potvrđivati pogodovštine Republici Dubrovačkoj. Dubrovčani su naši. S njima nemojte bit nemilosrdni, no s Mlečanima... Oni su vični svakome davati lijepu riječ i više ništa. Svijetla vladarice, držite se prema njima iste metode. No da odgovorim na vaše pitanje, kažem vam da se stvar ne smije odgađati. Ugri nisu jedamput naglo osvanuli pred zidinama naših gradova. Mogli bi i sada... A gradovi su možda nepripravni. Moram vidjeti i urediti.

- Bog vam bio u pomoći, Hrvoje. Znam da sve, što god poduzima-

te, smjera na umnoženje kraljevstva našega.

- Tako mi viteške vjere, istinita je riječ koju rekoste. Kraljevstvo i narod uvijek mi leži na srcu. I neka bude proklet čas kada počnem raditi protiv njih!...

Kraljica je ušutjela. Sad su sluge izvele konje. Hrvojev je bijelac žestoko kopao nogom puštajući na nozdrve jake mlazove vrućeg uzduha i lagano ržući. Pri tom je nemirno prebacivao preko zuba žvalo od tvrde oci-jeli, zabijeljeno srebrnom pjenom. Uzda mu je ispulana zlatnim zvjezdicama, a tako isto i prsine. Sedlo mu je bilo utegnuto sa dva široka kolana i isticalo se visokim naslonom.

Hrvoje najprije pomogne uzjašiti svojoj ženi Jeleni, onda sestri Resi. Batalo Santić u to je vrijeme tek hrlio iz dvora, još dremovan, koreći sam sebe što je odlučio s Hrvojem putovati. Dolazeći sve je jednako protirao oči. Kraljica mu se smijala.

- Sretan put, Batalo. Osvježit će vas i razdrijemati ovaj hladni zrak.

- A možebit i spremite na vječni pokoj u baštini otaca - odgovori Batalo.

Nastavit će se...

SOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

The Croatian Perspective TV
Nova YouTube emisija:
(Part 4.)

Dean Golubić

otvara oči domovinskim i iseljenim Hrvatima diljem svijeta!

Dean Golubić mladi i iznimno hrabar hrvatski rodoljub iz Zagreba i nekolicina drugih jednako hrabrih i pravih rodoljuba iz Hrvatske utemeljili su "Pokret Nacionalni Demokrati" da bi pokrenuli hrvatske mase, bez razlike na dob, zvanje, ideologiju i stranačku pripadnost....

Dean Golubić, argumentirano iznosi činjenice i ujedno otvara oči Hrvatskoj zajednici Chicaga i iseljenim i domovinskim Hrvatima diljem svijeta putem YouTube o (ne)prilikama i opasnostima u kojima se nalazi hrvatska država i hrvatski narod danas, krivnjom određenih političkih struktura, koje, trenutno, imaju veliku snagu i moć nad svojim narodom....

Dean Golubić naglašuje da je došlo vrijeme za uzbunu, jer državu koju je hrvatski narod želio i za koju se borio toliko stoljeća i desetljeća, je u opasnosti, a hrvatski narod na rubu siromaštva, umjesto da živi u Božjem miru i blagostanju. Hrvatski narod, ona ogromna većina mora se probu-

điti, organizirati i uzeti vlast iz ruku moćnika koji su rasprodali i uništiti sve što se je moglo uništiti.

Dean Golubić govori o neophodno što skorašnjoj potrebi jedinstva domovinskih i iseljenih Hrvata koje je neupitno hrvatski nacionalni interes. Njihovim odnosima i suradnji kao i o potrebi povratka velikog broja iseljenika u njihovu prvu, neizmjerljivo voljenu domovinu Hrvatsku.

Video se može se vidjeti na: YouTube web adresi:

The Croatian Perspective TV
Part 4. zranogajec1

Molim vas obavijestite vaše mnogobrojne i cijenjene prijatelje o ovoj video emisiji na YouTube!

HIMNI DUHU SVETOM (2)

fra Petar Filić, Zagreb

Himan Duhu Svetomu

Dodi, Duše presveti,
Sa neba nas posjeti,
Zrakom svoje milosti.

Dodi, oče ubogih,
Djelitelju dara svih,
Dodi, srca svjetlosti.

Tješitelju tako blag,
Ti nebeski goste drag,
Slatki hlade duša svih.

Umornima odmored,
U vrućini lahore,
Razgovore žalosnih.

Sjaju svjetla blaženog,
Sjaj u srcu puka svog,
Napuni nam dušu svu.

Bez Božanstva Tvojega,
Čovjek je bez ičega,
Tone sav u crnom zlu.

Nečiste nas umivaj,
Suha srca zalivaj,
Vidaj rane ranjenim.

Mekšaj čudi kamene,
Ogrij grudi ledene,
Ne daj nama putem zlim.

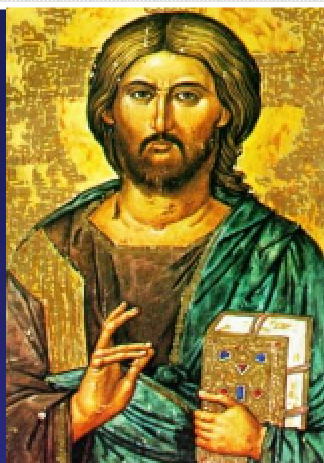
Svim što vjeru imaju,
Što se u Te ufaju,
Sedam Svojih dara daj.

Daj nam krepost zaslužnu,
I smrt lijepu, blaženu,
Daj vjekovit svima raj.

Pomolimo se. Dodi, Duše Sveti, napuni srca svojih vjernika; i oganj svoje ljubavi u njima užezi. Amen.
Aleluja.

**VII^{te}
NEDJELJA
KROZ
GODINU
GODINA B**

Marko 2, 1-12

Pošto Isus nakon nekoliko dana opet uđe u Kafarnaum,

pročulo se da je u kući. I skupiše se mnogi

te više nije bilo mjesta ni pred vratima. On im navješćivaše Riječ.

I dođu noseći k njemu uzetoga. Nosila ga četvorica.

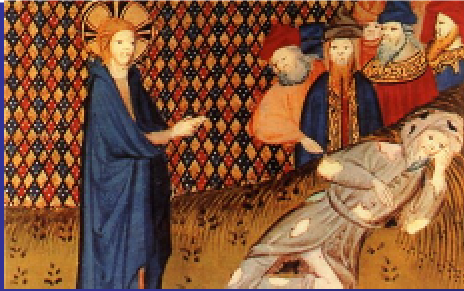

Budući da ga zbog mnoštva nisu mogli unijeti k njemu,

otkriju krov nad mjestom gdje bijaše Isus. Načinivši otvor, spuste postelju na kojoj je uzeti ležao.

Vidjevši njihovu vjeru, kaže Isus uzetome: "Sinko! Otpuštaju ti se grijesi."

Sjedili su ondje neki pismoznanci koji počеше mudrovati u sebi: "Što to ovaj govori? Huli! Ta tko može grijehe otpuštati doli Bog jedini?"

Isus duhom odmah proniknu da tako mudruju u sebi, pa će im:
»Što to mudrujete u sebi?

Ta što je lakše? Reći uzetomu: 'Otpuštaju ti se grijesi' ili reći: 'Ustani, uzmi svoju postelju i hodi?'

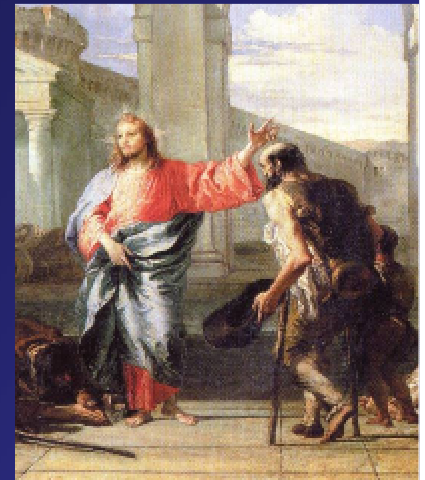

Ali da znate: vlastan je Sin Čovječji na zemlji otpuštati grijehe!« I reče uzetomu:
»Tebi zapovijedam,

ustani, uzmi postelju i pođi kući!«

I on usta, uze odmah postelju i izide na očigled svima.

Svi su zaneseni slavili Boga govoreći: »Takvo što nikad još ne vidjesmo!«

Prethodnu prezentaciju izradio je

FRANJEVAČKI
SAMOSTAN i Župni ured
sv. Nikole Tavelića

Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA

Tel. 051/ 641-449 Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

POVRATAK KORIJENIMA

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: (pokazujući na stolicu i s prstom na ustima): Pst!

A: (tiho na uho) Što se događa?

B: (tiho na uho): Slušaj!

* * *

Vladimir Šeks: Drugovi! Došlo je vrijeme javno se predstaviti. Zašto se i dalje sramiti svojih predaka? Dosta je bilo skrivanja iza Darwina.

Luka Bebić: Treba jasno svima reći. Ne trebaju nam ova evolucijska zastranjenja. Trebamo se vratiti onamo odakle smo došli, trebamo se vratiti svojim korijenima.

Vladimir Šeks: Tako je Luka. Naši su preci bili Majmuni. S velikim početnim M. Pa što onda? Ponosni smo na tu činjenicu i ne želi-

mo ju kriti.

Luka Bebić: To je savršenstvo prirodne evolucije.

Vladimir Šeks: Neka naši učenjaci odmah počnu s otklanjanjem čovjekolikih evolucijskih zastranjenja.

Aplauz. Vlado! Vlado! Vlado!

Vladimir Šeks: Što će nama tzv. mozak? Kome treba mozak? Što to uopće znači misliti? Sve je to nepotrebno za život. Za pravi život. Svi jako dobro znate na što mislim, što je to savršenstvo evolucije.

Aplauz. Vlado! Vlado! Vlado!

Vladimir Šeks: Želudac i guza. To je naš mozak. Debelo crijevo. To je naša pamet. Kome treba više?

Dr. sc. Ivo Sanader: Onda su i glave suviše! Čemu glave služe? Zar se želudac ne može puniti izravnim ubacivanjem kalorija kroz jednjak?

Aplauz: Ivo! Ivo! Ivo!

Luka Bebić: Ja bih se nadovezao ...

Dvorana trešti: Luka! Luka! Luka!

Vladimir Šeks: Zato drugovi odmah moramo ...

* * *

A: Ne će valjda sada krenuti u skidanje glava? Naših glava!

B: Hoće. Nego što.

A: Kao 1945.?

B: Upravo tako.

A: Kao za vrijeme Informbiroa?

B: Da. Da.

A: Kako ste g. Antica saznali za Njihovu tajnu skupštinu?

B: Od Stipe.

A: Nije li on njihov?

B: Nije. Ni govora.

A: A one obrve, a ono lice? Izgleda kao njihov uzorak.

B: Čuda plastične kirurgije. Na mjesto obrva ugrađene su mu prave Majmunske vlasi. Dodatno laboratorijski ojačane. Pod nadzorom Vladimira Šeksa. Sve pod kontrolu!

A: Uh, ovo je za mene previše. Mogli bi i mene uskoro hraniti izravno preko jednjaka. Jesam li smetao?

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Navratite. Na čaj. Romanjski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

Savršenstvo evolucije

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

OSINJA GNIJEZDA

Sastojine za tijesto:

2 dl mlijeka,
1 žličica šećera,
2 dag kvasca,
30 dag brašna,
pola žličice soli i
3 žumanjka.

Sastojine za premaz:

10 dag maslaca ili margarina,
2 žlice vanili šećera.

Sastojine za preljev:

4 dl mlijeka i
10 dag šećera.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada tijesta:

U 1 dl toplog mlijeka staviti 1 žličicu šećera i 2 dag kvasca (pola kockice), te ostaviti da se otopi. U 30 dag brašna staviti pola žličice soli, 3 žumanjka, 1 dl mlijeka i otopljeni kvasac, te zamijesiti tijesto. Tijesto treba biti kao za orehnjaču. Ne ostavlja ga se da se diže, nego se odmah razvalja i premaže premazom.

Izrada premaza:

Mikserom izmiješati 10 dag maslaca i 2 žlice vanili šećera. Tako dobiveni premaz namazati na razvaljano tijesto. Nakon toga, tijesto zamotati u štrucu, te rezati na šnite 15-20 komada (oko 2 cm).

Tepsiju dobro pomastiti i komade poslagati, te ih ostaviti 10 minuta u tepsiji da se dižu. Peči u zagrijanoj pećnici na 200° C oko 10-15 minuta, tj. kad počnu rumeniti treba ih preliti preljevom i dalje peči još 10 minuta dok ne budu zlatno žute boje.

Izrada preljeva:

Prokuhati 10 dag šećera i 4 dl mlijeka, te tako vruće preliti preko kolača, koji se onda dopeče.

Napomena: Može se filovati i orasima ili makom, tako da se mljeveni orasi pospu po premazu. Sve ostalo je isto.

Dobar tek!

NIKAD NISAM BIO SURADNIK UDBA-e**ANTE UKIĆ**

22234 Prvić Šepurine IV 14

dr. Tomislav Dragun
Hrvatska uljudba
Glasnik – glavni urednik
Zagreb

Gospodine Dragun,

Na internetskim stranicama www.hrvatskauljudba.hr mene ste, bez razloga, povezali s UDBOM, navodeći razgovor s gospodinom Nikolom Mijićem pod naslovom „Udba ima moj dosje od sedme godine“, objavljen u Narodnom listu prije dvije godine (26. 01. 2007.). Usput rečeno taj članak nisam ni vidio do sada, jer sam još ranije otišao iz Zadra, gdje sam dugo vremena živio i radio.

U Zadar sam došao 1968. godine iz Opatije, po osnovi natječaja, na mjesto direktora Hotelskog poduzeća Borik. Hotelijer sam po vokaciji s diplomom Ekonomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Po mom dolasku u Borik sagradili smo dva nova hotela „Novi Park“ i „Barbara“. Prema riječima Nikole Mijića ja sam ga zaposlio kao i mnoge druge koji u to vrijeme nigdje u Zadru nisu mogli naći posao, jer su bili žigosani. Umjesto da su mi zahvalni, sada me prozivaju.

Ante Ukić

Nikada nisam bio suradnik UDBA-e na bilo kakav način i to mi spočitavati vrijeda me kao čovjeka. O tome da sam bio član komiteta mogu samo reći da nikome nisam odmogao, ako nisam mogao pomoći.

Ponovno sam izabran za direktora istog poduzeća nakon provedenog natječaja i referenduma na koji smo se javili nas trojica. Ja sam dobio preko 70 % glasova svih zaposlenih i nastupio sam na posao 01. 01. 1991. godine.

Sve što sam uradio u životu – ponosan sam na to!

Ante Ukić

Prvić Šepurine, 20. ožujka 2009.

Co:

Hrvatsko rodoslovno društvo „Pavao Ritter Vitezović“

KRAJNJE JE VRIJEME

Čestitamo vam na vašemu radu.

Krajnje je vrijeme da komunistički koljači odgovoraju za zločine nad Hrvatima.

Nažalost mi živimo u Kanadi i ne ćemo biti u mogućnosti prisustvovati ovom dugo očekivanom skupu.

Hvala,

Eduard Matijaš
edweb3@rogers.com
Toronto

IZVRSNO

Izvrсни sadržaji i teme. Fantastičan posao. Neke primjerke nemam.

Javit ću se uskoro.

Pozdrav iz Toronta

Vinko Šarić
vinko.saric@mohawkcollege.ca

ŠALJITE MI VAŠE ČASOPISE

Bog i Hrvati!

Poštovano uredništvo Hrvatskog Uljudbenog Pokreta. Zamolio bih Vas da mi šalžete svaki broj svojih časopisa putem strujne pošte. Cijenim Vaš rad isto kao i članovi HUP-a (Hrvatski Ustaški Pokret), ter članovi KV-a (Krugovala Velebit).

Hvala unaprijed.

Vaš DJ SoKoL!

Za Dom Spremni!

Marko Ustaša
ustasa06@hotmail.com

OBAVIJEST

Glasnik

Srijedom

Online dvotjednik za javna pitanja

Izlazi svake druge srijede

Zagreb, 8. travnja 2009.

Izvanredna naklada

*urednica: Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
grafički urednik: Hrvoje Mirković, news informatičar*

Diana Majhen

5

Naklada:
27.000 primjeraka

Tražeci istinu

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković